

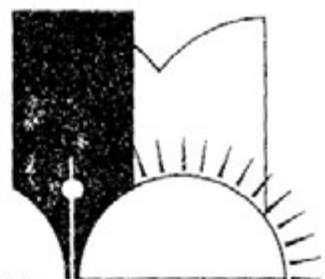
မိမိတို့အတွက် အသိပညာ ထူထောင်ရန်

မောင်ညိုအေး

ပန်းတော

အချစ်နေ့ အလွမ်းည

ဒေါင်းယာဉ်ပျံ

အနုပညာလုပ်ငန်း

ကိုက် ၆

အခန်း(၃)

ကြို့ကန်းရိပ်သာ

အင်းစိန်

ဖုန်း၊ ၆၆၃၄၇၅

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဝင်းမြင့်၊ ဝင်းမြင့်အောင်စာပေ
(မြ - ၀၁၅၁၂)၊ ၈၈၅၊ ဓပါယ် (၉) လမ်း၊
၄ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာ

ဖျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးမောင်မောင်လွင် (မြ - ၀၂၃၅၀)
ကိရိရာတနား၊ ၂၀၄ လမ်း (၃၀) ရန်ကုန်။
ဖျက်နှာဖုံးပန်းချီ
မင်းမြင့်ခိုင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၈၂ / ၂၀၀၁ (၁)
ဖျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၆ / ၂၀၀၁ (၁)
တန်ဖိုး - ၂၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေး - ၅၀၀
ပထမတကြိမ် ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

အချစ်နေ့ အလွမ်းည

ထုတ်ဝေပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ မျှော်လင့်ခြင်းတေးသံ
- ၂။ သမုဒယကောင်းကင်ပြာ
- ၃။ စိမ်းသောနှုတ်ခမ်း၊ အလွမ်းမဲ့မျက်စိန်း
- ၄။ အိပ်မက်များ၏သက်ထား
- ၅။ အလွမ်းဆုပန်ယုများ
- ၆။ အခင်ရဲ့ကိုယ်ပွားလိပ်ပြာ
- ၇။ ရင်ကွဲကျိန်စာ
- ၈။ လွမ်းရတုပန်းနုရောင်

ယခု

၉။ အချစ်နေ့အလွမ်းည

ဆက်လက်၍

- ၁၀။ ရင်ထက်အကွဲရာ
- ၁၁။ အိပ်မက်တိုင်း . . . နွေ
- ၁၂။ ဆောင်းကြီးနေ့များ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲမှု	ဒို့အထူး
တိုင်းရင်းသားညှိုးနွမ်းမှု၊ မပြိုကွဲမှု	ဒို့အထူး
အချစ်အခြားအားကတည်တံ့ခိုင်မြဲမှု	ဒို့အထူး

ညှိုးတမ်းလိုက်နာ သေးတမ်းတွာ
 နည်းတမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်။
 နည်းတမ်းတိုက်ညီ သေးတမ်းသည်။

နိုင်ငံတော်ပွဲညှိုးပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားစားပွဲ၏
 ဝေဒနာကျသောတာဝန်ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အချစ်နဲ့ အလွမ်း

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာကြသူများကို သူနှင့် ထိပ်ထားဦးတို့
လိုက်ကြည့်နေခဲ့ရသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာသွားပြီ။ မဟာဗန္ဓုလ
ပန်းခြံထောင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်မှာ နေမျိုးကျော်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့်
အချိန်က လိုသည်ထက် ကျော်လွန်နေ၏။ နေမျိုးကျော်နှင့် ထိပ်ထားဦး
တို့ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးမည့် အစီအစဉ်သည် ချောချောမောမောမှ
ဖြစ်ပျံ့မည်လား မသိပေ။

“ကိုမျိုးက နောက်ကျလိုက်တာ ကိုချမ်းမြေ့ရယ်”
မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သူ့ကို ထိပ်ထားဦး ပြောသည်။
နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် ထိပ်ထားဦးအပေါ် ဘယ်လောက်
ချစ်သည်ဆိုတာကို သူ အသိဆုံးဖြစ်၏။ ခက်နေတာက နေမျိုးကျော်၏
အမေနှင့် အစ်မများပင်။ ထိပ်ထားဦးနှင့် နေမျိုးကျော်ကို သူတို့က
သဘောမတူကြပေ။ ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ထိပ်ထားဦးတို့နှစ်ယောက်
ဒီဘဝမှာ ပေါင်းရဖို့အရေးက သူ့အပေါ် ပုံကျလာ၏။

“ဟုတ်တယ် ထိပ်ထားဦး၊ အခုပဲ ဆယ်နာရီရှိနေပြီ၊ ငါတို့နဲ့ ဒီဆိုင်မှာ ကိုနာရီခွဲ ချိန်းထားတာ၊ ဒီဒီကာလတွေအလစ်ကို နေမျိုးကျော် စောင့်နေပုံရတယ်”

“ကိုယ့်နဲ့ နောက်ကျတာက အရေးမကြီးဘူး၊ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ချိန်းထားတာက ဆယ်နာရီခွဲ မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ် ကြမလဲ”

ခရီးဆောင်အိတ်ကို နေရာရွှေ့ရှင်း ထိပ်ထားဦး ပြောသည်။ ပြဿနာတော့ စ. ပြီ . . . ဟု စိတ်မှာ ထင်သွား၏။ ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေလိုကတော့ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာပဲ အဖတ်တင်မည်။

“ဒီလိုလုပ်ဟာ နင်ဒီမှာ နေခဲ့ ထိပ်ထားဦး၊ ငါ လက်နိပ်စက် ရိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးကို ခဏစောင့်ဖို့ သွားပြောလိုက်မယ်”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ကျွန်မနေခဲ့ချင်ဘူး၊ လိုက်ခဲ့မယ် ကိုချမ်းမြေ့”

“ဒီဆိုင်လဲ ငြိမ့်ရော၊ နေမျိုးကျော် လိုက်လာလို့ ဒီမှာ မတွေ့ရှင် ငါတို့နောက်ကို သူလိုက်လာမှာပဲ။ သွားကြရအောင်၊ နင့်အိတ် ငါ့ကိုပေး”

“ရတယ် ကိုချမ်းမြေ့၊ ကျွန်မဘာသာ ဆွဲလာခဲ့ပါမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ပြီး ကုန်သည်လမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စအတွက် တာဝန်ယူဆောင်ရွက် ပေးသော အမျိုးသမီး၏ ဆိုင်ထဲရောက်သည်နှင့် လက်ထပ်စာချုပ်ကို

ပြုပြီး ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်ကို အမျိုးသမီးက ပြောပြသည်။

“မောင်လေးတို့ကို အစ်မစောင့်နေတာ၊ ကျွန်တဲပိုက်ဆံ အစ်မကို ပေးလေ၊ အစ်မက ပေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ခဏနေရင် သူက မင်းတို့ကို တရားရုံးဆီ ခေါ်သွားပေးမယ်၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ”
ကူညီခန့် ကုန်ကျစရိတ်ကို သူ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် မောင်လေးတို့က သူနဲ့လိုက်သွား”

“နေဦး အစ်မ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သက်သေ လိုနေလို့လား၊ ဒီအတွက် မပူနဲ့၊ သက်သေနေရာမှာ အစ်မ ဘာမှမလုပ်ထားသေးဘူး၊ အစ်မပဲ ရှာပေး လိုက်မယ်၊ ခဏလေးစောင့်”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ သက်သေ လိုနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သတို့သား ရောက်မလာသေးတာ ခဏစောင့်လို့ ဖြစ်မလား အစ်မ”
သူ ရှင်းပြတော့မှ အမျိုးသမီး သဘောပေါက်သွားပုံရ၏။

“အရမ်း ကြာမှာလား”

“ခဏလေးပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကပဲ စောင့်လို့ ရမလား”

“ရပါတယ်”

သူတို့ကို ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော သူများ ကို လက်ထပ်စာချုပ်များ ပြုပြီး အမျိုးသမီးက ရှင်းပြနေပြန်၏။
ထိပ်ထားဦးက ခုံမှာ အေးအေးစွာ မထိုင်နိုင်ပဲ သူ့ကို

မေးလိုက်၏။ အချိန်လွန်နေတော့ ထိပ်ထားဦး စိုးရိမ်မည်ဆို စိုးရိမ်
လောက်သည်။ . . .

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုချမ်းမြေ့”
“ငါတို့ ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေလိုကတော့ မပြီးဘူး”
ထိပ်ထားဦးကို ပြောရင်း ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။
သူလိုချင်သည့်အရာကို တွေ့တော့မှ . . .

“ငါ နေမျိုးကျော်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ် ထိပ်ထားဦး”
“ကုန်မလည်း အဲဒီအကြံကို ပေးမလို့ပဲ”

“နင်ပါ လိုက်ခဲ့လေ”
ထိပ်ထားဦးကို ခေါ်ရင်း တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။
ထိပ်ထားဦးကို ပြောမထွက်ရက်ပေမယ့် နေမျိုးကျော်
တစ်ယောက် အလွဲလွဲတွေ ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာကို သူသိနေ၏။ ထိပ်ထားဦး
ခမျာမှာတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် သူ့နောက်က ကပ်ပါလာ၏။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် တယ်လီဖုန်းလိုင်းက ချက်ခြင်း
တန်းဝင်သွားသည်။

သူ့အဖို့ကတော့ သွေးအေးနိုင်ပေမယ့် ထိပ်ထားဦးခမျာမှာ

တော့ အတွေးတွေ ယောက်ယက်ခတ်နေမှာ သေချာ၏။
“ဟဲလို အမိန့်ရှိပါ”

နေမျိုးကျော်၏ အစ်မအသံမှန်း သူ ချက်ခြင်း သိလိုက်သည်။
မထူးတော့ပြီပဲ ပြောင်ပင် ဖွင့်မေးလိုက်၏။

“နေမျိုးကျော် ရှိပါသလား ခင်ဗျာ”

သူ့အသံကိုလည်း နေမျိုးကျော် အစ်မက မှတ်မိသွားပုံရ၏။

“ရှိကယ် ချမ်းမြေ့ မင်း ဖုန်းဆက်မှာကို ငါတို့ တစ်အိမ်သား
လုံး စောင့်နေတာ၊ မင်း နေမျိုးကျော်နဲ့ စကားပြောလိုက်၊ မင်း
အနားမှာ ထိပ်ထားဦးလည်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ထိပ်ထားဦးမှာမည် ပါလာသောကြောင့် သူ လန့်သွားမိသည်။
လျှို့ဝှက်စွာ စီစဉ်ထားသည့် ကိစ္စများကို နေမျိုးကျော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး
သိသွားပြီလား မသိ။ သူ ခေါင်းစားနေဆဲမှာပင် နေမျိုးကျော် ဖုန်းလာ
ကိုင်၏။

“ချမ်းမြေ့”

နေမျိုးကျော်အသံက တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ထဲက
မကျေမနပ်ဖြင့် နေမျိုးကျော်အား ဝေါက်လိုက်သည်။

“မင်း ငါတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ နေမျိုးကျော်”

“ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ချမ်းမြေ့ မင်းတို့ကို
ဒုက္ခပေးမိတဲ့အတွက် ငါ တောင်းပန်တယ်”

“ဟ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ ဒီကိစ္စက အပျော် ဆော့နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝရဲ့ သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စလေး မင်းပဲ လိုလိုချင်ချင် သဘောတူလို့ အားလုံးကို ငါပဲ စီစဉ်ခဲ့တာ”

ပထမတော့ နေမျိုးကျော် စကားကြောင့် ဒေါသ ဖြစ်ရသည်။ ပြီးမှ နေမျိုးကျော်အား နားဝင်အောင် ပြောင်းဖျေရသည်။ သူက ပြောင်းဖျေစကား ပြောနေပေမယ့် နေမျိုးကျော် ဆက်ပြောသော စကားများကြောင့် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားရ၏။

“ညက တစ်ညလုံး ငါစဉ်းစားပြီးပြီ ချမ်းမြေ့၊ ငါအိမ်က လူတွေကို ဒီတိုင်းထားခဲ့ပြီး ထိပ်ထားဦးနဲ့ ထွက်မပြေးချင်တော့ဘူး။ ထိပ်ထားဦးကို မချစ်လိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အမေနဲ့ ငါ့အစ်မတွေကို သနားတယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါလုပ်မယ့် အစီအစဉ်တွေအားလုံး သူတို့ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်တယ်”

“မင်းအရှုံးပဲ၊ မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကတောင် သူ့ဘဝကို မင်းဆီမှာ ပုံအပ်ပြီး မင်းနောက်ကို လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကွ”

“မင်း ပြောချင်သလို ပြောတော့ ချမ်းမြေ့”

“ဟေ့ကောင် အခုကိစ္စက အဲဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ လျှော်ပစ်လို ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီကိစ္စကို မင်း ဘယ်လို ဆက်လုပ်မလဲ”

“ထိပ်ထားဦးကို မင်းပဲ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါကွာ၊ ငါ့အမေနဲ့

အစ်မတွေကလည်း ဒီလိုပဲ အကြံပေးတယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ဆင်းဆင်း ရဲရဲနဲ့ ဘဝကို မရုန်းကန်ချင်ဘူး။ တစ်နေ့မှာ ငါ ထိပ်ထားဦးကို တကယ် လက်ထပ်ယူမှာပါကွာ”

“ဟေ့ကောင် အဲဒီစကားတွေက မင်းအမေနဲ့ မင်းအစ်မတွေ က မင်းကို အချို့သတ်တာကွ၊ မင်းယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြီး တော့ ထိပ်ထားဦးက ဒီအခြေအနေရောက်မှ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလေ၊ အားလုံးကို မင်းလည်း သိနေသားနဲ့ကွာ”

နေမျိုးကျော် စကားများကို နားထောင်ရင်းက ငိုအားထက် ရယ်အား သန်ရမလို့ ဖြစ်နေ၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဇနီးကို ရင်မဆိုင်ရဲသော အဖြစ်၊ မိခင်နှင့် အစ်မကို မခွဲနိုင်သော အဖြစ်၊ သူ့နဘေးမှာ နားထောင်နေသော ထိပ်ထားဦးတစ်ယောက်ကတော့ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေလောက်ပြီ ထင်၏။

“ချမ်းမြေ့... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကွာ၊ ထိပ်ထားဦးကိုလည်း မင်းပဲ နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါ”

“ဟေ့ကောင်... ငါ ငြိမ်နေတာက မင်းစကားကို နားထောင်နေတဲ့ သဘောမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ။ မင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောကွာ။ အခုချက်ချင်း ထွက်လာမလား မလာဘူးလား”

“ငါ ပြောပြီးပြီပဲ ချမ်းမြေ့၊ ငါ့အမေနဲ့ ငါ့အစ်မတွေကို ဒီ

အတိုင်း ထားခဲ့ပြီး ငါ ထိပ်ထားဦးကို ခိုးမပြေးချင်ဘူး”
 “ဒါ မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်လား”
 “အေး”
 “မင်း အရူးပဲ၊ အလကား မိန်းမလျာစိတ်”
 “မဟုတ်နိုင်ဘူးကွာ မင်းကြိုက်သလို ပြောနိုင်တယ်”
 “ဟေ့ကောင် မိန်းမလျာ မင်းနဲ့ ဆက်ပြီး စကားပြောချင်ဘူး
 မင်း ဖုန်း ခဏကိုင်ထား၊ အနားမှာ ထိပ်ထားဦး ရှိတယ်၊ မင်းပဲ ဒီ
 အကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်”
 “မင်းပဲ ပြောလိုက်ပါ ချမ်းမြေ့”
 “ငါ ဒေါသကို မင်း သိတယ်နော်၊ မင်း ထိပ်ထားဦးကို
 ပြောပြလိုက်”
 တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ထိပ်ထားဦးဆီသို့ ပြောင်းပေး
 လိုက်သည်။ သူ့ကို အဖြစ်အပျက်နှင့် စကားပြောနေဆဲနေပုံများကို
 ပတ်ဝန်းကျင်က စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။
 “အခြေအနေကို ကျွန်မ သိသင့်သလောက် သိရပြီပဲ၊ ကျွန်မ
 ကိုယ့်နဲ့ စကားပြောစရာမှ မလိုတော့တာ”
 တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်ရင်း ထိပ်ထားဦးကို ငေးကြည့်ဖြစ်သည်။
 ထိပ်ထားဦး မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တို့ ရှိပေ။ အိမ်ရှေ့ရရပင် ဖုန်းပြော
 ဖို့ကို ငြင်းဆိုလိုက်၏။ ထိပ်ထားဦး၏ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရင်း

နေမျိုးကျော်အပေါ် ဒေါသ အလွန်အမင်း ထွက်သွားရ၏။
 “ဟေ့ကောင် နေမျိုးကျော်”
 ထိပ်ထားဦးဆီသို့ ဖုန်းပြောင်းပေးဖို့ ကြိုးစားဆဲမှာပင် အပြောင်း
 အလဲတွေ ဖြစ်သွားသည် ထင်၏။ ဖုန်းထဲမှတစ်ဆင့် နေမျိုးကျော်အစ်မ
 ဖုန်းလာကိုင်သည်ကို သိလိုက်ရသည်။ နေမျိုးကျော်အပေါ် ဖြစ်ရသော
 ဒေါသက နေမျိုးကျော် အစ်မဆီသို့ ကူးသွားတော့၏။
 “ခင်ဗျားတို့ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိကြတော့ဘူးလား
 နေမျိုးကျော်ကို အခု ချက်ခြင်း ကျွန်တော်တို့ဆီ လွှတ်ပေးပါ”
 “ဒီမှာ ချမ်းမြေ့ နှင့်လို ပွဲစားယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်
 လောင်းကစားသမားတစ်ယောက်ကို ငါတို့အနေနဲ့ ဒီလောက်ထိ
 ဆည့်ခံစကားပြောနေတာ လွန်နေပြီ နှင့်က ငါ့မောင်ကို ငယ်ငယ်
 ကတည်းက အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်တယ်၊ နည်းမျိုးနဲ့ သုံးပြီး ခြိမ်းခြောက်
 တယ်၊ အခုလည်း ထိပ်ထားဦးနဲ့ကိစ္စမှာ နှင်ပဲ ကုလားဖန် ထိုးတာ
 မဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ထိပ်ထားဦးနဲ့ ငါ့မောင်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်
 လုပ်ပေးတာ နှင့် ကြားထဲက ပွဲခဲ ပြီးပြီးမြက်မြက်လေး ရလို
 မဟုတ်လား”
 “ဒီမှာ ခင်ဗျား စကားတွေကို ချက်ခြင်း ရပ်ပစ်လိုက်တော့၊
 ကျုပ် ဒေါသထွက်လာရင် ခင်ဗျားတို့ မလွယ်ဘူး”
 “ဒါဆိုလဲ ပွဲက ပြီးနေပြီပဲ၊ နှင့် စတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို နှင်ပဲ

နှင့်ဘာသာ အဆုံးသတ်လိုက်တော့၊ ငါ့မောင်ကို ဆွဲထည့်မနေနဲ့၊ ဒါပဲ”

“တောက်၊ ရိုင်းလိုက်တာကွာ”

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်ရပေမယ့် ဒေါသတွေက အရှိန် ကောင်းတုန်းပင်။ သူ့နံဘေးတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ရပ်နေသော ထိပ်ထားဦးကြောင့်ပင် စိတ်ကို လုံးလုံးလျော့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ကုသိုလ်ကံပဲပေါ့ ကိုချမ်းမြေ့ရယ်၊ ကိုမျိုးက ငြင်းနေမှ တော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ကိုမျိုး ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မလည်း မထင်ထားခဲ့မိတာ အမှန်ပဲ”

“အေးဟာ ဒီကောင်က အစ်မတွေကြားမှာ အနေများတော့ စိတ်နုတာ မှန်ပေမယ့် အခုထိ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားမိတာ ငါတို့ အများပဲ၊ ဒီကောင် ယောက်ျားမပီသတာတော့ အရမ်းကို သေချာတယ်”

နေမျိုးကျော်၏ လုပ်ရပ်ကြောင့်ပင် ထိပ်ထားဦး မျက်နှာကို သူ မကြည့်ရဲတော့ပေ။

“နင် အိမ်ပြန်မှာလား ထိပ်ထားဦး”

“ဒီအခြေအနေကျမှ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကိုချမ်းမြေ့ ယောက်ျားနောက်ကို လိုက်သွားပြီးမှ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ရင် သူတို့က ကျွန်မကို ပိုပြီး နိုင်ကြတော့မှာပေါ့၊ ကျွန်မကို အိမ်ပေါ်က အပြီးဆင်းသွားအောင် သူတို့ လုပ်နေတာ ကြာခဲ့ပြီပဲဥစ္စာ . . .”

“ဒါဆို နင် ဘာလုပ်မလဲ ထိပ်ထားဦး”

“ကျွန်မကတော့ ပထမအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ရဲ့တဲ ဖြိုလေးဆီကို သွားလိုက်တော့မယ်၊ ကိုမျိုး ပါမလာတာကိုတော့ ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောရုံပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကိုချမ်းမြေ့ အချိန်ရသေး လား”

ထိပ်ထားဦးပြောမှ နာရီကို ကြည့်မိသည်။ အချိန်က နေ့လည် ဆယ်နစ်နာရီထိုးလှ ဖြစ်နေပြီ။ နေ့လည်တစ်နာရီမှာ ချိန်းထားသည့် ရိုးဝိုင်းတစ်ခု ရှိနေသေးသည်ပဲ။

“နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ ထိပ်ထားဦး”

“အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ဘဏ်ကို ခဏ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကိုမျိုးနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ တာဏ်မှာ သိမ်းထားတာရှိတယ်၊ ဘဏ်ရဲ့ အာမခံသေတ္တာထဲကနေ အပြီးယူပြီး ကိုချမ်းမြေ့ကို ပေးထားခဲ့ချင်လို့ ကိုမျိုးဆီ ရောက်အောင် ကိုချမ်းမြေ့ပဲ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

ဘာပဲပြောပြော ဖြိုထဲကနေ အဝင်းအထိ ခရီးကို တွက်ပြီး နှိပ်စိုင်း မိနိုင်ကောင်းသည်ဟု တွေးကာ ထိပ်ထားဦး၏ အစီအစဉ်ကို

လက်ခံလိုက်လည်း ထိပ်ထားဦးကလည်း စော်ဘွားကြီးကုန်း အဝေးပြေး
ဂိတ်ကို သွားရမှာဆိုတော့ လမ်းကလည်း သင့်နေ၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်မတို့ ချစ်သူသက်တမ်း
တစ်လျှောက် ကျွန်မတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကိုချိုမိမိမှာရော
ကျွန်မဆီမှာပါ သိမ်းထားလို့ မရကြဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကိုချိုကပဲ
ဘဝရဲ့ အာမခံသေတ္တာထဲမှာ စုပြီး သိမ်းထားဖို့ အကြံပေးခဲ့တာ။
ကိုချို ပေးခဲ့တဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင် လက်ဝတ်လက်စားတွေ စာတွေကို
တစ်ခုမှ မယူသွားဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နေကြဖို့ ကိုချမ်းမြေ့ပဲ
လိုက်ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းစာချုပ်လည်း ထားခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက် ခိုးပြေးကြရင် သုံးဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ထားခဲ့တဲ့ ရွှေငွေ
တွေကိုလည်း ကျွန်မ မယူသွားဘူး။ ကိုချိုကပဲ အားလုံး ပြန်ပေးလိုက်ပါ
ကိုချမ်းမြေ့”

“ဒါပဲ ထိပ်ထားဦး နှင့်ဘဝမှာ အမြဲ အမှတ်အတေး ထားရ
မှာက ယောက်ျားတွေပဲ။ နေမျိုးကျော်ကိုလည်း မယုံနဲ့ ငါ့ကိုလည်း
မယုံနဲ့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အလွယ်တကူ မယုံမိစေနဲ့ ထိပ်ထားဦး”

အဝေးပြေးသို့ ထိပ်ထားဦးကို လိုက်ပို့ပြီး အဝမ်းခြံလမ်းထဲသို့
ချိုးကျော့လှိုက်သည်။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ပစ္စည်း
များကို ကြည့်ရင်းက ထိပ်ထားဦးနှင့် ပြောခဲ့သည့် စကားများကို
ပြန်ကြားယောင်မိပြန်သည်။

ထိပ်ထားဦးကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ပေးလိုက်တာ မှား
သွားပြီလားဟု တွေးမိပြန်၏။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် သူ့အဖို့က ဘာမှ
မတတ်နိုင်။ လိုရမယ်ရအနေဖြင့် 'ထိပ်ထားဦး ထွက်သွားသည်
လိပ်စာကိုတော့ ရအောင် တောင်းထားလိုက်မိသည်။ ခြံထဲသို့ ကားဝင်
လိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲမှ အသံများ ထွက်လာ၏။

“ချမ်းမြေ့ လာပြီဟေ့၊ ဆရာကြီး ရောက်လာပြီဆိုတော့ စ
လိုက်ကြရအောင်”

ကားပွဲစားများ ဆုံပြီး ချိန်းပွဲလုပ်သောကြောင့် ပွဲမှာ ပွဲကြီးပွဲ
ကောင်ဖြစ်မှာ သေချာနေ၏။ ဝိုင်းပွဲ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ပွဲ စလိုက်သည်။

အခုချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ ထိပ်ထားဦးတစ်ယောက် အဝေး
ပြေးကားပေါ်မှာ ရှိနေဦးမှာ သေချာ၏။

ထိပ်ထားဦးက နှမ်းနှမ်းပါးပါးထဲကတော့ မဟုတ်။ ထိပ်ထားဦး
အဒေါ်အရင်းက နေမျိုးကျော်တို့လို ပိုက်ဆံရှိပြီး မျက်နှာကြီး အသိုင်း
အသိုင်းထဲက ဖြစ်သည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် ညီအစ်မများက မျက်နှာသာ
မပေးပဲ ဒိန်ပဲခြင်းကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိပ်ထားဦး ခံခဲ့ရ၏။

ထိပ်ထားဦး မိခင် ရိုစဉ်တုန်းကတော့ တော်သေးသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ထိပ်ထားဦး မိခင်ဆုံသွားသည်နှင့် နောက်မှာတော့ ဆယ်တန်း တို့ အမှတ်ကောင်ကောင်းနှင့် အောင်ပါလျက် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ခွင့် မရခဲ့ပေ။

အကြောင်းကတော့ ထိပ်ထားဦးနှင့် တစ်နှစ်တည်းဖြစ်သော ထိပ်ထားဦး၏ ညီအစ်မဝမ်းကွဲများဖြစ်သည့် ရှယ်လီနှင့်အေစီတို့ ဆယ် တန်း ကျသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပညာတော်ပါလျက် အဝေးသင် ကိုသာ ထိပ်ထားဦး ထက်ခွင့်ရခဲ့၏။

“ချမ်းမြေ့ . . . ခင်ဦးက ရှိုးနေပြီ မင်းအလှည့် မင်း ဘာပေါင် နေတာလဲ၊ မင်းလိုက်မှာလား၊ ပြေးမှာလား”

ကျော်ခိုင်အသံကြောင့်ပင် သူ အသိဝင်လာသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခင်ဦးက တစ်သုံးလုံးဖြင့် တစ်ဝိုင်းလုံးကို ရှိုးနေပြီ။ ဒီတော့မှ မှောက် ထားသောအချွန်ကို သတိရပြီး ပြန်ကြည့်ရ၏။ ဇိမ်ခံပြီး ပွတ်ကြည့်တော့ မှ ကိုးဖြစ်နေ၏။ ဒါဆို ပွဲကပြီးနေပြီ။ တစ်ကိုးကင်း အဖြစ်ဆိုခြင်း ဖြင့် ပြေးရုံသာ ရှိတော့၏။

ဝိုင်းထဲမှာတော့ ပိုက်ဆံတွေပုံနေ၏။ ဘာကြောင့်များ ဒီအဆစ် နှင့် ငါးချပ်ပြည့်အောင် သူလိုက်လာမိသည် မသိပေ။ တစ်၊ ဟောက်ဖြင့် တစ်ဝိုင်းလုံးရှိ ပိုက်ဆံကို ခင်ဦး သိမ်းပြီးသည့်အခါမှာတော့ သူပြောလိုက် သည်။

“တော်ပြီဟု . . . ဒီနေ့ စိတ်မပါဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပဲ ဆက်ကစားကြတော့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကိုခွဲကာ ဝိုင်းမှ ထလိုက် သည်။

“ချမ်းမြေ့ . . . ဒီဆက်ရှင်ပြီးရင် မတ်တူးကားတစ်စီး ကြည့်ဖို့ ရှိသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ညကျရင်လည်း မန်ချက်နဲ့ချယ်ဆီးပွဲ ရှိတယ် ပြောတယ်”

သူပြန်မည်ဆိုတော့ အားလုံးက ဝိုင်းတားကြသည်။

“တော်ပြီဟု . . . ဒီနေ့ ဘာဆို ဘာမှ ကျွန်တော် စိတ်ပါမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်တော့မယ်”

သူ၏ အရိပ်အခြည်ကို ဘယ်သူမှ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ပေ။ သူတို့တွေ နားလည်ဖို့က အရေးမကြီး။ အခုအချိန်မှာ . . . ထိပ်ထားဦး တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့စိတ်တွေ နောက်ကျနေတာ အရမ်းကို သေချာနေ၏။

အိမ်ကိုစောစောစီးစီး သူ့ရောက်လာတော့ မေမေအဖို့ အထူး အဆန်း ဖြစ်နေပုံရ၏။ မေမေ ပြင်ပေးသော ထမင်းပွဲကို စားပြီးသည်နှင့်

အိပ်ခန်းထဲမှာ နားနားနေနေ လဲနေလိုက်၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေရင်းက ထိပ်ထားဦးတို့၏ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ကြည့်မိပြန်သည်။

ထိပ်ထားဦးအတွက် နေမျိုးကျော် ပေးထားခဲ့သော အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ သူတို့နှစ်ဦး ပိုက်ဆံဖြင့် လုပ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စား များကိုတော့ ခဏဖွင့်ကြည့်ပြီး ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

• စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ကြည့်ပြန်တော့ သူကိုယ်တိုင် ပွဲစားလုပ်ပေးခဲ့သော တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်စာချုပ်က ဦးစွာ ထွက်လာ၏။ ပြီးမှ ... နေမျိုးကျော်နှင့် ထိပ်ထားဦးတို့ အပြန်အလှန် ရေးသားကြသော စာများကို အစဉ်အတိုင်း တွေ့ရပြန်၏။ သူ ဦးဆုံး ဖတ်မိသည့် စာကတော့ ထိပ်ထားဦးကို ပထမဆုံးပေးသော ရည်းစားစာ ဖြစ်နေ၏။

ထိပ်ထား ...
အောက်မှာ လွှမ်းခြုံငြိမ်းခြုံ ကိုယ်တို့နှစ်ဦးကို ခိုးယူထားသူ ထိပ်ထား။ ဒီဘဝကတော့ ကိုယ်ရင်ထဲက တစ်ခုသော ငွေလစာပေက ထိပ်ထားပါပဲ...။ နေနေသူ ... ထိပ်ထားကို လွှမ်းခြုံငြိမ်းခြုံ နှိမ်ခြင်းပေးခဲ့ရသူက ကိုယ်ပါ။
ပွင့်ဖြူဖိုခက်တဲ၊ ရက်စွဲမှာ နားဝေးတ ငေးရင်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ပါ။
“ချစ်ဖတ်” ဆိုတဲ့ ခဏနဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ ရင်နှစ်ကို ဝတ်ရ ချစ်စရာလိင်ရ ကျောင်း

တစ်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းကတော့ “ချစ်ဖတ်” ဆိုတဲ့ ခဏကို ဖြောင့်ဖြင်းပါ။ ထိပ်ထား ...။

ကိုယ်ရဲ့ အော်လင်ခြင်းဟာ ထိပ်ထားပါပဲ။
ထိပ်ထားဆီက “ချစ်ဖတ်” ဆိုတဲ့ နားဖြောင့်ကို နေနေသူ အော်လင်နေမှာပါ။
ချစ်ဖြောင့်ဖြင့် ဒီဘဝကတော့ ကံကောင်းသောသူ ဖြစ်ပါရစေ ထိပ်ထား...။

ချစ်စိသောသူ
နေမျိုးကျော်

စာဆုံးသွားတော့ ... ဟိုး ငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရပြန်၏။ တကယ်တော့ ဒီစာတစ်ပုဒ်လုံးကို သူကိုယ်တိုင် ရေးပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူရေးထားသော စာကို နေမျိုးကျော် လက်ရေးဖြင့် ကူးပြီး ထိပ်ထားဦးအား ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိပ်ထားဦးနှင့် နေမျိုးကျော်တို့ တတ်လမ်းမှာတော့ သူက မပါမဖြစ် လူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အစီအစဉ်တကျ မဟုတ်ပဲ နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကို သူဆွဲယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီစာတစ်ခါ စာကတော့ နေမျိုးကျော် အတွက် ရေးထားသော ထိပ်ထားဦး၏စာ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ကိုးကွယ် ...

လူ့ခွင့်-တွေ့ပြန်ရတာလည်း ဘာမှ ရေရေရာရာ မပြောဖြစ်ကြဘူး။
“အစ်ကိုလား” ဆိုတဲ့ စကားကို သတိသတိ ဘာလို့ ပေးနေရတာလဲ။
ထိပ်ထား ဘဝကို ကိုးကွယ်လည်း သိနေသေးပဲ။

အစစ် အရာရာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်လို့ ကိုးကွယ်ကို ချစ်ခင်ခဲ့သူပါ။
တစ်ခုတော့ သတိပေးရဦးမယ် ကိုးကွယ်။ ကိုချစ်မြေ့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
အကြောင်းပါ။

ထိပ်ထားကို အစ်ယောက်ကြားမှာ ကိုချစ်မြေ့က မရှိမဖြစ် လိုတယ်
ဆိုပေမယ့် ကိုချစ်မြေ့နဲ့ အတွင်းခရီးကတွေ ကိုးကွယ်ဆီ ကုမ္ပဏီကို
ထိပ်ထား ခိုးရိုခဲမိတာ အခုနဲ့ပဲ ...။

ထိပ်ထားကို အစ်ယောက်အပေါ် ကိုချစ်မြေ့က မလိမ္မော်ကောက်ပေမယ့်
ဒီပြင်လူတွေအပေါ် ကိုချစ်မြေ့က လူလည်းကွဲလွန်းတယ်။
ဖြေတော့ အလေးငင်အား အသောက်အားနဲ့ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ကိုချစ်မြေ့က
အမှတ်ကြီး မဟုတ်လား။

ကိုးကွယ်ကွယ် ခိုးရိုခဲလို့ ထိပ်ထားက ပြောတာပါ။ ကိုးကွယ်က ကိုချစ်မြေ့ကို
ဖြစ်သွားရင်တော့ ထိပ်ထား ရင်ကွေးရမှာ သေချာတယ်။ ကိုချစ်မြေ့နဲ့
မိတ်ပေါင်းကိုယ်ခွဲနေပါ ကိုးကွယ်ရယ်။

ကိုးကွယ် ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုချစ်မြေ့ မသိစေခဲနဲ့နော်။ တော်ကြာ

ကိုချစ်မြေ့က ထိပ်ထားအပေါ် ဒေါသဖြစ်နေဦးမယ်။

အမြဲချစ်ချင်တဲ့
ထိပ်ထား

ထိပ်ထားဦး၏စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ သူ ပြုံးပြစ်သေး၏။
မိန်းမတစ်ယောက်၏ စိုးရိမ်ကြောင်ကြူမှုကို အာဇာနည်မှာ သူ စိတ်မဆိုး
ရက်တော့ပေ။

တကယ်တော့ ဒီစာနှင့် ဒီအပြစ်အပျက်တွေက လွန်ခဲ့သော
ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိပ်ထားဦး၏ စာကို
ဖတ်ပြီး ကျန်သည့်စာများကို ဖတ်ချင်စိတ် အလိုလို ဖြစ်သွားရသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ထိပ်ထားဦးနှင့် နေမျိုးကျော်တို့၏
ဇာတ်လမ်းတွင် သူ့အဖို့က မဖြစ်မနေ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ရသူ တစ်ဦး
ဖြစ်ခဲ့သည်ပဲ။

၃. ဂျီဇွေတ

မေမ. မက္ကယ် ၆၄, ၂၅၅ နှစ်

ကချင်ပြည် ...။

၃. ဂျီ ဗြိတိန်

ကစဉ် ၀၁, ၂၀၀၀ ဂျီဇွေတ

ကချင်ပြည် ...။

ဆယ်တန်း ဒုတိယနှစ်မှာပင် နေမျိုးကျော်နှင့် ဆုံဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့ဆယ်တန်း (F)က ခပ်ဆိုးဆိုး ကျောင်းသားများ စုဝေးနေသော အခန်းဖြစ်၏။ သူတို့ အတန်းပိုင်ဆရာ ဦးစောအိုက်ဇက်မှာ စည်းကမ်းကြီးပြီ။ ကျောင်းသားများကို ကိုင်တွယ်ရာမှာ နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်၏။

သူတို့အခန်းတွင် နှစ်ကျသမား ဆယ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုအထဲတွင် သူနှင့် နေမျိုးကျော်လည်း ပါ၏။ ဆရာက သူ့အတတ်ပညာအရပင် နာမည်ကြီး ဆိုးသွမ်းစာရင်းဝင်သူ သူ့အား အတန်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခန့်ထားလိုက်၏။

ဆယ်တန်းတစ်နှစ်ကျ၍ သူ့အဖို့ ဦးကျိုးသွားချိန် ဆရာကလည်း အကိုင်အတွယ်ကောင်း၍ အရင် စာသင်နှစ်တွေတုန်းကလောက် သူ မဆိုးဖြစ်တော့ပေ။ သူ့လိုပင် နေမျိုးကျော်ကိုလည်း ဆရာက

ခင်၏ သူကတော့ တော်တော်လေး ပေးတော့လွန်း၍ စာမေးပွဲကုန်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း နေမျိုးကျော်အနေနှင့်က ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာက သူနှင့် နေမျိုးကျော်ကို တွဲပေးပြီး ကျောင်း၏ကိစ္စများ တွင် အထူးပါဝင်စေသောအခါ နေမျိုးကျော်နှင့် တွဲဖြစ်သွား၏။ နေမျိုး ကျော်၏ အစ်မ သလင်ပျိုနှင့် ညီမ အင်ကြင်းမျိုးက ကျောင်းမှာနာမည် ကြီးကြ၏။ သူတို့ကြောင့်ပင် နေမျိုးကျော်အား ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံခဲ့ သော်လည်း နေမျိုးကျော်ကတော့ သူ့ကို အရမ်းခင်ခဲ့၏။

စာမေးပွဲဖြေဖို့ လျှောက်လွှာတွေ တင်ကြပြီး လျှောက်လွှာတွေ စုံသောနေ့မှာပင် ဆရာက သူနှင့်နေမျိုးကျော်ကို တာဝန်ပေးတော့၏။

“ချမ်းမြေ့နဲ့ နေမျိုးကျော် ဆရာ့ကို မင်းတို့ ကူညီဦး ဒီလျှောက် လွှာတွေကို သေသေချာချာ ပြန်စစ်ပေး”

ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၏ လျှောက်လွှာတစ်ထပ်ကြီးကို သူတို့နှစ်ယောက်အား စစ်ဆေးခိုင်း၏။

“ရတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲမှာပဲ စစ်ပေးရ မလား”

“ဆရာနားတဲ့ အခန်းမှာ သွားစစ်ကွာ၊ လျှောက်လွှာထဲမှာ လိုတာ ပိုတာတွေပါလာရင် အဲဒီသူကို ချက်ခြင်း ခေါ်ပြီး ဖြည့်ခိုင်း အတန်းဝင်မယ့် ဆရာတွေကို ဆရာ ပြောထားပေးမယ်”

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက ပင်စင်သွားခါနီး ဖြစ်၍ ဆရာက ကျောင်းကိစ္စများကို တာဝန်ယူနေရချိန်မို့ ဆရာမမှာ အတော်လေး အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ဆရာ့ကို ကတိပေးပြီး နှစ်ယောက်သား ဆရာနားနေခန်းသို့ လျှောက်လွှာများကို ယူပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ချမ်းမြေ့”

“ဘာလဲ နေမျိုးကျော်”

“မင်း သူ့ကို သိတယ် မဟုတ်လား”

ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ လျှောက်လွှာနှင့် ဓါတ်ပုံကို ပြရင်း နေမျိုးကျော် ပြော၏။

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါ ထိပ်ထားကို ဒီကို ခဏ ခေါ်ချင်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူရေးထားတာ ဘာမှားနေလို့လဲ”

“မမှားဘူးကွ၊ သူ့အဖေရဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်သင်္ကေတ YKI ဆိုတာကို ငါသိချင်လို့ အဲဒါ ငါလွှားခေါ်ပေးမယ်၊ ဘယ်မြို့နယ်လဲဆိုတာ မင်း မေးပေးပါလား”

နေမျိုးကျော် စကားကြောင့် မျက်ခုံး တွန့်သွားရသည်။

နေမျိုးကျော်က ဒီကောင်မလေးအပေ မှတ်ပုံတင်ရဲ့ ဖြို့ယံသင်္ကေတကို ဘာကြောင့် သိချင်နေရပါလိမ့်။ ထိပ်ထားဦးဆိုသော ကောင်မလေးက ရိုးရိုးအေးအေးနှင့် အတော်လေး လှပသူ ဆိုတာကိုတော့ သူ့အနေနှင့် သိထား၏။

“မင်းဟာက စပ်စပ်စုစုကွာ”

• “ဒီလိုကွာ ချမ်းမြေ့ ထိပ်ထားဘဝက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း တယ်။ ထိပ်ထားရဲ့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေကို မင်းသိမှာပါ။ ဂျယ်လီနဲ့ ဒေစီတို့က ငါ့အစ်မတွေ ညီမတွေနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းပဲ”

“မင်းက ဒီကောင်မလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဝင်ကို တော်တော်သိ ထားပါလား”

“ကျွန်တာတွေ ရိုသေးတယ် ချမ်းမြေ့ ငါ့အစ်မပြောတာပဲကွ ဂျယ်လီတို့ ဒေစီတို့ ချမ်းသာတာ မင်း သိတယ်နော်။ အဲဒါ ထိပ်ထား အဘိုးအဘွားရဲ့ ပစ္စည်းတွေတဲ့ . . . ၊ ထိပ်ထားက လက်ရှိက လက်မဲ့ ဖြစ်နေရတာ၊ အားလုံးက ထိပ်ထားကို ပိုင်းနှိမ်ထားကြတာ”

“နေပါဦး ထိပ်ထားဦးမှာ မိဘတွေ မရှိဘူးလား”

“ထိပ်ထား အဖေက ဆင်းရဲတယ်ဆိုလားပဲ။ ထိပ်ထားအဖေနဲ့ ယူတော့ အိမ်က အဖေ့ဖြတ်တယ်။ ဆင်းရဲနဲ့ကွရောက်တယ်။ ထိပ်ထား အဖေ တီဘီ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ အပြောအရတော့ ထိပ်ထားအဖေက အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်တယ် ပြောတာပဲ။ ထိပ်ထားရဲ့ အဘိုးအဘွား

တွေ မဆုံးခင် ထိပ်ထားတို့ သားအမိကို အိမ်ပေါ် ပြန်ခေါ်ထားတယ်။ အဘိုးအဘွားတွေဆုံးတော့ ထိပ်ထားရဲ့အဖေက အားလုံးကို လက်ထိကြီး အုပ်ထားတယ် ပြောတာပဲ”

“ဒါဆို ထိပ်ထားဦးရဲ့ အမေကရော”

“တီဘီရောဂါသည်ဆိုတော့ အိမ်ရာထဲမှာ လဲနေတာပေါ့”

ထိပ်ထားဦး၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဒီလောက်တောင် လေ့လာ ထားမှတော့ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် မရိုးတော့တာ သေချာနေ၏။ နေမျိုးကျော်အား အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ နေမျိုးကျော် တစ်ယောက် ထိပ်ထားဦး၏ ပတ်စပို့ပုံလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဓါတ်ပုံကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် စိုက်ကြည့် နေရတာလဲ”

“ကြည့်ချင်လို့ပေါ့ကွ။ ငါ ထိပ်ထားဦးကို သွားခေါ်လိုက်မယ် နော်။ ဒီရောက်ရင် မင်းက အတည်ပေါက်နဲ့ မေးပေး။ မင်း မေးရင် သူက ပြောမှာပါ။ မင်း ကျေးဇူးကို ငါ ပမော့ဘူး”

“မင်း ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေရင် သွားခေါ်ကွာ ငါ မေးပေး ပယ်။ ကျောင်းဆင်းရင် ငါ့ကို လွှက်ရည် တိုက်ရမယ်”

“စိတ်ချ ချမ်းမြေ့”

ဝမ်းသာအားရဖြင့် နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် အတန်းဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ နေမျိုးကျော် ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် အချိန်ပြောင်း

ဘဲလ်တီသံ ထွက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လျှောက်လွှာများကို စစ်ဆေးရန်က နေမျိုးကျော်တို့အလာကို သူ စောင့်နေလိုက်သည်။

“ရောက်လာပြီ ချမ်းမြေ့”

နေမျိုးကျော်အသံနှင့် မရေးမဆောင်မှာပင် သူ့ရေညို့ ထိပ်ထား ဦး ရောက်လာ၏။ ခပ်ယိုယိုလေးရပ်နေသော ထိပ်ထားဦးကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ အဖြူအစိမ်းနှင့် ချစ်စဖွယ်မျက်နှာစာက သူ့ကို ကရုဏာ ဖြစ်သွားစေ၏။

ထိပ်ထားဦး၏ မျက်နှာပေါက်က အတော်လေးတော့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။

“ကျွန်မလျှောက်လွှာမှာ ဘာများ မှားရေးထားမိလို့လဲ”

“မှားရေးထားတာတော့ မရှိပါဘူး။ ငါတို့ သိချင်တာတစ်ခုရှိလို့ အပေါ်ကနေပြီး ထိပ်ထားဦးကို သူပြောလိုက်သည်။ နေမျိုး ကျော် တစ်ယောက်ကတော့ သူ မဟုတ်သလိုနှင့် ငြိမ်သက်လို့နေ၏။

“ဘာများ သိချင်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါ။ ထိပ်ထားဦးအဖေရဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ရှေ့က YK ဆိုတာ ဘာပြန်နယ်လဲ”

မျက်လုံးလေး ဝိုင်းပြီး ထိပ်ထားဦးက သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ရေကြည်ပါ”

“ဘယ်ဘက်ကလဲ”

“ရော့ဝတီတိုင်းကပါ”

“ထိပ်ထားဦးက အဲဒီလာတိလား”

“ဖေဖေလာတိပါ”

တကယ်တော့ မေးစရာ ပြောစရာ စကားတွေက ကုန်သွားပြီး သူကလည်း လျှောက်လွှာတွေကို ဆက်ပြီး စစ်ဆေးနေ၏။ အနည်းငယ် ကြာတော့ . . .

“ကျွန်မ အတန်းပြန်လိုရပြီလား”

“ရပြီ ထိပ်ထားဦး ဒါနဲ့ အဲဒီ ရေကြည်မှာ ထိပ်ထားဦးနေခဲ့တူး လား”

“နေခဲ့တူးတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မ သွားလို့ ရပြီလား”

“နေမျိုးကျော် ထိပ်ထားဦးကို အတန်း ပြန်လိုက်ပေးလိုက်” နေမျိုးကျော်အတွက် တမင်တကာ သူ့အကွက်ဆင် ပေး လိုက်သည်။

“ရပါတယ် ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မပြန်ပါ့မယ်”

ဒီတစ်ခါစကားဝိုင်းထဲ ဝင်ပြောသူက နေမျိုးကျော် ဖြစ်နေ၏။

“ကိုတန်း(စ်)နဲ့ ဆယ်တန်း(အေ)ကို ဖြတ်သွားရမှာ တော်ကြာ

တစ်ယောက်တည်းဆို ဝိုင်းနောက်နေကြမှာ စိုးလို့ပါ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

နေမျိုးကျော်စကားကို ထိပ်ထားဦးက မငြင်းတော့ပေ။

နေမျိုးကျော်တို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့ ဇာတ်လမ်းက အေးသွားပြီဟု မှတ်လိုက်သည်။ သူ့ဆီကို ပြန်ရောက်လာတော့ နေမျိုးကျော်က တစ်မျိုး ပူဆာပြန်၏။

“ချမ်းမြေ့ ဒီဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ငါ ယူထားချင်တယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ နေမျိုးကျော်၊ ဆရာက ငါတို့ကို ယုံကြည်လို့ တာဝန်ပေးထားတာ ပြဿနာတက်မှာပေါ့”

“မင်းက အကြံအဖန် တတ်ပြီသားပါ၊ ချမ်းမြေ့ရာ၊ မင်းပြောရင် လုပ်ရင် ဖြစ်မှာပါ။ ဓါတ်ပုံပျောက်သွားတယ်ပြောပြီး ထိပ်ထားဆီက ထပ်တောင်းကွာ”

နေမျိုးကျော် ကျီရဲချောင်ကျန်ပုံကို ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်အိုက်သွားမိ သည်။ ပြောပြောဆိုဆိုပင် နေမျိုးကျော်က ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ဖြတ်ယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်နေ၏။ ဒီတိုင်းဆိုရင်တော့ နေမျိုးကျော်က မဖြစ်မနေ ယူမှာ သေချာနေ၏။

“မင်း အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ နေမျိုးကျော်”

“လုပ်မယ် ချမ်းမြေ့၊ ငါ ဒီဓါတ်ပုံကို အရမ်းလိုချင်တယ်။ မင်းမရ ရအောင်လုပ်ပေး။ ငါပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ပေးရပေးရကွာ”

ပိုက်ဆံနှင့် မက်လုံးပေးပြီး သူ့ကို ဆွယ်ပြန်၏။ ကျန်နေသော ဓါတ်ပုံကို သူ ယူကြည့်လိုက်သည်။ သူ့တို့ ခြံနယ်လေးမှာက ဆေးသား ကောင်းသော ဓါတ်ပုံဆိုင်က ရှာသည်။ ပတ်စပို့ပုံလေး၏ ဘေးနားပတ် လည်မှာ အတွန်းလေးများ ဖြတ်ထား၏။ အားလုံးကို တွက်ဆပြီးသည် နှင့် အတွေးတစ်ခု ရလိုက်သည်။

“မင်း အဲဒီဓါတ်ပုံကို ပြန်ထားလိုက် နေမျိုးကျော်”

လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်တော့ နေမျိုးကျော် မျက်နှာပျက် သွား၏။

“လိမ္မာသားနဲ့ ချမ်းမြေ့ရာ၊ မင်း ပိုက်ဆံရမဲ့ကိစ္စပဲ”

“အခုတော့ ဒီဓါတ်ပုံကို ပြန်ထားလိုက် နေမျိုးကျော်၊ သုံးရက် အတွင်း အဲဒီဓါတ်ပုံရအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်။ ငါ မညာဘူး နေမျိုးကျော်၊ မင်းဘက်ကလည်း ဓါတ်ပုံလက်ထဲ ရောက်တာနဲ့ အကျိုးဆောင်ခ ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ကွာ ဆရာက ပထဝီပုံစွေစစ်မယ်လို့ ပြော ထားတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းက ပုံဆွဲတော် တယ်ဆိုတော့ ငါ့အတွက်ပါ ဆွဲပေးရမယ်”

နေမျိုးကျော်က ပထဝီပုံများကို ချုများလို ပြီးပြီးရော ဆွဲတာ

မဟုတ်။ မြို့တွေ၊ ရွာတွေ၊ အညွန့်တွေကို ရောင်စုံခဲတံများ သုံးပြီး လှလှပပ ဆွဲတတ်သူ ဖြစ်၏။

“တောင်ပြီ မင်းခဏီက ရမယ်ဆိုရင် ငါ ဓါတ်ပုံ ပြန်ထားလိုက် မယ် ချမ်းမြေ့”

နေမျိုးကျော်က လိုချင်တာပဲ သိသည်။

ဘယ်လိုနည်းနှင့် အန္တရာယ်မဖြစ်ပဲ ရအောင်ယူမည်ဆိုသော စိတ်ကူးမျိုး နေမျိုးကျော်မှာ မရှိ။

ချွက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဓါတ်ပုံနောက်ကျောမှ H-0245 ဆိုသော နံပါတ်လေးကို သူမှတ်ထားလိုက်သည်။ ဓါတ်ပုံ၏ဘေးတွန်းလေးများအရ ဘယ်ဆိုသော ထိပ်ထားဦး ရိုက်ခဲ့သည် ဆိုသည်ကို သူ သိလိုက်သည်။

ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ ဆိုင်သို့ပြေးပြီး ဓါတ်ပုံကူးရုံသာ ရှိတော့ သည်။ ဒီတော့ သုံးရက်အတွင်းမှာ ထိပ်ထားဦး၏ ဓါတ်ပုံကို နေမျိုးကျော် ရမည်။ သူ့စိတ်ကူးနှင့် အစီအစဉ်များကိုတော့ နေမျိုးကျော်အား ပြောမပြပဲ ထိန်ချန်ထားလိုက်၏။

၂။

စာမေးပွဲဖြေခါနီးလေ ရာသီက ပူပြင်းခြောက်သွေ့လေ ဖြစ်၏။ မတ်လ၏တံလျှပ်များနှင့်အတူ သူတို့တစ်တွေ စာတွေနှင့်နည်းလုံးပြန်၏။

စာမေးပွဲဖြေခါနီး နှစ်ရက်အလိုလောက်မှာ ထိပ်ထားဦးဆီမှ ခိုးယူထားသော ဓါတ်ပုံလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် တစ်စခန်း ထလာပြန်၏။

“ချမ်းမြေ့”

“ဘာလဲကွာ၊ ဒီမှာ ခေါင်းခြောက်ရတဲ့အထဲ”

“မင်း ဒီနှစ်စာတွေ ရနေတာပဲ၊ အောင်မှာပါ”

“ဒီနှစ်အောင်ကိုအောင်ရမှာကွ၊ ငါ မအောင်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချမ်းမြေ့”

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ငါလုပ်ချင်တာတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်လို့ရမှာလေ”

“အေးပါကွာ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း ချမ်းမြေ့”

နေမျိုးကျော်ပြသောအရာကို သူ ကြည့်လိုက်သည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ပစ္စည်းများဖြစ်လေမလာဟု ထင်ထားခြင်းသည် အလကားဖြစ်သွားရ၏။

ထိပ်ထားဦး၏ ပုံတူကို နေမျိုးကျော် ရေးခြစ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ပုံတူက ထိပ်ထားဦးနှင့် တော်တော်လေးတော့ တူ၏။ ဒီဘက်မှာတော့ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် အဖြစ်ရှိတာကို သိနေ၏။

• ပုံတူလေးကို မရဲတရဲပြရင်း နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် ပီတိတွေ ဖြစ်နေ၏။

“အဲဒီပုံကြီးကို ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ နေမျိုးကျော်၊ အိမ်မှာ ကြွက်ခြောက်ဖို့ ယူသွားရမှာလား”

ချဉ်တင်တင်ဖြစ်ပြီး တမင်ခွဲကာ ပြောလိုက်သည်။ နေမျိုးကျော် အတွက် တယုတယထားသည့် ပစ္စည်းကို သူက ပြောင်ချော်ချော် လုပ်လိုက်မိသည်။

“မင်းကလည်းကွာ၊ ငါက ထိပ်ထားပုံကို မတူတူအောင် အချိန်လုပြီး အိမ်ကလူတွေ မသိအောင် ခိုးဆွဲထားရတာ၊ ဒီပုံကို ငါ သိမ်းထားရတာ ကြောက်လာတယ်၊ ငါ့အစ်မတွေသာ တွေ့သွားရင် ဝိုးမီးလောင်ရုံတင် မကဘူး၊ ဒီပုံလေးပါ အဖျက်ဆီးခံရမှာကွ”

“အဲဒီတော့ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ နေမျိုးကျော်”
နေမျိုးကျော် ခုကွက သူ့ဆီရောက်လာတော့မည်ဆိုတာကို သူ့ကြိုသိနေသည်။ တောင်းပန်သော မျက်နှာလေးဖြင့် နေမျိုးကျော်

ပြောသည်။

“ဒီပုံကို မင်းပဲ သိမ်းထားပေးပါ ချမ်းမြေ့ရာ”

“ငါက ရက်အကန့်အသတ်မရှိ သိမ်းထားပေးရမှာလား”

“ခဏပါကွာ၊ ငါ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေမှာလည်း မင်းပဲ ကူညီရမှာ ချမ်းမြေ့”

“ငါ ထင်ပါတယ်၊ မြားဦးက ငါ့ဆီ လည်လာမယ်ဆိုတာကို ထင်သားပဲ”

“မင်း ကူညီမှာ မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ နေမျိုးကျော် ငါဆိုတဲ့ ကောင်က တန်ရာတန်ကြေးရရင် ဘာမဆို လုပ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသားနဲ့ မင်းပုံကို ငါ သိမ်းထားပေးမယ်၊ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေကျရင်လည်း ထိပ်ထားဦးကို ငါပေး ပေးမယ်၊ အဲ တန်ရာတန်ကြေးကိုတော့ အလိုက်တသိ မင်း ပေးရမယ်”

“စိတ်ချပါကွာ၊ ငါ ပေးပါ့မယ်”

သူ၏ သဘောတူညီမှုကိုရတော့ နေမျိုးကျော် ဖျော်သွား၏။ နေမျိုးကျော်ကို ကြည့်ရင်း သူ စိတ်ထဲရှိတာကို ပြောချလိုက်သည်။

“ခါတ်ပုံပေးတာလောက်တော့ ငါ့ကူညီနိုင်တယ်၊ ထိပ်ထားဦးကို ချည်းစားစကား ပြောတာမျိုးကျတော့ ငါလုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ တော်ကြာ ခင်ကိယ်စား ငါက သွားပြောရင် သူ့ကို ငါ ကြိုက်နေတာလို ထိပ်ထားဦး သင်သွားမယ်၊ အဲဒီကိစ္စကိုတော့ အခုကတည်းက ငါ အပြတ်ငြင်းတယ်”

နော် နေမျိုးကျော်”

“အေးပါကွာ”

တကယ်လည်း သူ့အနေဖြင့် အလှအပတွေကို ရင်ခန်းခံစားခြင်း မရှိသေးပေ။ ရည်းစားသနားဆိုသောကိစ္စကို အိပ်မက်ပင် မမက်ဘူး ခဲ့ပေ။

နေမျိုးကျော်နှင့် သဘောတူညီမှု ရယူထားသည့်အတိုင်းပင် စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ သူ့အဖို့ကတော့ အတန်းထဲမှ စောစောထွက်ပြီး နေမျိုးကျော်ကိုစောင့်ရင်း ထိပ်ထားဦး၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့၏။

နေမျိုးကျော်နှင့် ထိပ်ထားဦးတို့က ဘဲလ်တီအိုဗွဲမှ ထွက်လာကြသည်။ သူ့အနားထိုး နေမျိုးကျော် ရောက်လာသည့် အချိန်အထိ ထိပ်ထားဦးက ထွက်မလာသေး။ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မို့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများက ပျော်ဖိုပါးဖို သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ကြိုတ်ဝိုင်းလေးတွေ ဖွဲ့နေကြ၏။

“မင်း၊ အိုကေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီနစ် အောင်ကို အောင်ရမှာ နေမျိုးကျော်”

“ဆရာရော မသိဘူးနော်”

“အခုအချိန်ဆို ဆရာ အလုပ်ရှုပ်နေမှာပေါ့၊ နောက်ရက်မှ ဆရာအိမ် သွားကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ်မှာပင် ထိပ်ထားဦး အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ နေမျိုးကျော် ဆွဲထားသော ပုံတူကို ကျောင်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းကြီး သွားပေးလိုကတော့ ငပေါကြီးဖြစ်မှာ သေချာ၏။

“ကဲ လာ နေမျိုးကျော်၊ ထိပ်ထားဦးနောက်က လိုက်ရအောင် လှူရှင်းတာနဲ့ ငါကတိအတိုင်း သူ့လက်ထဲရောက်အောင် ပေးပေးမယ်”

သူတို့ကျောင်းထဲမှ ထွက်တော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ရှိမနေတော့ပေ။ မြေနှိလမ်းလေးအတိုင်း ထိပ်ထားဦး ဆင်းသွားစဉ်မှာပင် မထင်မှတ်ထားသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒုက္ခပဲ ချမ်းမြေ့ ဆယ်တန်းစီက ငတို့တို့အုပ်စု ထိပ်ထားဦးကို စကားလိုက်ပြောနေပြီ”

“အေးကွာ၊ ဒီကောင်တွေ လုပ်ပုံနဲ့တော့ ငါ့အစီအစဉ်တော့ ပျက်မလား၊ မသိဘူး၊ မရဘူးကွာ၊ မင်းကို ပေးတဲ့ ကတိကိုတော့ ငါ အပျက်မခံနိုင်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် နေမျိုးကျော်က သူ့လက်ကိုဆွဲကာ တား၏။

“နေပါစေကွာ၊ မင်း အခုနေ သွားပေးရင် သူတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ငတို့တို့က လက်ရဲတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်တွေက လူမိုက်တွေ”

“သူတို့ မိုက်ရဲရင် ငါတို့က ဘာလို့ မမိုက်ရဲမှာလဲ နေမျိုးကျော်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကိုပေးထားတဲ့ ကတိကို မင်းဖျက်လိုက်ပါ
ငါ စိတ်မဆိုးဘူး- သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပြောပါစေကွာ”

“မင်းရူးနေလား၊ ဒါ မင်းအတွက် အခွင့်အရေးကွ သိလား
နေမျိုးကျော်၊ မင်းကောင်မလေးကို သူတို့က နှောင့်ယှက်နေတာ၊
ငတိုးလို လူစားမျိုးကို ထိပ်ထားဦးက ဘယ်ကြည့်ပြုမှာလဲကွာ၊ မင်း
မသိဘူးလား”

“တော်ပါ ချမ်းမြေ့ရာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ ရန်ဖြစ်မှာကို
ကြောက်တယ်”

နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် ကြောက်ရွံ့တုန်နေပုံကို ကြည့်ရင်း
သူသဘောကျမိသည်။ သူကတော့ ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေ
အပေါ် အသုံးချဖို့ အရေးကိုပဲ အကြံထုတ်နေသည်။ ကံကောင်းထောက်
မဖွားဖြင့် မြေနီလမ်းထဲသို့ အငါးကားတစ်စီး ဝင်လာ၏။ ထိပ်ထားဦးတို့ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တော်တော်လေးလှမ်းနေပြီ။

“သွားကြရအောင် ချမ်းမြေ့ လာပါကွာ”

“မင်း တိတ်တိတ်လေး ငါ့နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့၊ မင်း
မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး နေမျိုးကျော်”

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပင် အငါးကားပေါ်သို့ နေမျိုးကျော် လိုက်
တက်သည်။ အရှင်ဘာကို ထိပ်ထားဦးအား မိအောင် မောင်းခိုင်းလိုက်၏။

ထိပ်ထားဦးတို့အနားသို့ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူတို့ကို
မြင်တော့ ငတိုးတို့သုံးယောက် ထိပ်ထားဦးနားမှ ခွဲလိုက်၏။ အချိန်မခွဲ
တော့ပဲ ကားတံခါးအသင့်ဖွင့်ပေးကာ ထိပ်ထားဦးကို သူခေါ်လိုက်၏။

“ထိပ်ထားဦး၊ အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်လား လာလေ”

ထိပ်ထားဦးကလည်း အခြေအနေကို လွယ်လင့်တကူ
သဘောပေါက်သွားသည် ထင်၏။ ကားပေါ်သို့ ထိပ်ထားဦး တက်လိုက်
သည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် နေမျိုးကျော်
လိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိပ်ထားဦး ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် အရှင်ဘာကို အမောင်း
ခိုင်းလိုက်သည်။ ငတိုးတို့ သုံးယောက်သားကတော့ ဒေါသထွက်ပြီး
ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။ ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်မှ ထိပ်ထားဦး သက်ပြင်း
ချကာ သူတို့အား ကျေးဇူးတင်စကားပြော၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုချမ်းမြေ့တို့ရယ်၊ ကျွန်မလည်း အိမ်ပြန်ပဲ အခွင့်အလမ်း ဘုရားသွားဖို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာ၊ ငတ်တို့က ရည်းစားစကား၊ အတင်းလိုက်ပြောနေကြတာ၊ ကိုချမ်းမြေ့တို့ သာ မကူညီရင် တောက်လျှောက် သူတို့ လိုက်နောင်ယုက်နေမှာ သေချာတယ်”

“အဖော်နဲ့သွားမှပေါ့ ထိပ်ထား။ နောက်တစ်ခါ တစ်ယောက် တည်း လျှောက်မသွားနဲ့”

အခုလိုကျတော့ နေမျိုးကျော်က လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး မင်္ဂလာ ဝင်ယူနေပြန်၏။

သူ့အဖို့ကတော့ မင်္ဂလာယူဖို့ထက် သူပေးထားသော ကတိ တည်ငြိမ်အေးရာကိုသာ တွေးနေမိ၏။ မင်္ဂလာယူဖို့သာ နေမျိုးကျော်သိသည်။ အခြေအနေကို ဘယ်လိုအသုံးချရမည်ကို နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် မစဉ်းစားမိ။

ထိပ်ထားဦး စကားများကို အနိပ္ပယ်ကောက်ပြီး သူ စပ်စုလိုက် သည်။

“ထိပ်ထားဦးက ဘယ်ဘုရား သွားချင်တာတုန်း”
“ဘယ်ဘုရားဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်၊ ဖေဖေအတွက် ကုသိုလ်လေး လုပ်ချင်လို့လေ၊ ကိုချမ်းမြေ့တို့ကရော ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ဆိုတော့

တစ်နေရာရာကို သွားမလို့ပဲ”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ဘယ်သွားမယ်လို့ မဆုံးဖြတ်ရသေးရင် ထိပ်ထားနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြလေ”

ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းကျသလို ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိပ်ထားဦး ဆီက ဒီစကားကိုကြားရတော့ သူ့အဖို့ တော်တော်လေး ဝမ်းသာသွား၏။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့ကြည့်လိုက်တော့ ခေတ်ဘွားကြီးကုန်းလမ်းဆုံ နားရောက်နေပြီ။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ဟာ၊ အာလိန်ငါးဆင့်ဆို မကောင်းဘူး၊ ငါတို့ညီထဲကဟာ ဖြစ်နေတယ်၊ ကားဆရာရေ ကျိက္ကလော့ကို မောင်းဗျာ”

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို ကျိက္ကလော့ဆိုသို့ မောင်း ခိုင်းလိုက်သည်။ နေမျိုးကျော်ကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ထိပ်ထားဦးကို မေးလိုက်၏။

“ကျိက္ကလော့ဆို ဖြစ်တယ်၊ မဟုတ်လား ထိပ်ထား”
“ရပါတယ်”

နေမျိုးကျော်ကတော့ အပျော်ကြီး ပျော်နေ၏။ သူ့အဖို့ကတော့ ဘာဝန်တွေက မပြီးပြတ်သေး။ ဘုရားရောက်ပါက မီးစင်ကြည့်ကပြီး ဆိပ်ထားဦးပုံတူကို နေမျိုးကျော်ကိုယ်စား ပေးရပေဦးမည်။

ကျိက္ကလောဘတရားသို့ရောက်တော့ ကားခက္ကသင်္ဂေကို နေမျိုး
ကျော်ကလဲ အလိုက်တသိ ရှင်းပေး၏။

စောင်းတန်းတွင် ပန်းများ ဆီမီးများကို ထိပ်ထားဦး ဝယ်သော
အခါ နေမျိုးကျော်က ရှင်းမည် ပြင်ပြန်၏။ ထိပ်ထားဦးက နေမျိုးကျော်
ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည်ကို လက်ကာရှင်းက . . .

“နေပါစေ ထိပ်ထားဘာသာ ထိပ်ထားပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်တော် ကုသိုလ်လိုချင်လို့ပါ ထိပ်ထား”

“ဒီတစ်ခါတော့ ဖေဖေကုသိုလ်ဖို့လို့ ထိပ်ထားပဲ ပေးလိုက်ပါ
မယ်”

နောက်ဆုံးမှာတော့ နေမျိုးကျော်တို့နှစ်ယောက်ကြားကို သူဝင်
ပြီး ပြောလိုက်ရ၏။

“ကဲပါ နေမျိုးကျော်ရယ် ထိပ်ထားဦး သူ့ဘာသာပေးပလေစေ၊
ပင်းပိုက်ဆံကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါကွာ”

သူဝင်ပြောလိုက်မှ ထိပ်ထားဦး ကမ်းပေးသော ပိုက်ဆံကို
ရှေးသည်က လှမ်းယူ၏။ အခြေအနေကို မလေ့လာပဲ ငွတ်လုပ်ချင်သော
နေမျိုးကျော်အား မျက်ရိပ်ပြပြီး သူ သတိပေးလိုက်ရ၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ရယ်၊ ကူညီလက်စနဲ့ ဒီစောင်းတန်းမှာ ပရိက္ခရာ
ဆိုင် ရှိလားလို့ ခုံစမ်းပေးပါဦး”

ထိပ်ထား၏စကားကြောင့်ပင် ပန်းသည်က သင်္ကန်းပရိက္ခရာ

ဆိုင်ကို ညွှန်ပြပေး၏။ ဆိုင်ကိုရောက်တော့ သင်္ကန်းတစ်ခု ထီးတစ်လက်
နှင့် ယပ်တစ်ချောင်း၊ ဖိနပ်တစ်စုံကို ထိပ်ထားဦး ဝယ်လေ၏။

ထိပ်ထားဦး ပြုံးနေပုံကို သူနည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွား၏။
ထိပ်ထားဦး ဖခင်အတွက် ဒီပစ္စည်းတွေ လှူဒါန်းပြီး ကုသိုလ်ယူမည်
ထင်၏။ ပရိက္ခရာပစ္စည်းများကို နေမျိုးကျော်နှင့်အတူ ခွဲယူကာ ရင်ပြင်
တော်ပေါ် တက်ခဲ့ကြ၏။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရောက်တော့ ဆီဆီး ပန်း ရေချမ်း ကပ်လှူ၍
ဝတ်ပြုပြီးသောအခါ သူ့ကို ထိပ်ထားဦးက အကူအညီ တောင်းပြန်၏။

“ကဲ ကိုချမ်းမြေ့တို့နှစ်ယောက် ကျွန်မကို ကူညီလက်စနဲ့
ကူညီပါဦး။ ဒီရင်ပြင်တော်ပတ်လည်မှာ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးပါးတော့ ရှိမှာပဲ
ကိုချမ်းမြေ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို လှူပြီး ဖေဖေအတွက် အမျှအတန်းပေးစေ
ချင်တယ်”

“ထိပ်ထားဖေဖေက”

“ဒီနေ့ ဖေဖေဆုံးတာ တစ်လပြည့်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်မို့
ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖေဖေကို ရည်စူး လှူဒါန်းပြီး အမျှပေးစေချင်လို့ပါ။
ကိုချမ်းမြေ့က နှံ့စပ်စပ်ရှိတော့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးပါးကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြီး သွားပင့်ပေးပါလား။ ကျွန်မနဲ့ ကိုနေမျိုးကျော်တို့ ဟိုရေက
ဇရပ်က စောင့်နေကြမယ်”

ကူညီလက်စနှင့်မို့ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးပါးကို

ရှာဖွေ သူထွက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့အဖို့ကတော့ အထူးအဆန်းတွေနှင့် လာကြံ နေရသည်။ တကယ်တော့ ထိပ်ထားဦးဘဝသည် သူထင်ထားတာထက် တောင် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေပြန်၏။

ဦးပွင့်အိုတစ်ပါးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ထိပ်ထားဦးတို့ ရှိနေသော ဇရပ်သို့ ပင့်လာခဲ့သည်။ သုံးယောက်သား ဦးပွင့်အိုမှာ ငါးပါးသီလ ယူကြသည်။ ပစ္စည်းများနှင့် ငွေသား ကပ်လှူပြီးသောအခါ ဦးပွင့်အိုကြီးက အမျှအတန်း ပေးဝေဖို့ ပြော၏။ နီးစပ်ရာ သောက်ရေ အိုးမှ ရေခွက်နှင့်ပင် ရေစက်ခွက်ကို ဖြစ်အောင် သူလုပ်ပေးရပြန် သည်။ ရေစက်ချနေသော ထိပ်ထားဦးမျက်နှာကို မသိမသာ သူ ခိုးကြည့်လို၏။ ထိပ်ထားဦးမျက်နှာမှာ မျက်ရည်စက်တို့ စွန်းထင်ခြင်း ရှိမနေ။

အမျှပေးဝေ သာဓုခေါ်သောအခါမှာလည်း ထိပ်ထားဦး အသံ တို့ အနည်းငယ်တုန်ယင်နေသည်မှလွဲလို့ မျက်ရည်မကျပေ။ ထိပ်ထားဦး လုပ်သမျှကို သူနှင့်နေမျိုးကျော်တို့ စိတ်ဝင်တစားရှိနေကြတာတော့ အမှန်ပင်။

“ကဲ . . . သားတို့ သမီးတို့ သေဆုံးသူအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ရေစက်သွန်းချ ဒါနပြုပြီးလို့ရှိရင် ဒီရေစက်ချပြီးသား ရေကို ဒီဘုရား

ပရဝဏ်နဲ့ လွတ်တဲ့ အပင်အောက်မှာ သွားသွန်ချေ ရေစက်ရေ သွန်ရင်းနဲ့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဒကာကြီးအတွက် အမျှ ထပ်ပေးဝေဦး”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးဘုရား”

သူတို့၏ ရေစက်ချ ကုသိုလ်ပြုမှုသည် အချိန်တိုအတွင်းမှာ အကျဉ်းချုံးဖြင့် ပြီးဆုံးလို့သွား၏။ ဦးပွင့်အိုကြီးပြောသည့်အတိုင်းပင် ဘုရားပုရဝဏ်နှင့် လွတ်သောနေရာသို့ သူတို့သုံးဦး သွားကြသည်။

ထိပ်ထားဦးက ဖခင်အမည်ကို ခေါ်ရင်း အမျှပေးဝေပြန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကပါ ရောယောင်ပြီး သာဓုလိုက်ခေါ်ဖြစ်ကြ၏။ သေဆုံး သူအတွက် ရည်ရွယ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုခြင်းကတော့ အားလုံးပြီးဆုံး သွားသည်။ သူသိချင်သည့် မျက်ရည်မကျခြင်းကိစ္စကို ထိပ်ထားဦးအား မေးလိုက်မိသည်။

“ထိပ်ထားဦး စိတ်တော့ မရှိနဲ့နော်၊ နင် ဘာလို့ မျက်ရည် မကျရတာလဲ ထိပ်ထားဦး”

သူစကားကြောင့် ထိပ်ထားဦး ယုံယုံပြီးပြီး ပြန်ဖြေ၏။

“ဖေဖေပြောထားတယ် ကိုချမ်းမြေ့ တကယ်လို့ သူသေသွား လို့ရှိရင် မျက်ရည်မကျရဘူးတဲ့၊ မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုတာ ရှုံးနှိမ့်မှု တစ်မျိုးပဲတဲ့ ဖေဖေစကားကို နားထောင်တဲ့အနေနဲ့ ထိပ်ထား မျက်ရည် မကျဖြစ်တာ၊ ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ ကိုချမ်းမြေ့ရယ်”

သူ့အလှည့်ပြီးတော့ နေမျိုးကျော်က သိချင်သည်များကို မေး

ပြန်ပြန်၏။ နေမျိုးကျော်နှင့် ထိပ်ထားဦးတို့ ပြောစကားများကို အသာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ထိပ်ထား ဖေဖေက ဘယ်မှာ ဆုံးတာလဲ”

“သရက်မှာ ဆုံးတာ ကိုနေမျိုးကျော်”

“ဒါနဲ့ ထိပ်ထား ဖေဖေက ရေကြည်ကဆို”

• “ဟုတ်တယ်လေ၊ အရင်တုန်းက ရေကြည်မှာနေတာ၊ ဆုံး တော့ သရက်မှာပေါ့”

“ထိပ်ထားတို့ သားအမိတွေ လိုက်မသွားကြဘူးလား”

“လိုက်သွားချင်တာပေါ့ ကိုနေမျိုးကျော်ရယ်၊ ဖေဖေကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မြင်ချင် တွေ့ချင်တာပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ပေးမလွှတ်ဘူး လေ၊ တကယ်လို့ လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် အိမ်ပေါ်ကို လုံးဝ ပြန်မတက်ရ ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ မသွားဖြစ်ကြတာ၊ မေမေကလည်း အိမ်ရာပေါ်မှာ လဲနေတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ”

“ထိပ်ထားအဖေကို ထိပ်ထားတို့ သားအမိတွေ စိတ်မနာကြ ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်နာရမှာလဲ ကိုနေမျိုးကျော်”

“ဟိုလေ . . . ထိပ်ထားဖေဖေ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်လို့ ထိပ်ထားတို့ ဒုက္ခရောက်ရတာဆို”

“အဲဒါ ဖေဖေကို ဂုဏ်သိမ်အောင်လို့ တမင်လုပ်ပစ်ကြတာပါ”

ဖေဖေက အဲဒီလို လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေက တမင်ယုတ်မာ ကြတာပါ”

နေမျိုးကျော်အမေးများကို ဖြေနေရင်းက ထိပ်ထားဦး၏ မေးကြောတွေ ထောင်ထနေတာကို သိသိသာသာ မြင်နေရ၏။ အလိုက် ကန်းဆိုး မသိတတ်သော နေမျိုးကျော်ကြောင့်ပင် စကားလမ်းကြောင်း လွဲလိုက်ရသည်။

“ကဲပါ ဝမ်းနည်းစရာကိစ္စတွေကို မပြောကြနဲ့တော့၊ ဒီမှာကြည့် စမ်း ထိပ်ထားဦး”

ခဲပုံတူလေးကို မြင်သာအောင် တမင်ပြလိုက်၏။ သူ တာဝန် ယူထားသည့်ကိစ္စမို့ သာသာထိုးထိုးလေး ပြောလိုက်မိသည်။

“တွေ့လား နင့်ပုံကို နေမျိုးကျော်ဆွဲထားတာ၊ နင့်ကို မပေးရဲလို့ တဲ့၊ ရော့ နင် အပိုင်ယူလိုက်တော့”

ဒီတစ်ခါတော့ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် အခြေအနေကို ပိုင်နိုင်စွာ အသုံးချလိုက်၏။

“တူတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ထိပ်ထားယူမှာ မဟုတ် လား”

“တူပါတယ်၊ ကိုနေမျိုးကျော်က တော်သားပဲ”
ထိပ်ထားဦးတစ်ယောက် ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင် ပြန်ဖြစ်သွား၏။
နေမျိုးကျော်ရေးဆွဲထားသော ခဲပုံတူလေးကို ထိပ်ထားဦး

သဘောကျ နှစ်သက်ပုံရ၏။ ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် နေမျိုးကျော်နှင့် ထိပ်ထားဦးတို့ ပြေလည်ကြည့် များနေပြီ။ သူ့ကိုစွတာဝန်များ ပြီးဆုံးသွား ပြီမို့ တမင်ရှောင်ပေးဖို့ လမ်းစရာရတော့၏။

“ကဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘုရားတက်ဖူးကြဦး။ ငါတော့ ဟိုဘက်နားက မျက်လှည့်ဝိုင်းကို သွားလေ့လာလိုက်ဦးမယ်။ လူတွေကို ဘာတွေများ ညာပြမလဲလို့ ပညာသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်းက ထိပ်ထားဦးအလစ်မှာ သူ သွားတော့မည့် အကြောင်းကို နေမျိုးကျော်အား မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ဒါကို နေမျိုးကျော်က အကင်းမပါး သဘောမပေါက်ပေ။

“မင်း ပြန်လာမှာ မဟုတ်လား ချမ်းမြေ့”

“အေးပါကွ”

ဒီလောက်ထိ နေမျိုးကျော်က အကင်းပါးသူဖြစ်၏။ ဘာပဲ ပြောပြော သူ နေမျိုးကျော်ကို ဒီတိုင်းထားပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

မျက်လှည့်ဝိုင်းကို ခဏတော့ ဝင်ကြည့်သေး၏။ ပြီးမှ လိုင်းကားစီးပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

နေမျိုးကျော်က သူပြန်အလာကို စောင့်ကောင်းစောင့်မည် ကိစ္စတော့မရှိ။ သူမလာတော့သည့် အဆုံး၌ နေမျိုးကျော်တို့တာသာပြန် လာကြမှာ သေချာ၏။

၄။

စာမေးပွဲဖြေပြီးတော့ သူ့အဖို့အတော်လေး အားအားယားယား ဖြစ်နေ၏။ နေရင်းထိုင်ရင်းက ပျင်းပျင်းရိရိတာနှင့် သူ့တို့ဦးနှောက်လေး၏ ကားပွဲစားတန်းမှာပင် အချိန်ဖြန်းနေပြန်သည်။ သူ့သိထားသမျှ ကြားထား သမျှ ကားရောင်းမည့်သတင်း၊ ဝယ်မည့်သတင်းများကို ပွဲစားများအား ပြောပြရင်းက ပညာတွေ သင်နေမိသည်။

နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ငွေစလေးတွေ ဖွင့်လာသလို၊ ပွဲစားအထာများကို နည်းနည်းပါးပါး ရိပ်စားမိလာ၏။

ကားပွဲစားနှင့် ကားအကြောင်းကို လေ့လာရင်းဖြင့် အချိန်ကုန် ငြိ နေမျိုးကျော်တို့ ကိစ္စကို မေ့ထားခဲ့၏။ သူတို့ချင်းလည်း အဆင်ပြေ နေလောက်ပြီဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ရှိနေသော ပွဲစားတန်း လွှက်ရည်ခိုင်သို့

နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် ပေါက်ချလာ၏။

“ချမ်းမြေ့ မင်းကို ရှာလိုက်ရတာကွာ”

“ဘာအရေးပေါ်လာပြန်ပြီလဲ နေမျိုးကျော်”

“မင်းကို တွေ့ချင်လို့ရှာတာ လေးငါးရက်ရှိသွားပြီ မင်းအိမ်လည်း ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ မင်းအမေကလည်း မင်းရှိပုံနေရာကို ရေရေရာရာ မပြောပြနိုင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အခု ဘယ်လို သိပြီး ဒီကို ရောက်လာတာလဲ နေမျိုးကျော်”

“ဆရာ ပြောလိုက်တာ”

“ဆရာ ပြောလိုက်တာ ဟုတ်လား”

သူ ဒီမှာ နေ့တိုင်း ရှိနေသည်ကို ဆရာ သိနေသည်ဆို၍ နည်းနည်းတော့ လန့်သွားမိသည်။ သူ ဒီလို အလုပ်မျိုးတွေ စိတ်ဝင်စားတာကို ဆရာ သိမကြိုက်ချင်ပေ။

“ဟုတ်တယ် ချမ်းမြေ့ မင်းကို တွေ့ချင်ရင် ဒီဆိုင်ကိုသွားဆိုပြီး မနေ့ညက ဆရာ ပြောလိုက်တာ”

“ဆရာ ငါ့အကြောင်း ဘာပြောသေးလဲ နေမျိုးကျော်”

“ဘာမှတော့ မပြောဘူးကွ”

ဆရာထံမှ အပြစ်တင်စကားသံ မကြားရ၍ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကျရင်တော့ တစ်နည်းနည်းဖြင့်

သူ့ကို ဆရာ ဆုံးမဦးမှာ သေချာ၏။

“နေပါဦး နေမျိုးကျော်၊ မင်းကရာရာ ငါ့ကို ဘာလို့ တွေ့ချင်ရတာတုန်း”

“ထိပ်ထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ငါ အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ”

“မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေပြီ မဟုတ်လား။ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့က ငါ တမင် မင်းတို့ကို ရှောင်ပေးခဲ့တာ။ မင်း ရည်းစားစကား ပြောဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်ပြောဖြစ်ပါ့မလဲ ချမ်းမြေ့ရာ၊ မင်းအလာကို စောင့်ရင်း စောင့်ရင်းနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာ”

“ဟာကွာ၊ မင်းက အသုံးမကျလိုက်တာ၊ အဲဒီလောက် အချိန်ရတာကို မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေလို့လဲ”

“ဘာမှ ရေရေရာရာ မပြောဖြစ်ပါဘူး။ ထိပ်ထားကလည်း ဘာမှ မပြောဘူး”

“မိန်းကလေးက စပြီး မင်းကို ပြောရမှာလား။ မင်းဘက်က ပြောမှ အပြစ်အယှက်ကို သူပြောမှာပေါ့ကွ ငတုံးရ မင်းဘာထိုင်လုပ်နေလဲ”

“ငါလည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ထိပ်ထားကို ဒီအတိုင်း အကြာကြီး ထိုင်ကြည့်နေတာ”

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ အခု မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲပြော”

“ငါ ထိပ်ထားကို ပါးစပ်နဲ့တော့ ပြောရုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

စာပေးချင်တယ်”

“ပေးလိုက်ပေါ့ကွာ မင်းရည်းစားစာကို ငါကပေးပေးရဦးမှာလား”

“ငါ ပေးဆို ပေးပါမယ်ကွာအါပေမဲ့ အနားမှ မင်းရှိနေမှဖြစ်မှာ ငြိတော့ ငါ ရည်းစားစာ မရေးတတ်ဘူးကွာ ငါရေးရင် အဆီအငေါင်တည့် မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းမှာ မင်းက သူများတွေကို ပိုက်ဆံယူပြီး ရည်းစားစာ ရေးပေးနေကျ မဟုတ်လား။ ထိပ်ထားကို ပေးဖို့ စာလည်း မင်းပဲ ရေးပေးပါ ချမ်းမြေ့ရာ”

နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိနေတာတော့ အရမ်းကိုသေချာနေ၏။ နေမျိုးကျော်ကိုကြည့်ရင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သင်ထားသောပွဲစားဉာဉ် လေးက ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်လာ၏။

“ကောင်းပြီလေ။ အါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် နေမျိုးကျော်၊ ငါက ဒီမှာ အလကားထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံရှာနေတာ၊ မင်းစာကို အချိန်ယူပြီး ရေးရမယ်၊ ကျောင်းကကောင်တွေကို ရေးပေး သလိုမျိုး ပြီးစလွယ် ရေးပေးလို့ မရဘူး။ ထိပ်ထားဦး ကျလောက်မဲ့ စကားလုံးတွေရွေးပြီး ရေးရမှာ၊ ပြီးတော့ ထိပ်ထားဦးကို စာပေးဖို့က မဟာဗျူဟာတွေ အများကြီးချရမယ်။ ဒီတော့ကွာ အချိန်တွေယူရမယ်”

“လုပ်စမ်းပါကွာ။ မင်းကို ငါ အားကိုးပါတယ် ချမ်းမြေ့ရာ” သားကောင်ကတော့ ရှေ့မှာ မှောက်ရက်လဲပြနေပြီ မဝေးသော ကျောင်း သားဘဝက စိတ်တွေက ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိပ်

ထားဦးနှင့် ပတ်သက်သော သတင်း အချက်အလက်ကို နည်းနည်း တောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ ထိပ်ထားဦး တွေဖြစ်ကြသေးလား”

“ငါနည်း ငါ့ဟန်နဲ့ ကြီးစားသေးတယ်။ ထိပ်ထားဦး ရှေးအလာ ကို ငါစောင့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့အောင် တစ်ရက်ခြားလောက်တော့ ကြီးစားမိတယ်”

“စကားပြောဖြစ်ကြလား”

“ဘယ်ပြောဖြစ်ပါ့မလဲ။ ခရီးသွားဟန်လွဲ ပြီးရုံအဆင့်လောက်ပဲ ကွာ စကားပြောရဲလောက်တဲ့ အဆင့်ရှိရင် မင်းဆီ ငါ ဘယ်ရောက်လာ ပါ့မလဲ ချမ်းမြေ့ရာ”

“မင်းနဲ့ထိပ်ထားဦး အဆင်ပြေဖို့ ငါတာဝန်ထား နေမျိုးကျော်၊ မင်းကိစ္စကို အဆင်ပြေတဲ့အထိ ငါကူညီမယ်။ မင်းလည်း ငါ့ကို တစ်ခု အကူအညီပေး”

“ဘာ အကူအညီပေးရမှာလဲ ချမ်းမြေ့”

“ဒီလိုကွာ D.T ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို အလကားရမယ့် ခွင့် တစ်ခု ရှိတယ်။ ဆိုင်ကယ်က လူနှစ်ခါ တိုက်ထားပြီး ပိုင်ရှင်ကလည်း သုံးလေးဆင့်ပြောင်းပြီးနေပြီ တိုက်မိတဲ့ နှစ်ခါစလုံး လူသေတယ်ကွာ။ အခုလက်ရှိ အခြေအနေကတော့ ဒီဆိုင်ကယ်ကို မစီးရဲသလောက် ဖြစ်နေကြတယ်။ တိုက်ထားခိုက်ထားလို့ ပစ်ထားတော့ နည်းနည်းပါးပါး

တော့ ပြန်လုပ်ရ မယ် အဲဒီ ဆိုင်ကယ်ကို ငါဝယ်ချင်တယ်။ ငါ့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံရယ် မေ့မေ့ဆီက တောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံရယ်က မပြည့်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ လိုတာကို မင်း ခဏ စိုက်ပေးပါလား။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ရှယ်ယာသင်္ဘောမျိုး ပါရင်ပါ။ တကယ်လို့ ပြန်ရောင်းဖြစ်လို့ အမြတ်အစွန်းရရင် မင်းအတွက် ငါပေးမယ်”

• “ပိုက်ဆံက အရေးမကြီးဘူး ချမ်းမြေ့ မင်းဆိုင်ကယ်က တစ်ခုခုများ စီးနေသလားမှ မသိတာ။ တော်ကြာ ဒုက္ခပေးနေဦးမယ်”

“မင်းကလည်း ဒါကြောင့်မို့ ဒီလိုဈေးပေါတာပေါ့။ ဒါတွေက အယူအဆအဟောင်းတွေပါ။ ငါ့ကို ကူညီပါကွာ။ မင်းမယုံရင် မင်းအဲဒီ ဆိုင်ကယ်ကို မင်းပဲ ယူထားပေါ့”

“ငါက အဲဒါကြီးကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အိမ်ကမေးရင် ပြဿနာ ဖြစ်ဦးမယ်။ ကဲပါ ငါစိုက်ပေးထားပျံ့မယ်။ မင်းအဆင်ပြေရင်တော့ ပြန်ပေးပေါ့။ ငါ ဘာလုပ်မှာ ရထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံ ရှိပါတယ်”

ဆိုင်ကယ်ဝယ်ဖို့ အရေးကို သိပ်များများစားစား မပြောလိုက်ရ ပေ။

“ကောင်းပြီကွာ။ မနက်ဖြန် ဆိုင်ကယ်ဝယ်မယ်။ မင်းအတွက် စာလည်း ငါရေးထားမယ်။ ထိပ်ထားဦးကိစ္စကို ပြန်ပြန်လုပ်ကြတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ချမ်းမြေ့ မင်း အလောင်းအစားတွေ ဘာတွေ တော့ မလုပ်ပါဘူးနော်။ တော်ကြာ ဆိုင်ကယ်ပါသွားဦးမယ်”

“ငါ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ လမ်းပြတ်ပြီးသားပါကွာ”

နေမျိုးကျော်တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချရမှာ မရဲတာနဲ့ဖြစ်နေဟန် တူ၏။ ဘာပဲပြောပြော နေမျိုးကျော်ဆိုမှ နှုတ်ကတိ ရလိုက်သောကြောင့် သူဝမ်းသာသွားရသည်။ သူ့အဖို့ ဟိုနားဒီနား သွားဖို့ ခြေထောက်တစ်ခု အလွယ်တကူရပြီပဲ။

ဆိုင်ကယ်ကို အလွယ်တကူ ရလိုက်ပေမယ့် နေမျိုးကျော်ကိစ္စ ကတော့ သူထင်ထားသလို လွယ်လွယ်ကူကူ မဖြစ်လာခဲ့။ စာရေးပေးပြီး နေမျိုးကျော် လက်ထဲထည့်၊ နေမျိုးကျော်ကို အဖော်လိုက်ပေး။ ဒါဆိုရင် ပြီးသွားပြီဟု လွယ်လွယ်ထင်ထားခဲ့သည်။ စာလက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ နေမျိုးကျော်က ဒီအတိုင်းကြီး မပေးရဲဘူးဟု ဆိုလာ၏။ ပိုမယ့်ပို့တော့ ကုတိုရောက်အောင် သူပို့ပေးဖို့ အကြံထုတ်ရပြန်၏။

သူကြံ၍ဖန်၍ရသော အစီအစဉ်အတိုင်းပင် ထိပ်ထားဦး ဆေးအပြန်ကို သူထိုင်စောင့်နေမိသည်။ နံနက်ကိုးနာရီခွဲလောက်မှာ ဆေးခြင်းဆွဲပြီး ထိပ်ထားဦးဈေးထဲမှ ထွက်လာ၏။

“ထိပ်ထားဦး”

မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူ့ကို ရုတ်တ

ရက်ကြီး တွေ့လိုက်ရတော့ ထိပ်ထားဦး ဝမ်းသာသွားပုံရ၏။
“ကိုချမ်းမြေ့က ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေလိုက်တာ”
နေမျိုးကျော်အတွက်ကတော့ ခက်ခဲပေမယ့် သူနဲ့ကျတော့
စကားတွေဘာတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

“အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ခါနီးပြီ ထိပ်ထားဦး”
“ဟုတ်တယ် ကျွန်မတို့အားလုံး အောင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”
“အောင်မှာပါဟာ၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းအားရက်မှာ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းလေးဘာလေး နှင့် မတက်ဘူးလား”

“အိမ်က ညီမတွေ အစ်မတွေကတော့ တက်ကြတယ်၊
ထိပ်ထားကတော့ အိမ်အလုပ်တွေကတစ်ဖက် မေမေကတစ်ဖက်ဆို
တော့ မတက်ဖြစ်ပါဘူး၊ တက်တော့ အရမ်းတက်ချင်တာ”

ထိပ်ထားဦးအဖေနှင့်ညီမအစ်မတွေက တမင် နှိပ်ထားမှန်း
သိသာနေ၏။ အခုအနေအထားမှာ ထိပ်ထားဦးကိုပြောဖို့ အခါအခွင့်
ကောင်းနေ၏။

“ချစ်မြေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင့်ကို ပြောစရာရှိတယ် ထိပ်ထားဦး”
သူ့စကားကြောင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး ထိပ်ထားဦး ဝဲကြည့်
သည်။

“ဒီကောင်က ငါ့ကို ရင်လာဖွင့်တယ်၊ နင့်ကို နေတိုင်းလိုလို
လာလာစောင့်နေတာက တခြား မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ့ရေးထားတဲ့စာကို

ပေးချင်လို့တဲ့”
“ထင်တော့ ထင်သားပဲ”

“အဓိကက သူပေးမဲ့ စာကို နှင့်မယူမှာကို အရမ်း စိုးရိမ်
နေတယ်၊ နှင့်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်မယ်ချည်း တက်ကဲလုပ်နေတာ၊ ငါ့သိတာ
မြန်လို့ပေါ့၊ စာမပေးရဲပဲ ဖုန်းတွေ ဆက်ဆက်နေရင် နင်တော့
ခုကွဲများမှာ သေချာတယ်”

“ခုကွဲပါပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ သိရင်တော့ မိုးမီးလောင်မှာပဲ”
“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ သူ စာပေးရင် နှင့် ယူလိုက်ပါဟာ၊
ပြီးတော့ နေမျိုးကျော်ကို လက်ခံ စဉ်းစားပေးလိုက်ပါ၊ နေမျိုးကျော်က
နှင့်အတွက် အားကိုးရမဲ့ အဖော်ပါ”

သူ့အစီအစဉ်နှင့် သူက ချောချောမောမော ဖြစ်နေပြီ။
ထိပ်ထားဦးကလည်း လိုလိုချင်ချင်နှင့် လက်ခံဖို့ ဖြစ်နေပြီ။ ဒီမှာတင်
မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကို နေမျိုးကျော် ဖန်တီးလိုက်၏။

“ချမ်းမြေ့”
“ဟာ နေမျိုးကျော်”

နေမျိုးကျော်ကို ရုတ်တရက်ကြီး တွေ့လိုက်ရတော့ ဘာလုပ်ရ
မှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ထိပ်ထားဦးလည်း နေမျိုးကျော်ကို
မကြည့်ပဲ ခေါင်းငုံ့နေ၏။ နေမျိုးကျော်ကို အသံတိတ်ဖြင့် ဆဲရေးအပြစ်
တင်သော်လည်း နေမျိုးကျော်က သဘောမပေါက်၊ ဒီလောက် အူတူတူ

နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးပေ။

“မင်းကို မိအောင်လို ငါလာခဲ့တာပဲကွာ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ဇာတ်လမ်းကတော့ ထင်ထားသလို အစီအစဉ်ကျတော့မှာ မဟုတ်ပေ။ သူဆွဲထားသည့် အစီအစဉ်က ဒီနေ့ ထိပ်ထားဦးကို ကိစ္စပြတ်အောင် စည်းရုံးမည်။ မနက်ပြန်မှာ နေမျိုးကျော်က စာကို အလွယ်တကူ ပေးလိုရမည်။ အခုတော့ ဒီလို မဟုတ်တော့။

အလိမ်ပေါ်သည့်အတူတူ ရှေ့မှန်မှာ နောက်ထားပြီး ပြောင်ဖွင့် ပြောရတော့သည်။

“ကဲ ထိပ်ထားဦးရယ် နှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူပေးတဲ့စာကို နှင်မယူမချင်း ငါကကြားထဲက ပါနေရဦးမှာပဲ။ ယူလိုက်ပါဟာ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ပွဲက ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိပ်ထားဦးကတော့ ရှက်နေဆဲပင်။

စာပေးလိုက်ဖို့ နေမျိုးကျော်ကို မျက်ရိပ်ပြသော်လည်း နေမျိုးကျော်က အရိပ်ပြလို အကောင်မပြင်။

“နေမျိုးကျော် ပေးလိုက်လေ၊ ထိပ်ထားဦး အရမ်းရှက်နေပြီ”

“ထိပ်ထား”

အရေးထဲကျမှ ခံစားမှုတွေကို တစ်ပုံတစ်ပင် ဖွင့်ပြဖို့ ကြိုးစားနေ၏။ ထိပ်ထားဦးဆိုသော နာမည်ကိုပင် မဖွင့်တဖွင့်ခေါ်၏။

“ကဲပါကွာ ပေးစမ်း မင်းစာ၊ ထိပ်ထားဦးရေ ယူသွားလိုက်ပါ”

ဟာ၊ တော်ကြာ သူများတွေက တစ်မျိုး ထင်နေကြပါဦးမယ်”

နေမျိုးကျော်လက်ထဲမှ စာကို ဆတ်ခနဲ လှယူလိုက်ပြီး ထိပ်ထားဦး ရှေးခြင်းတောင်းထဲသို့ သေသေချာချာ ထည့်ပေးလိုက်ရသည်။

ထိပ်ထားဦးခမျာ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် သူတို့ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားတော့၏။ ထိပ်ထားဦး အဝေးသို့ ရောက်သွားတော့မှ နေမျိုးကျော်၏ အသုံးမကျမှုအတွက် ကြိမ်းမောင်းလိုက်မိသည်။

“မင်းလုပ်လိုက်ရင် တလွဲတွေ့ချည်းပဲ နေမျိုးကျော်၊ ဒီမှာပြော လို့ဆိုလို့ အဆင်ပြေနေမှ မင်းက ပြုံးစားကြီး ရောက်လာရတယ်လို့ကွာ”

“ဒီလိုကွ ငါလည်း မနေ့ညမှ သိရတာ၊ သန်ဘက်ခါမနက်ကို ငါတို့အိမ်ကလူတွေနဲ့ ထိပ်ထားဦးတို့အိမ်ကလူတွေ အညာဘုရားစုံ သွားဖူးကြမှာတဲ့၊ တစ်လတောင်ကြာမှာတဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟိုလေ၊ ငါ ခဏခဏ ဖုန်းဆက်မယ်လို့ မင်း ထိပ်ထားကို ပြောမှာ မဟုတ်လား၊ နောက်နေ့တွေဆို ထိပ်ထားတို့အိမ်မှာ စူးအအေါ် တွေ သူညီမအစ်မတွေ ရှိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီပြင်စကား ပြောင်းပြီးပြောဖို့ မင်းဆီ ငါအချိန်မီ လာခဲ့တာ”

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ငါ ထင်တာထက်တောင် မင်းက နံလွန်း အလွန်းတာပဲ”

ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့၏။ ထိပ်ထားဦးကာ သဘောကောင်းလို့ တော်သေးသည်။

တာပဲပြောပြော အခုလို ကမောက်ကမဖြစ်သွားသော အနေ အထားလေးက ထိပ်ထားဦးနှင့် နေမျိုးကျော်တို့ဘဝမှာ မှတ်မှတ်ရရလေး အမြဲဖြစ်နေမှာ သေချာနေ၏။

၅၊

ထိပ်ထားဦးအား စာပေးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူနှင့် နေမျိုးကျော်တို့ သီတင်းတစ်ပတ်ခန့် မတွေ့ကြတော့။ သူကလည်း ဆိုင်ကယ်ပြင်သည့် အလုပ်ဖြင့် အချိန်ကုန်ရင်း နေမျိုးကျော်တို့ကိစ္စကို မေ့နေပြန်၏။

ဆိုင်ကယ်ကို ပြင်ဆင်ပြီးသော အခါမှာလည်း ကားအဝယ်တွေ လိုက်လာသည့်ရက်မို့ သူ့အလုပ်ရှုပ်ရပြန်၏။ သူ့အဖို့ကတော့ ဒီဆိုင်ကယ် လေး ရလိုက်သည်မှာ တော်တော်လေး အဆင်ပြေနေခဲ့၏။

မနက်ခင်းက စပြီး ကားဝယ်ရောင်းကိစ္စနှင့် နေရာစုံ သွားရ သဖြင့် နေခင်း နှစ်နာရီထိုးမှ ထမင်းစားဖြစ်၏။ ထမင်းစားသောက်ပြီး သူတိုင်နေကျ လွှက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ နှစ်နာရီခွဲနေပြီ။

ဆိုင်ထဲကို လှမ်းစင်လိုက်သည်နှင့် ကားဝယ်ရောင်းသမားများ

ကြားထဲမှာ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေသော နေမျိုးကျော်အား တွေ့ရ၏။ နေမျိုးကျော်ကတော့ ဆိုင်ထဲသို့ သူဝင်လာသည်ကို မြင်သည့်ပုံ မပေါ်ပေ။ ဘေးဝိုင်းမှ ချက်(စ်)ခုံကို အာရုံစိုက်နေ၏။

“နေမျိုးကျော်”

သူ့အသံပေးလိုက်သည်နှင့် နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်ပြီး ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ဟာ ချမ်းမြေ့ ငါ မင်းကို မနက်ကတည်းက ထိုင်စောင့်နေတာကွ”

နေမျိုးကျော်စကားနှင့် နေမျိုးကျော် အမူအရာကို ကြည့်ရင်း သနားသွားမိပြန်၏။ မနက်ကတည်းက ထိုင်စောင့်နေသည် ဆိုရင်တော့ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် မနက်စာ စားဖြစ်မှာ မဟုတ်သေးပေ။

“ဒါဆို မင်းဘာမှ မစားရသေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား နေမျိုးကျော်”

“စားတာ မစားတာက အရေးမကြီးဘူး ချမ်းမြေ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ထိပ်ထားအိမ်ကို အမြန်ဆုံးသွားရအောင်”

တစ်ခုခုအရေးပေါ်ပြီဆိုတာကို နေမျိုးကျော် အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီး သူသိလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ထိပ်ထားဦးတို့ အိမ်ကိုသွားဖို့အတွက် မင်းက ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံး ထိုင်စောင့်နေရသလားဟ”

“စောင့်ရတာပေါ့ ချမ်းမြေ့၊ ဝမ်းပါမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပေါ့”

“နေဦး နေမျိုးကျော်၊ အကျိုးအကြောင်းတော့ ငါ့ကို မင်းပြောပြဦး မင်းလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူးဆိုတော့ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”

“စားတာသောက်တာက အရေးမကြီးဘူး ချမ်းမြေ့၊ ထိပ်ထားမှာတဲ့ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်”

“ဘာများလဲ နေမျိုးကျော်”

“ဒီလို ချမ်းမြေ့၊ ထိပ်ထားကို စာပေးပြီး နောက်ပိုင်း ငါ အဲနဲ့နဲ့ပြီး ဖုန်းဆက်တယ်၊ ထိပ်ထားကတော့ ခဏခဏ ဖုန်းမဆက်နဲ့ လို့ပြောတယ်၊ ငါလည်း ဒီနေ့မနက်စောစောမှာ မနေနိုင်လို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်တယ်၊ ဒီမှာတင် ထိပ်ထားက ငါ့ကိုပြောတာ၊ သူ့အမေရဲ့ အခြေအနေက အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒါ မင်းကိုခေါ်ပြီး သူ့ဆီကို လာခဲ့ပါတဲ့”

“ဟာ ဟိုက တော်တော် အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ မှာတာ နေမှာပေါ့၊ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်အချိန်က မင်းတို့ ဖုန်းပြောဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမနက် ကိုးနာရီခွဲလောက်က”

“မင်းက ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံး ထိုင်စောင့်နေတာပဲလား၊ မင်းကိစ္စလေးကွာ၊ ငါ့ကို မတွေ့လည်း မင်းအမြန်သွားရမှာလေ၊ နေပါဦး မင်းက ဒီက လူတွေကိုကော မေးသေးလား”

“ငါမှ ဒီကလူတွေကို မသိတာ၊ ဒီနေ့အဖို့ မင်းကို တွေ့ဖို့က

ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေတာက အသေအချာဆုံးပဲလေ”
နေမျိုးကျော်ကို ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွား
မိသည်။

ထိပ်ထားဦးက မှာသည်ဆိုတော့ ရောဂါအခြေအနေက တော်
တော်လေး ဆိုးနေပုံရ၏။

“ကဲ . . . ဒါဆိုရင် ငါတို့ အမြန်သွားရအောင်”

“ဒီဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားမှာလား”

“အေးပေါ့”

“မင်းပြောထားတာ သိနေတော့ ငါ မစီးခဲ့ဘူးကွ”

“ဟေ့ကောင် နေမျိုးကျော် လုပ်မနေနဲ့ မြန်မြန်တက်”

ခပ်ထန်ထန်လေးပြောလိုက်တော့မှ နေမျိုးကျော် ဆိုင်ကယ်ပေါ်
တက်သည်။

ထိပ်ထားဦးတို့ အိမ်သို့ မြန်မြန်ရောက်အောင် အရှိန်မြင့်
မောင်းရ၏။ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက်ကတော့ နောက်မှနေပြီး ဘုရားစာ
တွေ ရွတ်ဖတ်နေမှာကို သူ့သိနေပြန်၏။

ထိပ်ထားဦးတို့ ခြံတံခါးရှေ့သို့ သူတို့ရောက်သွားသည်နှင့်

အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေး၏။ ထိပ်ထားဦးတို့
နေထိုင်သော ခြံဝင်းနှင့် အိမ်အပြင်အဆင်ကိုကြည့်ရင်း ထိပ်ထားဦးကို
သနားသွားမိပြန်၏။ အကြောင်းမသိသူတွေကတော့ ထိပ်ထားဦးတစ်
ယောက်မှာ ဒီအိမ် အိမ်ကြီးနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သူဟု ထင်ကြမှာ
မဟုတ်ပေ။ ဒီအိမ်ကြီး၏ အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ဟု ထင်ရင်ထင်ကြ
မည်။

“မင်းတို့အလာကို ထိပ်ထားဦး စောင့်နေရာတာကွဲ့ ဒေါ်မေမေ
ဦး တစ်ယောက်ကတော့ တော်တော်လေး အမောဖောက်နေရာတာ”

တံခါးလာဖွင့်ပေးသူ အဒေါ်ကြီး၏ နောက်ကနေပြီး သူတို့
နှစ်ယောက် လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အဒေါ်ကြီးက အိမ်ကြီးဆီသို့ မသွားပဲ
ခြံထောင့်စွန်းရှိ အိမ်ကလေးဆီသို့ သွား၏။

“ဒေါ်မေမေဦးကို အဲဒီအိမ်လေးမှာပဲ ထားကြတာလေ၊ စားချိန်
သောက်ချိန်ကျမှ သွားပို့ရတာ၊ ထိပ်ထားဦးကိုလည်း သူ့အမေနဲ့
မနေရဘူးတဲ့၊ ရောဂါကူးမှာစိုးလို့တဲ့လေ၊ တကယ်ဆို ဒေါ်မေမေဦးကို
ထိထိရောက်ရောက် ဆေးကုသရင်၊ ဒီလောက် ဝေဒနာခံစားရမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကလူတွေ မရှိတဲ့ အချိန်ကျမှ ထိပ်ထားဦးက သူ့အမေ
ကို တိတ်တိတ်လေးပြုစုရတာ၊ သူတို့သားအမိတာဝန်က ဒုက္ခတစ်မျိုးပါပဲ”

အဒေါ်ကြီးက ထိပ်ထားဦးတို့ သားအမိအကြောင်းကို သူတို့
နှစ်ယောက်အား ပြောပြ၏။ အိမ်အိုလေးပေါ်သို့ လှမ်းတက်သည်နှင့်

ထိပ်ထားဦးက အပြေးရောက်လာ၏။

“လုပ်ပါဦး ကိုနေမျိုးကျော်တို့ရယ်၊ မေမေ တော်တော်အမော ဖောက်နေတာ၊ ကျွန်မ မကြည့်ရက်တော့ဘူး”

ပါစပ်ကလည်းပြော မျက်ရည်တွေကလည်း ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာ၏။ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြော။ အခြေအနေကို အမြန်သုံးသပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

“ကဲ” ထိပ်ထားဦး မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်၊ အခုအချိန်မှာ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ဆေးရုံအမြန်ဆုံး ပို့ဖို့ပဲ၊ နေမျိုးကျော် မင်းက ကားအမြန်သွားပါ။

“အေး အေး”

နေမျိုးကျော်နှင့် စောစောက အဒေါ်ကြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား တော့မှ ထိပ်ထားဦး တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ မေမေ့ကို ခဏလေးကြည့်ထားနော်”

ထိပ်ထားဦးကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း လူနာကို အကဲခတ်ကြည့် မိသည်။ စေဒနာကို ခံစား ညည်ညူရင်း ဒုက္ခခံနေရသော ဒေါ်မေမေဦး ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ်ချင်းစာတရားကြောင့် မမြင်ရက်၊ မကြည့်ရက်။

ခဏကြာတော့ အလုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို ယူရင်း သူ့ကို တိုးတိုးစကား ထိပ်ထားဦး ပြော၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကိုချမ်းမြေ့ ယူထားပေးပါ။

ဘူးဘူး မဆုံးခင်က မေမေ့ကို ပေးထားခဲ့တာ၊ မေမေ ကျန်းမာရေးအ တွက် ဒီပစ္စည်းအချို့ကို ထုခွဲရောင်းချပေးပါ။ ဒီအိမ်က လူတွေမသိပါ စေနဲ့နော်”

ထိပ်ထားဦးပြောသည်ကို သူ့သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူ ကျော့အိတ်ထဲသို့ သေသေချာချာ ထည့်ထားလိုက်၏။ အခုအခြေအနေ မှာ လူကြီးတစ်ယောက်ယောက် အနားမှာရှိရင်ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစား နေဆဲမှာပင် ဆရာဦးစောအိုက်ဇက်ကို ပြေးမြင်မိသည်။

“ငါတို့ ဆရာနဲ့ တိုင်ပင်ရင် ကောင်းမယ် ထိပ်ထားဦး”

“ကိုချမ်းမြေ့ပဲ ကောင်းသလို ကြည့်စိစဉ်ပါ။ ဒီတစ်ခါ မေမေ ဖြစ်တာက အသည်းအသန်ပဲ ကိုချမ်းမြေ့”

ပထမဆုံးလူနာကို ဆေးရုံအမြန်တင်ပြီး ဆေးကုသဖို့ လုပ်ရ မည်။ ပြီးရင် ဆရာထံသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရမည်ဟု စိတ်ထဲမှာ အစီအစဉ် ဆွဲလိုက်သည်။ ထိပ်ထားဦးခမျာမှာတော့ ဒေါ်မေမေဦးကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျနေပြန်လေ၏။

ဒေါ်မေမေဦးကို ဆေးရုံပေါ်မှာ အပူတာပြင်း ဆိုသလို ဆေးဝါး ကုသကြရ၏။ လူနာအတွက် လိုအပ်သော ဆေးပစ္စည်းများကို ဝယ်ပေး

ပြီးသည်နှင့် ဆရာအိမ်သို့ သူပြေးရတော့၏။ ဆရာအိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဆရာနှင့်တွေ့၏။ ဆရာကို တွေ့တော့ ချက်ခြင်း စကားမပြောနိုင်သေးပဲ သူ့အမောဖြေရသေး၏။

“မောင်ချမ်းမြေ့ကို ကြည့်ရတာ အရေတကြီး ပြဿနာတစ်ခုခု နဲ့ ကြုံလာပြီထင်တယ်။ မောင်ချမ်းမြေ့ အမောဖြေပြီး ရေသောက်လိုက်ဦး ပြီးမှ အကျိုးအကြောင်းပြောပေါ့ ဟုတ်လား။”

ဆရာခပ်ပေးသော သောက်ရေအေးအေးကို အရင်သောက် လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဒေါ်မေမေဦးကို အလျင်အမြန် ဆေးရုံတွင်ထားရ သည့် အကြောင်းနှင့်တကွ ထိပ်ထားဦးပေးသော ရတနာပစ္စည်းများကို ပြုပြီး ထိပ်ထားဦးဘဝနှင့် စပ်လျဉ်းသော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ဆရာအား ပြောပြလိုက်သည်။

ဆရာကတော့ သူပြောပြသည့် အကြောင်းအရာများကို တစ် ခွန်းမျှ ဝင်မပြောပဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။ သူ့စကားတွေဆုံး ပြန်တော့လည်း ဆရာက ချက်ချင်းစကားမပြောသေး။ ခဏကြာမှ . . .

“အေးလေ၊ ထိပ်ထားဦးဘဝကို ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဆရာ မထင်ထားမိဘူး။ အခုအချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးကတော့ လူနာ သက်သာဖို့ပဲ ဆရာတို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့။ ကျန်တဲ့ အပိုင်းကျတော့ ဆရာတို့အနေနဲ့ ဝင်ဖို့ ခက်လိမ့်မယ်။ ထိပ်ထားဦးကို အကူအညီပေးရုံက လွဲလို့ ဆရာတို့အနေနဲ့ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ချမ်းမြေ့

သူတို့ကိစ္စက ဆရာအမြင်နဲ့ ပြောရရင် အမွေကိစ္စပဲကွ။ ကဲယိ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ ဆရာတို့ ဆေးရုံကို အမြန်လိုက်သွားရအောင်၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို မင်းပဲ သိမ်းထား။”

အဝတ်အစား မလဲတော့ပဲ ဆရာ ထလိုက်ခဲ့သည်။

သူနှင့်ဆရာ ဆေးရုံကို ရောက်သည်နှင့် ဒေါ်မေမေဦးရိရာ အခန်းသို့ တန်းသွားခဲ့ကြသော်လည်း အခါနှောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ အခန်းအတွင်းမှ နေမျိုးကျော် အရင်ထွက်လာ၏။ သူတို့ လာနေသည်ကို တွေ့တော့ နေမျိုးကျော် အမြန် လျှောက်လာ၏။ သူတို့အနားသို့ ရောက်သည်နှင့် . . .

“ဒေါ်မေမေဦး ဆုံးသွားပြီ ဆရာ”

“ဟေ့ကောင် သေချာရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ချမ်းမြေ့ အခုလေးတင် အသက်ထွက်သွားတာ”

နေမျိုးကျော် စကားကြောင့်ပင် အခန်းတွင်းသို့ သူတို့အမြန်ဝင် လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်မေမေဦး ဆုံးပြီ ဆိုသော စကားကြောင့် သူ့အသိ တွေ ဘာဖြစ်သွားသည် မသိ။ ပိုဆိုးသည်ကတော့ မျက်ရည်များဖြင့် ဆရာကို ခ.ယ အကူအညီ တောင်းနေသော ထိပ်ထားဦးကြောင့်ပင် သူ အသိ လွတ်သွားပုံရ၏။

“ဆရာ မေမေ့ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ဆရာရယ်၊ မေမေက တကယ်ပဲ စိတ်ချလက်ချနဲ့ သမီးကို ထားသွားပြီလား

ဆရာရယ်”

“ဝုန်း”

ထိပ်ထားဦး အသံအဆုံး နံရံကို လက်သီးဖြင့် သူ ထိုးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ဒါ . . . မတရားပဲ။ သက်သက်မဲ့ လူ့အသက်တစ်ချောင်း

ဆုံးရှုံးရတယ်။ အချိန်မီကုရင် ရရက်နဲ့ဗျာ”

သူ၏ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့်ပင် ဆရာက အနားသို့ တိုးကပ်ပြီး ဖျောင်းဖျစ်၏။ ဆရာ စကားကြောင့်ပင် သူ့ဒေါသတို့က ဖြည်းဖြည်းခြင်း လျော့ချလိုက်ရ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ ထိပ်ထားဦးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း တော်တော်လေး ခံပြင်းမိ၏။

“ဘာလို့ သူများ အကုသိုလ်နောက်ကို အဆစ်လိုက်ချင်တာလဲ မောင်ချမ်းမြေ့။ ဒေါ်မေမေဦးက သေသွားပြီပဲ။ ထိပ်ထားဦးမျက်နှာရှိသေးတယ် မောင်ချမ်းမြေ့ ဆရာတို့ ဆက်လုပ်ရမဲ့ ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်လေ။ မင်းစိတ်ကို လျော့ပစ်လိုက်”

အခုလို အချိန်မျိုးမှာ ဆရာသာ အနားမှာ မရှိပါက သူ ပေါက်ကွဲမှုက ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ဖြစ်ကုန်မည် မပြောတတ်ပေ။ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ထိပ်ထားဦးကလည်း မျက်နှာညှိုးဖြင့် ဖျောင်းဖျစ်ပြန်၏။

“ကျွန်မတို့ သားအမိရဲ့ ကုသိုလ်ကံပေါ့ ကိုချမ်းမြေ့ရယ်။

အခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒေါ်မေမေဦး၏ စာပနကိစ္စ ပြီးမြောက်ရေးအတွက် ဆရာနှင့် တိုင်ပင်ကြပြန်၏။ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက်ကတော့ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝမ်းနည်းရင်းဖြင့် သူနှင့်အတူ ထိပ်ထားဦးအနားမှာ အချိန်ပြည့် ရှိနေ၏။

ထိပ်ထားဦးကို ချောမောဖို့နှင့် အားပေးစကားများ ပြောဖို့ နေမျိုးကျော်အား သူ တာဝန်ပေးရပြန်လေသည်။ နေမျိုးကျော်ကလည်း သူ တာဝန်ပေးသည်ထက် ပိုပြီး ထိပ်ထားဦးအား အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေခဲ့၏။

ဒေါ်မေမေဦး ပြောချပြီးသော ညနေရိုင်းမှာပင် ဘုရားဖူးသွား
 နေသော ထိပ်ထားဦး အဖေနှင့် တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်ရ၏။
 နာရေးကြောင့် ခရီးစဉ်မဖျက်နိုင်ဟု ပြောပြီး ဒေါ်မေမေဦး နေခဲ့သော
 ဒိမ်းဒိုလေးအား ပီးရှို့ ဖျက်ဆီးရန်နှင့် တစ်ခြံလုံး တစ်ဒိမ်းလုံးကို
 ပိုသတ်ဆေးများ ဖျန်းထားရန် တယ်လီဖုန်းထဲကနေပြီး အစိန်ပေးသည်။
 ထိပ်ထားဦးများမှာတော့ သူတို့ပြောသမျှစကားတွေကို အခြေအတင်
 မပြောပဲ အားလုံးကို သဘောတူနေရ၏။

မိုးချုပ်စပ်တွင် ဆရာရောက်လာတော့ ထိပ်ထားဦးက သူ
 အဖေနှင့် ပြောခဲ့သည်များကို ဆရာအား ပြန်ပြောပြသည်။ ဆရာက
 တော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပြီးမှ ထိပ်ထားဦးကို

ပြန်ပြောလိုက်၏။

“သမီးရယ် လူတစ်ယောက်လုံးတောင် သေခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သူတို့ လုပ်ခိုင်းတာကို ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ သမီး အမေ ပစ္စည်းတွေ၊ အဝတ်အစားတွေကို နှုတ်မနေနဲ့တော့ သမီး။ သူတို့က ကျန်းမာရေးဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပြောလာမှတော့ လုပ်ပေးလိုက်ပါလေ”

“ရယ်လီတို့ အမေက သိပ်တော့မတရားဘူး ဆရာ၊ ထိပ်ထား ဦးကိုတော့ ကျွန်တော် တကယ်ချီးကျူးတယ်။ တော်တော်လေးလည်း သည်းခံနိုင်တယ်”

ဆရာနှင့် စကားပြောလို့ ကောင်းနေတုန်းမှာ ဝိုင်းစုအိတ်က အဖွဲ့များ ရောက်လာကြ၏။ ဒေါ်မေမေဦး ဆုံးပြီး ဒုတိယမြောက် ညမှာပင် အသုဘအတွက် ထောက်ပံ့ငွေရအောင် ဝိုင်းလုပ်ဖို့ ဆရာထံ သူ ခွင့်တောင်းသည်။ ပထမတော့ မင်း ကစားချင်လို့လားဟု ဆရာ မေး၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဒီအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်တော့ ပါဘူးဟု ဆရာအား ပြန်ပြောမိသည်။

ဆရာက ဝိုင်းလုပ်ချင်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို မေး၏။ အသုဘ ထုံးစံအရ ရက်လည်သည်အထိ ညလုံးပေါက် လူမပြတ်စေလိုတာက တစ်ကြောင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရန် မပူရသူများဖို့ အကောက်များများ ရနိုင်ကြောင်းနှင့် ထိပ်ထားဦး ပေးထားသော လက်ဝတ်လက်စားများ မထိခိုက်ပဲ သူ့စရိတ်နှင့်သူ ကြေသွားနိုင်ကြောင်းကို ဆရာအား ရှင်းပြ

လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ဆရာက ဝိုင်းလုပ်ဖို့ကို သူ့အား တာဝန်ပေး ခွင့်ပြုလိုက်၏။

“မင်း အပေါင်းအသင်းတွေ လာနေတယ်။ သူတို့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းနဲ့ စားစရာ သောက်စရာတွေ လုပ်ပေးလိုက်ဦး မောင်ချမ်းမြေ့”

ဆရာ ခွင့်ပြုစကားပြောမှပင် နေရာမှ သူထလိုက်၏။ ပွဲကြီး ပွဲကောင်းဖြစ်သလို ကြေးများကြ၍ အကောက်က နေ့တိုင်းလိုလို ဦးပြီးမြက်မြက် ရ၏။ သူ ထ,သွားဖို့ ပြင်နေဆဲမှာပင် နေ့မျိုးကျော်က ပြောလိုက်၏။

“ချမ်းမြေ့ သိပ်ကြာကြာ မနေနဲ့နော်၊ စိစဉ်ပြီးတာနဲ့ ငါတို့ဆီ ပြန်လာခဲ့”

“စိတ်ချပါကွာ၊ အားလုံးပြီးတာနဲ့ ချက်ခြင်း ပြန်လာမှာပါ” သူ့ပွဲစားတွေကို မျက်နှာပြဖို့က ရိုသေး၏။ သူပင်မဆော့၍ အားလုံးက တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာတော့ လောင်းကစားကိစ္စကို သူ ကင်းရှင်းမှ ဖြစ်မည်။ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စအားလုံးကို သူက ကိုင်ထားရသည်ပဲ။

ဝိုးဝိုင်းကို ဆက်ရှင်ဖြင့် ကစားကြသောကြောင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်

ခန့် မျက်နှာပြုရ၏။ ဒီနေ့က လူနည်းနည်း များသောကြောင့် သုံးပိုင်းခွဲပေးရသည်။ ဆေးလိပ်၊ ရေခွေးကြမ်း၊ လွှက်သုတ်များ မပြတ် ဖြည့်ပေးဖို့ ကူညီလုပ်ကိုင်ကြသူများကို သူ ဂရုတစိုက် မှာရ၏။

ဆရာတို့၏ စကားတိုင်းသို့ ပြန်ရောက်တော့ ညခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ။ နေ့စဉ်လိုလို ညရစ်နာရီထိုးသည်နှင့် ဆရာ အိမ်ပြန်နေကျဖြစ်၏။ သူဝင်ထိုင်သည့် အချိန်မှာတော့ ဆရာနှင့် ထိပ်ထားဦးတို့ စကားတိုင်းက ကောင်းနေ၏။ နေမိုးကျော်တစ်ယောက်ကတော့ နားထောင်ရုံ သက်သက်မှတပါး ဝင်ရောက် ပြောဆို ဆွေးနွေးခြင်း မရှိချေ။

“မေတ္တာတရားကို ရှေးထားပြီး သည်းခံစိတ်ရည်ခြင်းဟာ အကျ အဆုံးနည်းတဲ့ အောင်မြင်ခြင်း နည်းကောင်းပဲ သမီး အချိန်ကာလအား ဖြင့် ကြာရင်ကြာမယ်၊ အချိန်ကာလ ကြာတာနဲ့အမျှ ကိုယ်ထားတဲ့ မေတ္တာတရားရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုဟာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းဆီကို အလိုလို အသွင် ကူးပြောင်းသွားတာပေါ့... ဘာဘူကြီးအကြောင်း ဆရာ ပြောရ ဦးမယ်၊ အိန္ဒိယ တစ်တိုက်လုံးက ဘာဘူကြီးလို တလေးတစား ခေါ်ခါရတဲ့ မဟတ္တမဂန္ဓီရဲ့ လွတ်လပ်ရေးရအောင် တိုက်ပွဲဝင်တဲ့ လက်နက်ဟာ ရန်သူကို လက်တုန့်မပြန်ပဲ မေတ္တာတရား ရှေးထားတဲ့ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းခြင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ဂန္ဓီကြီးရဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ အရေးဆိုခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို ပေးပေးလည်း ခဏခဏပြောဘူးတယ်။

ပေးပေး ပြောဖူးတာကို သမီး အခုထိ မှတ်မိနေတုန်းပဲ၊ အင်္ဂလန်မှာ ချာချီက ဟစ်တလာနဲ့ မူဆိုလီနီကို တိုက်ပွဲဝင်ဖို့အတွက် အမိနိုင်ငံ အတွက် “သွေး၊ ခွေး၊ မျက်ရည်နဲ့” တိုက်ပွဲဝင်ကြပါစို့လို့ တပ်လှန့် နှိုးဆော်တဲ့အချိန်မှာ ဂန္ဓီကြီးက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေဆီကို သဝဏ်လွှာ ပေးပို့ခဲ့တယ်။ အဲဒီသဝဏ်လွှာမှာ ဂန္ဓီကြီးက ဘာပြောထားသလဲဆိုတော့ “ဟစ်တလာနဲ့ မူဆိုလီနီကို သင်တို့နိုင်ငံသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါ။ သင်တို့ရဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျွန်ုပ်နိုင်ငံနဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဆောက်အဦးတွေကို သူတို့ စိတ်ကြိုက် ယူကြပါစေ၊ ဒါပေမယ့် သင်တို့ရဲ့ ရဲရင့်တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သင်တို့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်စေတနာတွေကိုတော့ သူတို့ မယူနိုင်ပဲဘူးလို့ ရေးထား တယ်တဲ့ ဆရာ”

ဂန္ဓီအကြောင်းကို ဆရာနှင့် ထိပ်ထားဦးတို့ ပြောဆိုနေကြတော့ သူလည်း ဝင်ပြောလိုက်မိသည်။ သူကတော့ သူသိသလောက်ပင် ပြောလိုက်ရ၏။

“ဆရာ ဂန္ဓီကို လုပ်ကြံတဲ့ သူဟာ ဟိန္ဒူအမျိုးသားပဲဆိုတာ ဟုတ်လား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ချမ်းမြေ့ ဟိန္ဒူနဲ့ မွတ်စလင် အဓိကရုဏ်း ဖြစ်တာကို ဘာဘူကြီးက မလိုလားဘူး။ ဟိန္ဒူရော မွတ်စလင်ရော တစ်ယောက်ယောက် သေကြေပျက်ဆီးမှုကို ဘာဘူကြီးက မလိုလားခဲ့ ဘူး။ ဒီမှာတင် အစွန်းရောက်တဲ့ ဟိန္ဒူ လူတစ်စုက ဘာဘူကြီးကို

လုပ်ကြံလိုက်ကြတာပဲ”

စကားတိုင်းကတော့ တော်တော်လေးကို စည်ပင်နေ၏။ နေမျိုးကျော် တစ်ယောက်ကတော့ ဆရာသောက်ဖို့ ရေခွေးခွက်ကို ဝှံ့ပေးရင်းက ဆရာကို သတိပေး စကားပြောလိုက်၏။

“ဆရာ အချိန်မနည်းတော့ဘူး”

“ဒီနေ့ အိမ်မပြန်ဘူး မောင်နေမျိုးကျော်၊ မင်းတို့နဲ့ အတူတူ ဒီည ဆရာ နေပေးမယ်”

ဆရာနေမည်ဆို၍ သူတို့ သုံးဦးစလုံး ဝမ်းသာသွားကြသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ တစ်ညလုံး စကားပြောဖြစ်မှာ သေချာ၏။

ဆရာကလည်း စာတော်တော် ဖတ်ထားတော့ ဗဟုသုတ ရဖွယ်များကို ပြောပြ၏။ သူနှင့် နေမျိုးကျော်ကတော့ သိပ်မပြောနိုင်ပေ။ ထိပ်ထားဦး တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ခင် ပြောပြထားသည်ဆိုသော အချက်ဖြင့် တော်တော်များများကို သိနေ၏။ ဆရာတို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြသော အကြောင်းအရာများထဲတွင် အမှန်တရားဆိုသော စကားလုံးက ထပ်တလဲလဲ ပါလို့လား၏။ ထိုအမှန်တရားကြောင့်ပင် လူ့ ဖြစ်စဉ် လူ့သမိုင်းသည် တော်လှန်ရုန်းကန်ရင်းဖြင့် ပိုမိုသစ်လွင် တောက်ပလာခဲ့သည်ဟု ဆရာက ပြောလေသည်။

ညနှစ်နာရီထိုးခါနီးတော့ အားလုံးနီးပါး မျက်ကြောစင်းလာ ကြသည်။ ဆရာက အညောင်းအညာဆန်သည့်အနေဖြင့် လမ်းထွက် လျှောက်ဖို့ စကားခေါ်၏။

“မင်းတို့ မေးချင်မှေးကြဦးလေ၊ ဆရာတော့ အပြင်ဘက် ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ရမလား ဆရာ”

“ရတယ် မောင်နေမျိုးကျော်၊ မင်းတို့ နေခဲ့ကြပါ၊ ဆရာဘာသာ တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်”

ဆရာ ခြံထဲက ထွက်သွားတော့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အကြံ ရသွား၏။ သူက ဝိုင်းရိုရာသို့ သွားပြီး ထိပ်ထားဦးနှင့် နေမျိုးကျော်ကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့မည်။ ထိပ်ထားဦး၏ အဖော်ဖြစ်သော အဖေကြီးအများမှာ ပင်ပန်းလို့ အိပ်မောကျနေလေ၏။

“ချမ်းမြေ့ ငါ ဝိုင်းကို ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ် မင်း ထိပ်ထားဦး နားမှာ နေခဲ့ ကြားလား”

ထိပ်ထားဦး ပြောသောစကားကြောင့် ပထမတော့ သူလိပ်ပြာ မလဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကိုချမ်းမြေ့ ရှိနေလည်း ထိပ်ထားတို့နှစ်ယောက် စကားပြော သို့ ရနေသားပဲ ကိုချမ်းမြေ့ ရှောင်ပေးလဲ အပိုပဲ သူက စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက်ပဲ တတ်တာ ကိုချမ်းမြေ့ရဲ့”

“နေမျိုးကျော်က ဘာပြောလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ထိပ်ထားကို ချစ်တယ်၊ ထိပ်ထားက ကျွန်တော်ကို ချစ်ရဲ့လားလို့ ဒီနှစ်ခွန်းပဲ ပြောတတ်တာ”

“ဟုတ်လား နေမျိုးကျော်”

“အေးလေကွာ ဒါပဲ အဓိက မဟုတ်လား။ ဒီပြင် စကားတွေ ဆိုရင် ငါ ဘာပြောရမှာလဲ၊ ငါမှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်အောင် မပြောတတ်တာ”

ရိုးသားပွင့်လင်းသော နေမျိုးကျော် စကားကြောင့်ပင် သူ့ထိပ်ထားဦး အသံထွက်အောင် ရယ်ဖြစ်ကြ၏။

“ထိပ်ထားဦးရေ အဲဒါ အရိုးသားဆုံး ချစ်သူတစ်ယောက်ကို နှင်ကောက်ရတယ်လို့ပဲ အောက်မေ့လိုက်တော့၊ နေမျိုးကျော် မင်းကလည်း ခေါက်ရိုးကျိုး အပ်ကြောင်းထပ်တဲ့ စကားတွေပဲ ပြောမနေကြားလား”

“အေးပါကွာ၊ ငါ ကြိုးစားပါမယ်”

ဆရာပြန်ရောက်မလာခင် ထိပ်ထားဦးတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောဖို့က အရေးကြီးသည်။ နေမျိုးကျော်အကြောင်း တွေးရင် ရယ်ရသေး၏။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လက်ထပ်သင်ပေးရမလို့ ဖြစ်နေ၏။

ဘာပဲပြောပြော ဒီအနေအထားလေးအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ထိပ်ထားဦးနှင့် နေမျိုးကျော်တို့ သိပ်မကြာခင်မှာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြမှာ

သေချာနေ၏။ ဆရာ ပြန်ရောက်မလာခင် အသစ်အဆန်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စကားလေးတွေနှင့် နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် ထိပ်ထားဦးကို ညှိုးရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

နောက်နေ့မနက်ကျမှ အကြောင်းကို သိရပြန်၏။ ထိပ်ထားဦးက ပြောချင်ရာပြောလေဟု ခွင့်ပေးသည့်တိုင် နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် ကြိုးစားပြောရင်းက ထိပ်ထားဦးအတွက် ရယ်စရာတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုလေ၏။

ဒေါ်မေမေဦး၏ ရက်လည်ပြီးသောနေ့ နောက်နေ့မနက်ခင်း မှာပင် သူ၊ နေမျိုးကျော်နှင့် ဆရာတို့ သုံးဦးသား ဆုံဖြစ်ကြသည်။

ဆရာရှေ့မှာပင် ထိပ်ထားဦး အပ်ခဲ့စဉ်က ပစ္စည်းများကို လက်ရာမပျက် ပြန်အပ်ခဲ့သည်။ အသုဘကိစ္စအတွက်နှင့် တစ်စက်လေး မှ အထိမခံခဲ့ပေ။ ဒေါ်မေမေဦးက ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေကို ဒုက္ခ မပေးဟု ဆိုရမည်။ သူ့စရိတ်နှင့်သူ အကုန် ကွက်တိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဆရာက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ အသိ ပေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ဆရာ”

“ဒီလကျန်တာနဲ့ ဆရာ နယ်ပြောင်းရမယ်၊ ရာထူးတိုးဘယ်ပေါ့ ကွာ၊ အထက်တန်းပြကနေ နယ်ကို အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဘဝနဲ့ ပြောင်းရမှာ”

ဆရာစကားကြောင့်ပင် နေမျိုးကျော်က ဝမ်းနည်းစကားဆို၏။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူတို့မှာ တိုင်ပင်စရာ မရှိဖြစ်ရပြီ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ထက် ထိပ်ထားဦးက ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာဆရာ၊ ထိပ်ထားက ဆရာကို တော်တော်အားကိုးတယ်”

“ဒါကြောင့်မို့ မင်းတို့ကိုပဲ ဒီစကားကို ဆရာပြောတာပေါ့ မောင်ချမ်းမြေ့ရာ”

“ဒါဆိုရင် ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ထိပ်ထားဦးကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲ ဆရာ”

ချက်ချင်းဆိုသလို ထုံးစံအတိုင်း ဆရာ စဉ်းစားသည်။ အတော်လေးကြာမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်ပြီး ဆရာပြော၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ထိပ်ထားဦးအတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းတွေပဲ။ ဒီတော့ မင်းတို့ပဲ ထိပ်ထားဦးကို စောင့်ရှောက်ကြပေါ့”

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ထိပ်ထားဆီမှာ ထားလို့မဖြစ်ဘူး ဆရာ၊ သူ့အဒေါ်က ပြန်ရှောက်တာနဲ့ မြေလှန်ရှာမှာ တွေ့သွားရင် မောင်ပိုင်စီးသွားမှာ သေချာတယ်”

“ဆရာ စဉ်းစားပြီးသားပါ မောင်နေမျိုးကျော်၊ ထိပ်ထားဦးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို မင်းတို့ရော ဆရာပါ သိပြီသားပဲ။ ဒီလိုလုပ်ကွာ”

ဆရာက ပစ္စည်းထုပ်လေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ရင်း ဆရာပြော၏။

“ထိပ်ထားဦးအမေရဲ့ စိန်ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးက လွှဲပြီး ကျွန်တာတွေကို မောင်ချမ်းမြေ့ပဲ ဦးစီးပြီး ထုခွဲရောင်းချပေးပါ။ ပြီးရင် ထိပ်ထားဦးမှာမည်နဲ့ ဘာလိာ်မှာ အပ်ထားပေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ နေမျိုးကျော်နဲ့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ဆရာ စကားအတိုင်း လုပ်ပေးပါမယ်”

“အေးကွာ . . . ထိပ်ထားဦးကို မင်းတို့ပဲ အနီးကပ်နေပြီး အမြဲစောင့်ရှောက်ကြပါ”

ဆရာ စိတ်ချသွားအောင် နေမျိုးကျော်တို့ အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောချင်စိတ် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဆရာကို ပြောရဦးမယ်”
“ဘာများလဲ မောင်ချမ်းမြေ့”

“ဒီလိုဆရာ နေမျိုးကျော်က ထိပ်ထားဦးကို သေတပ်နဲ့ သက်တမ်းဆုံး စောင့်ရှောက်မှာ ဆရာ”

သူ့စကားကြောင့်ပင် ဆရာ အံ့အားသင့်သွားရ၏။
“ဟုတ်လား ပါတပည့်က ဒီအထိ စွဲနေတာလား”

“ဖြေလိုက်လေ နေမျိုးကျော်”
“မင်းကလဲကွာ ဆရာကို”

“ဒီကိစ္စက ရှက်စရာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်စရာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့တွေ ဆယ်တန်း မအောင်မချင်း ရည်းစားမထားဖို့

ကန့်သတ်ခဲ့တယ်။ ဆုံးမခဲ့ရတယ်။ မင်းရော ထိပ်ထားဦးရော ဆယ်တန်း အောင်ဖို့ သေချာနေပြီပဲ။ ချစ်သူရည်းစား မထားသင့်တဲ့အချိန်က ဘာကြောင့် မထားနဲ့လို့ ဆုံးမခဲ့တယ်။ အခုအချိန်ကျတော့လည်း ဆုံးမရဦးမယ်။ ဆရာပြောချင်တာက ချစ်သူအပေါ် ချစ်တတ်ဖို့ အလေးကျပြန်ဖို့ သစ္စာရှိဖို့ပဲ။ မင်းတို့ဘဝ တည်ဆောက်ဖို့ မင်း အများကြီး ဆက်ကြီးစားရမယ်။ အချိန်တွေ ယူရမယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းဘဝမှာ ဒီတစ်ချစ်ပဲ ချစ်ဖို့မရှိမယ်။ မင်းချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးက တခြားမိန်းကလေး တွေနဲ့ မတူဘူး။ သူ့ဘဝမှာ ကံဆိုးစရာတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ခဲ့လို့ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာတော့ ထိပ်ထားဦးကို ကံကောင်းစေ ချင်တယ်။ မင်း ဆရာကို ကတိပေးလား။”

“ပေးပါတယ် ဆရာ”

နေမျိုးကျော်အား ဆုံးမစကား ပြောပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ကာ ဆရာ ထွက်ခွာသွား၏။ အရင်အရင် ဆရာ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုတုန်းက သူတို့ ဝမ်းမနည်းမိ။ အခုတော့ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခွဲခွာရမည်ကို မသိသည်မို့ သူတို့ ဝမ်းနည်းနေကြရ၏။

နေမျိုးကျော်ကို သူ ငဲ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ထွက်ခွာသွားသော ဆရာကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်းက နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် ဖျက်ရည် တွေ ဝဲနေ၏။

ပထမတော့ ထိပ်ထားဦး ပစ္စည်းများကို ထုခွဲ ရောင်းချပြီး ဘဏ်မှာအပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

စဉ်းစားရင်းကပင် သူ့မှာအကြံသစ်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ဒီအကြံ က နေမျိုးကျော် သဘောတူရင် ဘာမှ မဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ နေမျိုးကျော်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး တိုင်ပင်လိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ စဉ်းစားထားတာရှိတယ် နေမျိုးကျော်”

“မင်း ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ချမ်းမြေ့”

နေမျိုးကျော် အမေးကြောင့်ပင် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ ၏။ ဘာမှ မပြောခင်ကပင် နေမျိုးကျော်က သူ့လုပ်မည့် ပြောမည်စကား ကို ထိတ်လန့်နေပုံရ၏။ နေမျိုးကျော်ကို ပထမဆုံး ချော ပြောကြည့်မည်။ မရမ ငြိမ်းခြောက် အကျပ်ကိုင်ပြီး သူ အကြံကို အကောင်အထည် ဖော်ရမည်။

“ဒီလိုကွာ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဒီနေ့ ရောင်းမယ်။ ဒါပေမယ့် ရလာတဲ့ ငွေတွေကို ဘဏ်မှာ မအပ်ချင်ဘူး။”

“ဘဏ်မှာ မအပ်လို့ မင်းဘာလုပ်မှာလဲ။ ဆရာက မင်းကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ မှာသွားတာကွ”

“အေးပါကွာ။ ငါလုပ်ချင်တာကို ပြောပါ့မယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို

ရောင်းလို့ရမဲ့ ပိုက်ဆံရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီစိန်ဆွဲကြီးကို ခဏပေါင်လို ရမယ် ပိုက်ဆံတွေ ပေါင်းပြီး ငါ ကားတစ်စီး ကိုင်ထားချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ တော်ကြာ အဆုံးအရှုံးရှိရင် ဒုက္ခနော်”

“ဒီအတွက် မင်းဘာမှ မပူနဲ့ နေမျိုးကျော်၊ ရှစ်လအတွင်းမှာ စိန်ဆွဲကြီးကို ပြန်ရွေးနိုင်မယ်၊ လက်ထဲမှာလဲ အမြတ်ကျန်ရမယ်၊ ကားတစ်စီးစီးလည်း ရှိနေရမယ်၊ ငါ့ဆိုင်ကယ်ကိုလဲ အမြတ်ရလို့ ငါရောင်းဖို့ စီစဉ်နေပြီ”

သူ့အစီအစဉ်ကို နေမျိုးကျော်က သဘောတူချင်ပုံ မရပေ။

“ဒဲ့ဒဲဒဲများကွာ ဆရာရေမှာ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ရောပေါ့၊ ငါ မဆုံးဖြတ်နိုင်မှန်း မင်းသိသားနဲ့”

“ဒီမှာ နေမျိုးကျော် ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါအလကား သုံးဖြန်း ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပွားလာအောင် ငါလုပ်မှာ၊ အမြတ်တွေကို ငါတစ် ယောက်တည်း ယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ထိပ်ထားဦးရဲ့ ရှေ့ရေ၊ အထူးသဖြင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ရေအတွက်ပါ၊ မင်းနဲ့ ထိပ်ထားဦးကို မင်းအိမ်က အလွယ်တကူ သဘောတူမယ်လို့များ မင်း ထင်နေလား”

သူစကားကို နေမျိုးကျော် စဉ်းစားပြန်၏။ နေမျိုးကျော်ကို

ဒီလို အကျပ်မကိုင်ရင် မရတော့ပေ။

“ဒါက တစ်ဝိုင်းပေါ့ကွာ၊ ငါ့သဘောပြောရရင် ထိပ်ထားပစ္စည်း တွေကို ဆရာပြောသလိုပဲ လုပ်စေချင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် ဒီပစ္စည်းတွေကို မင်းယူသွား မင်းဘာသာမင်း လုပ်လိုက်တော့၊ အေးပေါ့လေ ထိပ်ထားဦးနဲ့ မင်းက အဆင်ပြေခါနီးပြီဆိုတော့ ငါ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ နေမျိုးကျော်ရာ၊ ဒီက လမ်းခွဲပြီတာနဲ့ မင်းနဲ့ ငါ အပြန်အလှန် ငါ့ခေါင်းထဲက မင်းကို အပြီးထုတ်ပစ်လိုက်မှာ”

“ဟာ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ချမ်းမြေ့ရာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ မင်းမရှိလိုကတော့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ငါပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို မင်းလက်ခံပေါ့”
ချက်ခြင်း အဖြေမပေးသေးပဲ နေမျိုးကျော် စဉ်းစား၏။ ခဏ ကြာမှ . . .

“သေသေချာချာတော့ လုပ်နော်၊ တစ်ခုခု အတိမ်းအစောင်း ဖြစ်သွား ရင် အဲဒီလောက် ငွေအများကြီးကို ငါ စိုက်မလေ့နိုင်ဘူး ချမ်းမြေ့”

“စိတ်အေးအေးထားပြီး ငါပြောတာကိုသာ လက်ခံလိုက်ရင် အားလုံး ပွဲပြီးသွားမှာ၊ ငါ့နာမည်က ချမ်းမြေ့ပါ၊ လူတွေအားလုံး အရာခပ်သိမ်းအားလုံး ချမ်းမြေ့သွားစေဖို့ ချမ်းမြေ့ လူဖြစ်လာတာပါ”

“ထိပ်ထားကိုရော ဘယ်လိုပြောမှာလဲ”

“ဪ ခါလား၊ ထိပ်ထားဦးကိုတော့ အခုလောလောဆယ် ဒီအကြောင်း အမှန်တွေကို ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူက မိန်းကလေးဆို

တော့ မင်းတောင် စိုးရိမ်မှတော့ သူက ပိုဆိုးမှာပေါ့ ဆရာပြောသွားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ပြောထားကြမယ်လေ”

“အေးကွာ ငါ သဘောသာတူလိုက်ရတယ် စိုးရိမ်စိတ်က မပြေဘူးကွာ”

“ချမ်းမြေ့ လုပ်တာလေ၊ မင်း စိတ်လက်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင် လိုက်စမ်းပါ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ နေမျိုးကျော် သဘောတူလိုက်ရသည်။ သူ့စာက်ကလည်း ဒီပစ္စည်းတွေကို အလွဲသုံးစား မလုပ်လို။ ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းတွေက တစ်ဆင့်တော့ သူ့အလုပ်တွေ လုပ်ချင်သည်။

ယာယီအခိုက်အတန့်လေးမှာတော့ ဒီပစ္စည်းတွေနှင့် ပတ်သက် ပြီး သူ လူလည်ကျလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

၈။

ထိပ်ထားဦး၏ ငွေအရင်းအနှီးဖြင့်ပင် တစ်လခွဲအတွင်းမှာ အတော်လေး အလုပ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ခြောက်သိန်းကျော်ကျော်လောက်နှင့် လုပ်ငန်းစခဲ့သည်။ အခုဆိုရင် ကားသုံးစီးပြောင်းပြီး အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ခဲ့၏။

သူ့လုပ်ငန်း တိုးတက်အောင်မြင်မှုကို နေမျိုးကျော်အား ခေါ် ပြမိသည်။

“ငါက ဒီကားအရောင်းအဝယ်မှာ သက်သေလုပ်ပေးရမှာလား ချမ်းမြေ့”

“မဟုတ်ဘူး နေမျိုးကျော်၊ ဒီဆန်နီလေးကို မင်းက ပိုင်ရှင်အဖြစ်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးရမှာ”

“ငါ့ကားမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ဝယ်တဲ့သူက သိသွားရင်

တစ်မျိုး ထင်ဦးမယ်”

“မင်းကလည်း ခက်လိုက်တာ ဝယ်တဲ့သူက မင်းပိုင်ရှင် ဟုတ်မဟုတ် လိုက်စုံစမ်းထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းလည်း အတွေ့ အကြုံရတာပေါ့ လိုက်ခဲ”

နေမျိုးကျော်ကို ကားပေါ်တင်ပြီး ဝယ်မည့်သူရှိရာသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ဟိုရောက်တော့ ငွေဆယ်သိန်းနှစ်သောင်းဖြင့် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွား၏။ သူ့အဖို့ကတော့ ပွဲစားအနေဖြင့် ဝယ်သူထံမှ နည်းနည်း နှိုက်လိုက်ရသေး၏။ ဒီဆန်နီလေးကို ဝယ်တုန်းက ခုနှစ်သိန်းပင် ပေးရသည်။ ကားကိုပြန်သလိုက်ပြီး ဈေးကွက်ထဲ ချလိုက်တော့ ဆယ်တစ်သိန်း ခေါ်သည်။ ပွဲစားအနေဖြင့် ကားအရောင်းအဝယ် ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ဆယ်သိန်းနှစ်သောင်းဖြင့် ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဒီကားရောင်းလိုက်ပြီးတော့ ဘာကား ပြန်ဝယ်မှာလဲ ချမ်းမြေ့”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ မင်းဦးလေးဆီမှာ တိုက်ထားတဲ့ ဟွန်ဒါ ကားလေးတစ်စီး ရိုတယ် မဟုတ်လား။ ငါသွားကြည့်ပြီးပြီ အင်ဂျင်က တော်တော်ကောင်းသေးတယ်။ မင်းဦးလေးတို့အိမ်မှာက ဒီကားကို အကြမ်းသုံးတာလေ၊ တိုက်ထားခိုက်ထားတော့ သူတို့ ဒီတိုင်းကြီး ပစ်ထားကြတာ၊ ကားက ရုပ်မပေါ်ချင်ဘူး ဖြစ်နေတာ”

“မင်းက အဲဒီကားစုတ်ကို ဝယ်မှာလား”

“ဒါပေါ့၊ ဘော်ဒီပြန်လုပ်လိုက်ရင် အားလုံးကောင်းသွားမှာ၊ သူတို့လက်ထဲမှာ ရွံသာသာရှိနေတဲ့ ကားက ငါ့လက်ထဲမှာ ရွှေဖြစ်သွားရ မယ်။ အဲဒီကားကို ငါးခွဲလောက်နဲ့ ရအောင် နှိုက်ရမယ်။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့သွားမှာ”

“အေးကွ မင်းတွေ့တာ တော်တယ်၊ သူတို့က အဲဒီ ကားစုတ် ကို ရောင်းချင်နေကြတာ၊ မင်း ဒီထက် ဈေးလျော့ပြီးတော့တောင် ရရင်ရမှာကွ၊ ငါ့အဖေနဲ့ တွေ့ရင် ပိုတောင် အဆင်ပြေမယ်”

နေမျိုးကျော် ပြောစကားအရပင် သူ့အဖေနှင့် တွေ့သော ကြောင့် ဟွန်ဒါပစ်ကပ်ကားကို ငါးသိန်းနှင့် အလုပ်ဖြစ်သွားသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဒီနေ့အဖို့ နေမျိုးကျော်ကို အသုံးချလိုက်ခြင်း အားဖြင့် သူ့အဖို့ ပိုက်ဆံခုနှစ်သောင်း အိတ်ကပ်ထဲသို့ အလိုလိုရောက် လာခဲ့၏။

ဟွန်ဒါပစ်ကပ်လေးကို ဘော်ဒီရုံမှာ နှစ်ပတ်ထိုးပြီးသောအခါ ဘော်ဒီအားလုံး ပြင်ဆင်လို့ ပြီးသွားခဲ့၏။ အောက်ခံဆေးမှုတ်ရင်း ဘန်းလန်းနှင့် ဟွန်ဒါကားလေးကို သူ့မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မနက် ဩဇ်မနက် ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တော့မည်ဆိုတော့ နေမျိုး ကျော်နှင့် ဒီနေ့ နေခင်း ဆုံမှဖြစ်မည်။

သူစတည်းချရာ ပွဲစားတန်း လွှက်ရည်ဆိုင်သို့ နေ့လည် တစ်နာရီ တိတိမှာ ရောက်သွားခဲ့သည်။ နေမျိုးကျော်က ဟွန်ဇိုင်းကို မြင်တော့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေ၏။

“အေးကွာ၊ မင်းပြောတာကို အစကတော့ မယုံချင်ဘူး။ အခုတော့ ယုံသွားပြီ ချမ်းမြေ့”

“ဒါတောင် ဆေး မပြီးသေးဘူး၊ ပြီးတော့ အလှအပတွေ မပြင်ရမဆင်ရသေးဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် ကားကိုကြည့်ပြီး စကားပြောဆိုနေကြဆဲ မှာပင် ပွဲစားအုပ်စုက ကားနားသို့ ရောက်လာပြီး စကားခေါ်တော့၏။

“ချမ်းမြေ့ရေ ဘယ်လောက်ခေါ်ထားလဲ”

“ကားက မပြီးသေးဘူး၊ အားလုံးပြီးမှ ရောင်းမယ်၊ အခုတော့ ကိစ္စရှိလို့ လုပ်ရင်းတန်းလန်းက ယူလာခဲ့တာ”

“မင်းဝယ်ထားတာ ငါ့သိန်းခွဲနဲ့ဆိုတာ ငါတို့ သိနေသား၊ ဒီအမြင်အတိုင်းပဲ ခုနှစ်သိန်းပေးမယ်ကွာ”

“မြတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကားက သူ့က သဘောမျိုးဖြစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ”

ပွဲစားအုပ်စုက သိပ်အစာမကြေချင်။ ဒီကားကို အနံ့ရတ ကလည်း ဒီပွဲစားအုပ်စုဆီကပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီလူတွေက သိပ်နှိုက် စာဖတ်လွန်းတော့ နေမျိုးကျော် ဦးလေးက စိတ်မရည်ပဲ မောင်းလှူ

ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကဲ မင်းအမြင်ပဲ နေမျိုးကျော်၊ လာ ကားပေါ်တက်၊ မင်းပဲ မောင်းတော့၊ ငါတို့ ဒီကနေ မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

နေမျိုးကျော်က ကားစက်နှိုးရင်းက သူ့ကို ပြောလိုက်၏။

“ရောင်းလိုက်ရောပေါ့ကွာ၊ မြတ်နေတဲ့ ဥစ္စာ”

“မင်းက အိမ်ထဲမှာနေတဲ့သူ၊ အခု အောက်ကားတွေကို အဝယ်လိုက်နေတာကွ၊ မြင်ပြီး ဆင်ပြီးရင် ဒီထက်မက ရမှာ၊ စိတ်ရည် ရမယ်လောကွာ”

“အေးပါ၊ ဒါက မင်းကိစ္စပဲ အခုဘယ်သွားရမှာလဲ”

“ထိပ်ထားဦးရဲ့ စိန်ခွဲကြီး ရွေးရအောင်၊ ရွေးပြီးရင် မင်းသိမ်း ထားမှာလား”

“ငါ သိမ်းထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ချမ်းမြေ့၊ မင်းအမေကိုပဲ ခဏ သိမ်းထားခိုင်းလိုက်ပေါ့”

ထိပ်ထားဦး၏ ဆွဲကြိုးကိုရွေးပြီးသည်နှင့် စူပါမားကတ် ဘစ်ခုရေမှာ ကားကို ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူက ကားပေါ်မှ ဆင်းပေမယ့် နေမျိုးကျော်က မဆင်ပဲ ဒီတိုင်းနေ၏။

“လာ နေမျိုးကျော်”

“ငါ ကားပေါ်ကပဲ စောင့်မယ်”

“လာပါကွာ မနက်ဖြန် အောင်စာရင်းထွက်မှာ မဟုတ်လား”

ပြီးတော့ ထိပ်ထားဦးက မင်းကို အဖြေပေးမယ် ပြောထားတယ်လေ၊ ထိပ်ထားဦးအတွက် မှတ်မှတ်ရရ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခု မင်းဝယ်ရမယ်”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံများများစားစား မပါဘူး၊ ချမ်းမြေ့ရ”

“ငါတို့ အမြတ်တွေ ရှိနေတာပဲ၊ ဒီအထဲက မင်းဝယ်ပေါ့၊ ထိပ်ထားဦးကိုတော့ မင်းပဲ ဝယ်ပေးတယ် ပြောပေါ့ ဟုတ်လား”

• နောက်ဆုံးတော့ သူ့အစီအစဉ်ကို နေမျိုးကျော် သဘောတူ လိုက်၏။ နေမျိုးကျော် စိတ်ကြိုက် အဝတ်အစားတစ်ခုနှင့် ရင်ထိုးတစ်ခု ကို ထိပ်ထားဦးအတွက် ဝယ်ဖြစ်ကြ၏။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို မင်းပဲယူသွား၊ မနက်လေးနာရီကို ငါတို့လမ်း ထိပ်က မင်းလာစောင့်နေ ချမ်းမြေ့၊ ငါ ထွက်လာခဲ့မယ်၊ နေဦးကွ မနက်လေးနာရီ မင်းနီးပါ့မလား”

“ဒီနေ့ညဘောလုံးပွဲ ရှိတယ်လေ၊ ဘောလုံးပွဲပြီးတာနဲ့ဆို အတော်ပဲ၊ ငါကတောင် မင်းလမ်းထိပ်ကို စောပြီးရောက်မှာ၊ ဒါနဲ့ ထိပ်ထားဦးရော လာမှာလား”

“ထိပ်ထားဦးနဲ့က မနက်ဆယ်နာရီမှ ချိန်းထားတာကွ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဈေးသွားတာတို့ ချက်တာပြုတ်တာတို့ လုပ်ပြီးမှ ထိပ်ထားဦး ထွက်လို့ရမှာ”

“ဒါဆိုရင် ငါသွားမယ် နေမျိုးကျော်၊ မနက်ဖြန်မနက် ပြန်ဆုံ ကြမယ်၊ ငါတို့အားလုံး ကံကောင်းမှာပါ”

နေမျိုးကျော်နှင့် လမ်းခွဲတော့ ညနေသုံးနာရီခွဲလှ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါဆို အိမ်ပြန်ပြီး တစ်ရေးအိပ်လို့ ရသေးသည်။ အိပ်ရာက နိုးရင်တော့ ဘောလုံးပွဲ မီအောင် သွားရမည်။ ဘောလုံးပွဲကို ညလုံးပေါက် နှစ်ပွဲ ဆက်တိုက်ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံ ရှာရဦးမည်။ ဘောလုံးပွဲပြီးတာနှင့် အောင်စာ ရင်း ကြည့်ဖို့ နေမျိုးကျော်နှင့် ဆုံရမည်လေ။

“ဒါတော့ ထိပ်ထားအဒေါ်နဲ့ ထိပ်ထားညီမတွေ သက်သက်ပဲ့ အနိုင်ကျင့်တာပဲ၊ သူတို့တာသာသူတို့ စာမေးပွဲမအောင်တာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ဝိုင်းတွေကို ဆရာပေါင်းနဲ့ သင်တာ၊ ထိပ်ထားကျတော့ ဘာကျူရှင် မှ ယူရတာမဟုတ်ဘူး၊ စာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့ လူတွေကို သိကြားမင်း ဆင်းသင်ရင်တောင် ဒီတစ်သက် ဆယ်တန်းအောင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိပ်ထားဦးတစ်ယောက် ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာနှင့် အောင်ပါ လျက် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ခွင့် မပေးသော ထိပ်ထားဦးအဒေါ်နှင့် ညီအစ်မများအပေါ် နေမျိုးကျော် ဒေါသထွက်နေ၏။

“အေးကွာ စိတ်မကောင်းစရာတော့ အမှန်ပဲ၊ ငါကတော့ ငါတို့ သုံးယောက်စလုံး အောင်လို့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ထက္ကသိုလ် ဆက်တက်ကြမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ ထိပ်ထားဦးရယ် နဲ့ အဲဒီ

အိမ်က အလွတ် ရုန်းထွက်ပါလား”

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ကိုချမ်းမြေ့ရယ်၊ ထိပ်ထားက ယောက်ျားလေးဆိုရင် ဘာအကြောင်းလဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ မတင့်တယ်တူးလေ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အထိန်းအကွပ်အောက်မှာ နေသင့်တယ်”

“အင်း နင်တို့နှစ်ယောက် ယူလိုက်ကြရင်လဲ အကောင်သား”

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲကွ၊ ငါနဲ့ထိပ်ထားက ဘာမှမဖြစ်ကြသေးတာ၊ ဖြစ်ပြီပဲ ထားဦး၊ ပညာရေးက ရှိသေးတယ်၊ အချိန်တစ်ခုခု အထိတော့ ငါတို့ သည်းခံစောင့်ရှုဦးမှာပေါ့၊ ချမ်းမြေ့”

နေမျိုးကျော် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် ထိပ်ထားဦးက မျက်စောင်းထိုး၏။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ထိပ်ထားဦး တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ရေး မတက်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးနေလိုက်ကြတာ။ အဓိကကိစ္စကို မေ့လျော့နေကြ၏။ ဒီနေ့ . . . ထိပ်ထားဦးက နေမျိုးကျော်ကို အဖြေပေးဖို့ ပြောဆိုထားသည်။ သူ့အနေနှင့် အလိုက်တသိ ရှိပေးရမည်။

“ကဲ . . . ကဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘဝရေးရေးအတွက်ရာ အခု လောလောဆယ်အတွက်ပါ ဆက်ဆွေးနွေးကြ ငါတော့ ကားပေါ်မှာ သွားပြီး အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းတို့ကိစ္စပြီးပြတ်ရင် အားရပါးရ ဆွေးနွေးပြီးကြရင် ငါ့ကိုလာနိုးကြ ကြားရဲ့လား။ ငါတို့ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခု သွားစားကြမယ်၊ ငါသွားမယ်”

သူပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် ထိပ်ထားဦးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ ထိပ်ထားဦး တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ပျက်နာကိုပင် မော်မကြည့်တော့ပေ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အကူအညီမပါပဲ သူတို့ချင်း အဆင်ပြေဖို့က များနေပြီ။ သူ ကားပေါ် အိပ်ပြီး အိပ်ရေးဝသည့်တိုင် အခုထိုင်နေသည့်နေရာက နေမျိုးကျော်တို့နှစ်ယောက် ထကြမည် မခင်ပေ။

“ချမ်းမြေ့ . . . ချမ်းမြေ့”

“ဒုန်း . . . ဒုန်း”

ကားထဲ ရောက်ရောက်ခြင်းမှာပင် အိပ်ရေးပျက်ထားသော အရှိန်ကြောင့် ချက်ခြင်းပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ကို အမှတ်ရ၏။ အခုတော့ ဒုန်းဒုန်းခိုင်းခိုင်းနှင့် အော်ဟစ်သံများကြောင့် အိပ်ချင်မှတူနေပြင် အမြန် ထရ၏။ မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်တော့ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ကာ ခုန်ပေါက်ဖြူးတူးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့အနေနှင့်ကတော့ အိပ်ချင်စိတ် မပြေသေးသော ဒေါသဖြင့် နေမျိုးကျော်ကို ဟောက်လိုက်မိသည်။

“မင်းက ဘယ်လို ဖြစ်တာတုန်း နေမျိုးကျော်၊ ငါ အိပ်ပျော်

တာ ဘယ်လောက်မှတောင် မရှိသေးဘူး”

“ဒီစာကို ဖတ်စမ်းပါဦး ချမ်းမြေ့၊ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ”

ပျော်မြူးနေသော နေမျိုးကျော်က စာရွက်ပြာလေးကို သူ့အား လှမ်းပေး၏။ စာရွက်ပြာလေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူရင်း ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုးဦး ...

ဝမ်းသာပျော်စကားကို ပါးစပ်က ချစ်လို့ ချစ်ပဲ ရေးပြန်လိမ့်မယ်။
ရင်ထဲက စကားကို ခက်ပေါ်တင်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး ပေါ့ပျက်ပယ်လို့
ဗလူဆခေ့ခွင့်လို့။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ဘဝလုံးကလေးက သူ့အတွက် အိမ်ထောင်
ထာဝရ သိမ်းဆည်းထားပါ။

ကိုးဦး ချစ်သလိုပဲ။ ထိပ်ထားလည်း ကိုးဦးကို ချစ်ပါတယ်။

ထိပ်ထား

စာဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ထိပ်ထားဦးက အနာသို့ရောက်လာ၏။
ဒေါသဖြစ်ရခက် ရယ်ရခက်နဲ့ပင် စိတ်ထဲရှိရာကို သူ ပြောလိုက်မိသည်။

“သေလိုက်ပါတော့ နေမျိုးကျော်ရာ၊ အခုချိန်မျိုး ဆိုတာက

ဒီစာကို လူတကာ လည်ပြုဖို့ အချိန်မဟုတ်ဘူး ထိပ်ထားဦးက
မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖတ်ဖို့ ရေးထားတာ၊ ပြီးတော့ ခုချိန်မျိုးမှာ
မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်း တွတ်တီးတွတ်တာ စကားတွေပြောပြီး ချစ်ရည်
လူးရမဲ့ အချိန်လေး၊ ဒီစာကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ငါ့ကို လာပြနေတော့
ငါက ဘာလုပ်ရမှတုန်း”

“တော်ကြပါတော့ ရှင်၊ ထိပ်ထားကို ရှေ့မှာထားပြီး ပြောချင်ရာ
တွေပြော လုပ်ချင်ရာတွေ လုပ်နေလိုက်ကြတာ”

“ဟုတ်သားပဲ ချမ်းမြေ့ရာ ထိပ်ထားကို အားနာစရာကြီး
ငါတစ်ယောက်တည်း ပျော်ရတာ အားမရလို့ မင်းကို လာပြရတာပေါ့
မင်း အိပ်ချင်မှတော့ ဖြစ်နေရင်လည်း ငါပဲ ကားမောင်းမယ်၊ ဒီနေ့တော့
စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပျော်လိုက်မယ်၊ ပဲခူးဘုရားတွေ သွားဖူးကြမယ်၊
ကဲ ... ကားပေါ်တက် မင်းက တစ်လမ်းလုံး အိပ်လိုက်၊ ငါနဲ့
ထိပ်ထားက စကားတွေပြောရင်း မင်း ပြောသလို ချစ်ရည်လူးကြမယ်”

“ကောင်းကွာ”

အခုအခြေအနေကျမှတော့ သူ့တာပဲ မပြောနိုင်တော့သလို
တတ်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပေ။ နေမျိုးကျော် စီစဉ်ရာ နောက်ကို
လိုက်ပါရုံသာ ရှိတော့၏။ ဤသို့ တတ်လမ်းဖြင့် အကြောင်းကြောင်းနိုင်စွာ
သုံးဦးသား ပဲခူးဘုရားဖူး ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

သူပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အရာများက မယုံချင်
စရာများ ဖြစ်နေ၏။ ပြောင်းလဲတိုးတက်မှုများ၏ ဒဏ်ကို လူ့ အားလုံး
ရင်ဆိုင်ခံစားကြရ၏။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် ကားဈေးတွေက
မယုံနိုင်လောက်အောင် ထိုးတက်သွား၏။

သူ့ ဝယ်ရောင်းလုပ်ခါစက ကားတစ်စီးကို အခုအချိန်မှာ
ဈေးသွားမမေးနှင့်။ လေးငါးဆလောက် ခုန်တက်နေပြီ ဖြစ်၏။

အခုလက်ရှိ ရှိနေသော ဗင်ကားလေးကိုပင် သူ ဈေးကောင်း
ရပါလျက် ချက်ခြင်း ချမရောင်းရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။ အခုချိန်မှာ
ခရီးကောင်းရလို့ ရောင်းလိုက်ပေမယ့် သူပြန်လိုချင်ရင်တော့ ရောင်းလိုက်
သည့်ဈေးနှင့် အဲဒီလို ကားမျိုးရရှိကာ အရင်လောက် မလွယ်ကူတော့ပေ။

“တက်လိုက်တဲ့ဈေးတွေ မိုးထိတော့မယ် ချမ်းမြေ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ခေတ်ဆိုတာ အမြဲပြောင်းနေတာ၊ ခေတ်နောက်ကို လူတွေက မိအောင်လိုက်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ အပြောင်းအလဲဆိုတာ အမြဲရှိနေတဲ့ အရာပဲ၊ မင်းတို့ ငါတို့တောင် ဟိုတုန်းကနဲ့ တူသေးလို့လား။ အခုဆို ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားတွေ ဖြစ်နေပြီ”

• သူတို့သာမက ထိပ်ထားဦး တစ်ယောက်လည်း အဝေးသင်တက်ရင်း အလုပ်ဝင်လုပ်နေပြီ။ ထိပ်ထားဦးအလုပ်က ဝင်ငွေ သိပ်မကောင်းသော်လည်း အိမ်မှာ အချိန်ပြည့်နေရတာထက် စာရင်တော့ စိတ်ချမ်းသာမှု ရနေသည်ဟု ပြောရပေမည်။

“ငါတွေကြည့်တယ် ချမ်းမြေ့ လွန်းခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းကလည်း အဲဒီအခြေအနေ အဲဒီအချိန်အခါအရ လူတွေက ဒီလိုပဲ သုတ်သုတ်သွားလာ လှုပ်ရှားပြီး နေဝင် မိုးချုပ်ခဲ့ကြတယ်၊ အခုလည်း ဒီလိုပဲ၊ အဲဒီလူတွေရဲ့ ဘဝဟာ စိတ်ချမ်းမြေ့ ကျေနပ်ဖွယ် ဖြစ်လောက်အောင် အပြောင်းအလဲ ရှိပါ့မလား”

“ဟေ့ကောင် အဲဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ဘူး”

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ကန်စွန်းရွက်ရောင်းတဲ့ လူက ကန်စွန်းရွက်တစ်စီး တစ်ဆယ်ရောင်းရလို့ ကျေနပ်နေမှာပဲ၊ မင်းကလည်း ကားဈေးတက်လို့ ပျော်နေမှာပဲ၊ ဒီလိုပဲ နေမှာပဲ၊ လူတွေက သူပတ်ဝန်းကျင် သူ့အလုပ်အကိုင်နဲ့သူ ကျေနပ်ရောင်ရဲနေကြမှာပါ”

နေမျိုးကျော်၏ တွေးတောမှုလေးတွေက တိုးတက်လာသည်ဟုတော့ ပြောရမည်။ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်တတ်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် နေမျိုးကျော် မတိုးတက်သေးသော အဖြစ်အပျက်များ ရှိသေးသည်။

“နေစမ်းပါဦး နေမျိုးကျော်၊ မင်းက သူများတွေကိုသာ လျှောက်ပြောနေတာ၊ မင်းနဲ့ထိပ်ထားဦး အခြေအနေက ဘာ တိုးတက်မှု ရှိလို့လဲ၊ ခံရင်းက ခံရင်းပဲ မဟုတ်လား”

“တိုးတက်တာပေါ့၊ ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်ပြည့်လာတာနဲ့ အမျှ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပိုပိုချစ်လာကြတယ်၊ ဘဝရေးရေး တွေးပြီး ပျော်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါ အချစ်ရဲ့တိုးတက်ခြင်း လက္ခဏာပေါ့”
“ဟား . . . ဟား”

နေမျိုးကျော်၏ ကဗျာဆန်သော စကားများကြောင့် အသံထွက်ပြီး တမင် ရယ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ ချမ်းမြေ့”

“တမင် ကလိထိုးပြီး ရယ်ချင်တာဟေ့၊ ဘာတိုးတက်တာလဲ နေမျိုးကျော်၊ နှစ်ယောက်ဆုံရင် ထိပ်ထားဦးမျက်နှာကို ငေးကြည့်မိမယ်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ပြောမယ်၊ ထိုင်ကြတော့လည်း နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကမ္ဘာကြီး ခြားထားသလိုပဲ၊ ငါ မေးမယ်၊ ကျွန်တို့အပိုင်းတွေကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ထိပ်ထားဦးရဲ့ သနပ်ခါး အရသာကို မင်း

ခံစားဖူးလား”

“အနံ့ကိုတော့ ငါသိတယ်။ မွှေးလိုက်တာ ရင်ထဲကို အေးသွားတယ်”

“ကြောင် . . . ငါ မေးတာက ထိပ်ထားဦး ပါးပြင်ပေါ်က သနပ်ခါးရဲ့ အရသာ ခါးသလား၊ ချိုသလား၊ အိမ်သလား၊ ဖန်သလားဆိုတဲ့ အရသာကွဲ၊ မွှေးတဲ့အနံ့ကိုတော့ မင်းမပြောနဲ့၊ ငါလည်း သိတာပေါ့”

သူပြောလိုက်မှ နေမျိုးကျော် ခပ်တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်သွား၏။

“အေးကွ ငါက အဲဒီလောက်ထိ သတ္တိမရှိဘူး၊ ငါ ထိပ်ထားဦး ပါးကို မနမ်းဖူးဘူး”

“ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့၊ မင်းတို့က ခံရင်းက ခံရင်းပါပဲလို့”

“မင်းက ပြောအား ရှိမှာပေါ့၊ မင်းက အဲဒီဘက်မှာ ဆရာကြီး ကို”

“ငါပြောမယ် နားထောင်၊ ချစ်သူကို ယုယတာက မညစ်ညမ်းဘူးကွ၊ ချစ်သူပါးပြင်က သနပ်ခါးကို နမ်းတာက သိမ်မွေ့တယ်၊ ငါတို့လိုကောင်မျိုးရဲ့ အနမ်းက ညစ်ညမ်းတယ် နေမျိုးကျော်၊ ငါ့အိမ်မှာက မင်းလို ချစ်ရမဲ့သူ မရှိတော့ ညစ်ညမ်းမိတာ မဆန်းဘူး”

“တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ် ချမ်းမြေ့၊ ငါ မရဲရင့်တာက ထိပ်ထား စိတ်ဆိုးမှာလည်း ပါတယ်။ ထိပ်ထား မကြိုက်ရင် ငါသေရော”

“အဲဒါ မင်းညှဉ်တာပေါ့၊ စာတွေ ဘာတွေလည်း ဖတ်သေးတယ်”

ဆိုသေးတယ်၊ အရွယ်ရောက်ပြီးစ အပိုနဲ့အမမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ချည်နှောင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဒီတိုင်း နေသွားကြမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီလို မမြဲတစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျ သွားကြ သိမ်မွေ့စွာ ယုယမှုကို ညစ်ညမ်းမှုလို့ ထင်ကြ၊ အိမ်ထောင်ရေး သုခ မရှိတော့ သာယာမှုလည်း တွေ့ရော တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်က ဖောက်ပြန်ကြရော”

“အေး . . . မင်းပြောတာက ဝေးပါတယ်ကွာ၊ လောလော ဆယ်မှာ သနပ်ခါး အရသာကိုပဲ ငါသိချင်သေးတယ်၊ ထိပ်ထားကို အဲဒီလို ပြောကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

“သေလိုက်စမ်းပါကွာ၊ အဲဒီလို ပြောပြီးမှ မင်းလုပ်ရင် ကိုယ် ကျိုး နည်းကုန်မှာပေါ့၊ ဒါ အငိုက်မှာစောင်ပြီး လုပ်ရတာကွ၊ မင်းရဲ့ ပထမဆုံး သနပ်ခါးနမ်းတဲ့ အရသာဟာ မင်းဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ပြန်တွေ့တိုင်း ရင်ခုန်စရာ ဖြစ်နေမှာ”

“နေဦးကွ ထိပ်ထားနဲ့ တွေ့တိုင်း မင်းကပါ ပါနေတာ၊ မင်းရှိနေရင် . . .”

“ခက်ပါလားကွာ၊ ငါ ပါရတာက မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခေါ်ထားလို့ နေပေးရတာ၊ နှစ်ယောက်ချင်း မင်းတို့ဘာသာ တွေ့ကြ ပါလား”

“ဟုတ်ပြီ ချမ်းမြေ့၊ မနက်ဖြန်မှာ သနပ်ခါးအရသာ စစ်ဆင်

ရောက် အကောင်အထည် ပေါ်မယ်”

နေမျိုးကျော်ကတော့ စိတ်အတွေးဖြင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် နေ၏။ ဗနက်ဖြန် နှစ်ယောက်သား တွေဖြစ်ကြရင် အဆင်ပြေဖို့က အရေးကြီးသည်။ အဆင်မပြေလည်း ရယ်စရာ ပွဲလေးတစ်ခု ဖြစ်မှာ သေချာ၏။

နေမျိုးကျော်တို့ ချစ်ခြင်းမှာ ဒီလိုပျော်စရာ နောက်စရာလေး တွေ မပေါ်ပေါက်ပဲ ကြာသွားပါက အနေ ရှိသွားနိုင်သည်။ နေမျိုးကျော် တို့၏ ချစ်ခြင်းနှင့်သစ္စာကို မယုံကြည်၍ မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် လောက၏ ဗာယာများသည် လှည့်ဖြားတတ်သော သဘောသဘာဝနှင့် ပြည့်နက် နေသည်ကို သူသိသည်လေ။

တက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်းမှာ သူနှင့်နေမျိုးကျော် တက်ကြသည် ဆိုပေမယ့် ဘာသာရပ်က တူကြတာ မဟုတ်ပေ။ သူ့အနေနှင့်က ကားအရောင်းအဝယ် ရှိနေသေး၍ ကျောင်းကို အချိန်ပြည့် မတက်နိုင်။ ကျောင်းမှာ နေမျိုးကျော်နှင့် မဆုံဖြစ်သည့် ရက်က များ၏။ ကျောင်းပိတ် ရက်တွေမှာတော့ သူတို့ ဆုံဖြစ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိပ်ထားဦးပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ဆုံဖြစ်သည်။

သူ့ခဏ်က ကားအရောင်းအဝယ်ဖြစ်ပြီး အမြတ်အစွန်းရသည့် အစွန်းထွက် ဝိုက်ဆံများကို ထိပ်ထားဦးအတွက် မှတ်မှတ်ရရ ပစ္စည်း လေးတွေ နေမျိုးကျော်အနေဖြင့် ပေးတတ်ပြန်၏။ အခုလည်း ကား အရောင်းတည့်လို ရှေးသက်သက်သာသာရလိုက်သော ပလက်တီနမ်ပေါ် တွင် စိန်ကျောက်တန်းများ စီထားသော လက်စွပ်လေးကို ပေးဖို့အတွက် သုံးဦးသား ချိန်းဆိုထားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထုံးစံအတိုင်း ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ ပထမဇွှောက်နေသူ က နေမျိုးကျော်။ သူကတော့ ဒုတိယရောက်ရသူ။ ထိပ်ထားဦးကတော့ ချိန်းဆိုထားသည်ထက် အမြဲလိုလို နောက်ကျပြီးမှ တတိယမြောက် ရောက်လာသူဖြစ်၏။

“ရွှေမဟုတ်ပေမယ့် ဒီပလက်တီနမ်လက်စွပ်လေးဟာ တန်ဖိုးရှိ တယ်ကွ။ ငါကတော့ ဒါတွေကို မက်မက်မောမောရှိလှတယ် မဟုတ်ဘူး။ ထိပ်ထားဦးအတွက် တမင်ဝယ်လာခဲ့တာ”

“ဒီတစ်ခါ မင်းပဲ ပေးလိုက်ကွာ ချမ်းမြေ့ ငါ့အနေနဲ့ ပေးတာ များလို့ ထိပ်ထားဦးတောင် မသိမ်းနိုင်လို့ ဘဏ်ရဲ့ အာမခံသေတ္တာထဲမှာ ပစ္စည်းတွေထားရတာ မင်းသိသားပဲ ချမ်းမြေ့ရာ”

“ဟာ . . . ငါက ပေးရအောင် ထိပ်ထားဦးက ငါ့ချစ်သူမှ မဟုတ်ပဲ။ မင်းပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှ မင်းအပေါ် ထိပ်ထားဦးက ပိုမြတ်နိုးမှာ။ ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းတွေက တကယ်ကို သူ့ဝိုက်ဆံနဲ့ဝယ်တဲ့

ပစ္စည်းတွေ မင်းဝယ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ပဲ မင်းပေးသင့်တယ် နေမျိုးကျော်”

“မင်း စေတနာကို ငါသိတယ် ချမ်းမြေ့ ဒါနဲ့ ထိပ်ထားက တော့ သူ့ပိုက်ဆံတွေကို အခုထိ ဘဏ်မှာ အပ်ထားတာလို့ ထင်နေတာ ငါ ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရမလား”

“မလိုသေးဘူး နေမျိုးကျော်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖြစ် လို့ အိမ်ခြေတကျ ဖြစ်သွားပြီးမှ အကြောင်းစုံကို ဖွင့်ပြောကြတာပေါ့၊ အခုအချိန်မှာတော့ ဒီတိုင်းလေးက ကောင်းပါတယ်”

သူ့အနေနှင့်က ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ သူနှင့်နေမျိုးကျော် သိထားလုပ်ထားသောကိစ္စများကို ထိပ်ထားဦးကို အသိမပေးချင်သေးပေ။

“မင်း တမင်မေ့နေတာလား ချမ်းမြေ့”

“ဘာများလဲ နေမျိုးကျော်”

“ဟိုကိစ္စလေကွာ၊ ငါ့မှာ ပြောချင်နေတာ တစ်ပတ်တိတိ ရှိပြီ၊ မင်းများ မေးမလားဆိုပြီး စောင့်နေတာ”

နေမျိုးကျော်ပြောမှပင် သနပ်ခါး စစ်ဆင်ရေးကို သူ သွားသတိ ရ၏။ နေမျိုးကျော်၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေပြေဖြင့် အလုပ်ဖြစ်ပုံရ၏။

“အားလုံး အိုကေတယ် မဟုတ်လား”

“အိုကေတာတော့ အိုကေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က ငါ့ကို လျော်ကြေးနှစ်ခု တောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ အမိန့်တစ်ခု ထုတ်ပြန်

ခဲ့တယ်”

နေမျိုးကျော်၏ စကားများကြောင့်ပင် သူ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ အိုကေတယ်လို့ နေမျိုးကျော်ပြောပေမယ့် နေမျိုးကျော်တို့ နှစ်ယောက်ထံမှ အထူးအဆန်းတွေက အံ့မြဲ ကြားရတတ်သည်။

“တစ်ခုချင်းပြောကွာ နေမျိုးကျော်၊ ဘာအတွက်လျော်ကြေး နှစ်ခုတောင်းတာလဲ၊ ပြီးတော့ ထိပ်ထားဦးက ဘာအမိန့်ထုတ်ပြန်သလဲ၊ ဖြေးဖြေးချင်း နားလည်အောင် ပြောပြ”

“ပထမဆုံး လျော်ကြေးကတော့ သူ့ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်က သနပ်ခါး ပျက်သွားတဲ့အတွက် လျော်ကြေးတောင်းတယ်”

“ဘယ်လို လျော်ကြေးလဲကွာ”

“ဒီလို သနပ်ခါးပျက်ရာကြီးနဲ့ အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုပြီး သနပ်ခါး ရအောင်ပြန်ရှာပေးဆိုတဲ့ လျော်ကြေးပဲ၊ အဲဒီလျော်ကြေး ကိုတော့ ငါ ပေးနိုင်တယ်၊ ပြဿနာလည်း မရှိဘူး၊ နီးစပ်ရာ စတိုးဆိုင်ကို ပြေးပြီး သွားဝယ်ပေးလိုက်တယ်၊ ပထမလျော်ကြေးကတော့ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ပြေလည်သွားတယ်၊ ဒုတိယ လျော်ကြေးကြတော့ကွာ”

နေမျိုးကျော် စကားမဆက်ပဲ ဖြတ်ထားလိုက်၏။

“ပြောလေကွာ ဒုတိယ လျော်ကြေးက”

“ပြောရရင်တော့ အိမ်လည်လည်ကြီးပါကွာ၊ အဲဒီလျော်ကြေးက ငါ့အတွက်တော့ ကော့နေအောင် ခံရတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ ပုတီးစိပ်တယ်တဲ့ ဂုဏ်တော်တွေနဲ့ ယိုက်ကြီး ဆယ်တစ် သုတ်ရွတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ထားတယ်တဲ့၊ ငါ့ကြောင့် သူ့အဓိဋ္ဌာန် ပျက်ရတယ် တဲ့၊ အဲဒီအတွက် ငါကပါ ရောပြီး တစ်ပတ်တိတိ အဓိဋ္ဌာန် တစ်ခုခု ဝင်ရမယ်တဲ့ကွာ”

• နေမျိုးကျော် စကားကြောင့် သူ ရယ်ချင်မိသွား၏။ ပါးပြင်ကို တစ်ခါလေး နမ်းမိသော နေမျိုးကျော်ခမျာ ဝုက္ခတွေက မသေးလှ။

“လျော်ကြေးနှစ်ခုကတော့ ဟုတ်ပါပြီ အမိန့်ကရော ဘာအမိန့် ထုတ်တာတုန်း”

“ဘာရှိဦးမှာလဲကွာ၊ နောက်နှောင် ဒီလို အပြုအမူမျိုး မကျူး လွန်ပါဘူး ဆိုတာရယ် ပြီးတော့ ဘယ်သောအခါမှ မင်းမပါပဲ ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ရဘူးဆိုတဲ့ အမိန့်ပေါ့ကွာ”

“မင်းကလည်း ဒါ အဆန်းမှတ်လို့ မင်းကြောင့် သူ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်ပြီး ပြောတာပါ”

“မဟုတ်ဘူးကွ တကယ် အတည်ပြောတာ”

“ငါပြောပြမယ် နားထောင်၊ သူကတော့ စပြီး နောက် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ဒီလို လုပ်ပါလို့ မင်းကို ခွင့်ပေးမတဲ့လား၊ ဒီမှာ သူထုတ်ထားတဲ့ အမိန့်ကို ဘောင်ထဲက မင်း ချိုးဖောက်သင့်တယ်”

“ဘောင်ထဲက ဟုတ်လား၊ ဖြစ်ပါ့မလား”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ မင်းဘက်က ရဲဖို့ပဲလိုတာ၊ မေ့သလောက် ရိုရင် တစ်ခါ ချိုးဖောက်ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား၊ မယုံရင် လုပ်ကြည့်၊ အဲဒီလိုမျိုး အမိန့်ကို ချိုးဖောက်ရတဲ့ အရသာကို မင်းသိလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြော ကောင်းနေကြတုန်းမှာပင် ထိပ်ထားဦးက ရုတ်တရက် ရောက်လာ၏။ မလုံမလဲဖြစ်သော နေမျိုး ကျော်ကြောင့်ပင် အားလုံး ပေါ်ကုန်တော့၏။

“ဘာတွေ လက်ထပ်သင်ပေးပြီး သဘောကျနေရတာလဲ ကိုချမ်းမြေ့”

“ဟို ဟို . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုနေ့က ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ပြန်ပြောနေတာ”

“ကိုမျိုးက ကိုချမ်းမြေ့ကို အကုန်ပြောပြတယ် ဟုတ်လား၊ သေချာပါပြီ ဒါဆို ကိုချမ်းမြေ့ ကိုမျိုးကို တမင် မြှောက်ပေးတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ . . . နင်ကလည်း ဒီကောင် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လို့ ငါက စ. လိုက်တာပါ၊ သူ့ဘာသာသူ လျှောက်လုပ်တာ”

“ဟာ . . . မင်းကလည်း မင်းပဲ ခိုင်းပြီးတော့”

“ကဲ . . . တော်ကြပါတော့၊ လူကိုများ သူတို့ရဲ့ ကစားစရာ အရပ်လေးများ မှတ်နေကြလား၊ မသိဘူး”

ထိပ်ထားဦးက စိတ်ဆိုးဟန်ပြတော့ လက်စွပ်လေးပြုပြီး ချော့စို့

နေမျိုးကျော်အား မျက်နှာရိပ် ပြလိုက်ရသည်။ နေမျိုးကျော် သဘောပေါက်လွယ်၍ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

“ကဲပါ ထိပ်ထားရယ်၊ ဒီမှာ ပလက်တီနမ် လက်စွပ်လေး ထိပ်ထားအတွက် ဝယ်လာတာ၊ လှတယ် မဟုတ်လား”

• လက်စွပ်လေးကို ကြည့်ရင်း ထိပ်ထားဦး နည်းနည်းတော့ မျက်နှာထား ပျော့သွား၏။

“လှတော့ လှပါတယ်၊ အခုဆိုနဲ့မှာတော့ အရင်လိုပဲ သိမ်းထားရဦးမှာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကိုချမ်းမြေ့ကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ ထိပ်ထားဦး”

“ကိုချမ်းမြေ့ သတင်းတွေကတော့ အရမ်းမွှေးနေတာပဲ မဟုတ်တာတွေရော ဟုတ်တာတွေရော အကုန်လုံး လျှောက်လုပ်နေတယ်ဆို”

“အပျင်းပြေပါ၊ ငါ့မှာ ရည်းစားမရှိတော့ အပျော် တွဲတာပါ”

“အဲဒီအပျော်ကို မကြိုက်တာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတည်တကျ ရှာပါလား”

“ငါက ရင်လည်း မခုန်တတ်ဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်တတ်သေးဘူးဟာ . . . ဒါကြောင့် မိန်းကလေးတွေကို ကိုယ်ပေါင်း စိတ်ခွာနဲ့ ဆက်ဆံတာ”

“အဲဒီ အတတ်ကောင်းတွေကို များများသင်ပေး။ ကြာရင်

ကိုမျိုးပါ၊ စည်းကမ်းပျက်မှာ စိုးရတယ်”

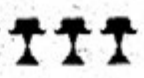
“အဲဒါတော့ မပူနဲ့ ထိပ်ထားဦး၊ ငါက ငါပဲ၊ နင့်ကိုမျိုးက

ကိုမျိုးပဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့ သနပ်ခါးကိုမှ . . .”

“တော်ပါတော့ရှင် ထိပ်ထား၊ နားရှက်လာပြီ”

ထိပ်ထားဦး စကားကြောင့် သူ့ရော နေမျိုးကျော်ပါ ရယ်လိုက်

ကြသည်။ ထိပ်ထားဦးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကျောပြင်ကို အမိအရ ထုနေပြန်၏။

ပြက္ခဒိန်တွေကို ကျော်ဖြတ်ရင်းက ကံကောင်းခြင်း၊ ကံဆိုးခြင်း
တွေကို သူတို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ဆိုလျှင် ထိပ်ထားဦးအဖို့ ကံဆိုးမှုတစ်ခုက
ကံကောင်းခြင်း ဖြစ်ရပြန်၏။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို အမှတ်ကောင်း
ကောင်းနှင့် အောင်မြင်ပါလျက် အဝေးသင်သာ တက်ခွင့်ရသော
ထိပ်ထားဦးအဖို့ သူနှင့် နေမျိုးကျော်တို့ တတိယနှစ်စာမေးပွဲ ဖြေဖို့
စောင့်ဆိုင်းနေချိန်မှာပင် ထိပ်ထားဦးက အရေးသင်တက္ကသိုလ်၏
နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုပြီးနေလေပြီ။

ထိပ်ထားဦးနှင့် နေမျိုးကျော်တို့၏ ကံကြမ္မာသည်လည်း တစ်မျိုး
တစ်ဖုံပြောင်းလဲဖို့ ကြုံလာခဲ့၏။ သူ့အိမ်ယာမှ မထူးခင်ကပင် နေမျိုးကျော်
၏ အစ်မနှင့် အမေတို့ သူ့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“သားရေ . . . ထတော့ မောင်နေမျိုး ကျော်ရဲ့ အိမ်ကလူတွေ
ရောက်နေကြတယ်ကွဲ့၊ မေမေတော့ ဈေးသွားလိုက်ဦးမယ်”

မေမေ၏ စကားအသွားအလာအားရ ပြဿနာတစ်ခုခုကို

နေမျိုးကျော်နှင့် ပတ်သက်သူများက သယ်ဆောင်လာခဲ့တာ သေချာနေ
၏။ မျက်နှာသစ်ခြင်းကို ကမန်းကတန်းပြုပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ရ၏။

“မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ် ချမ်းမြေ့”

နေမျိုးကျော်၏အစ်မ သလင်းမျိုးက မျက်နှာထား တင်းတင်း
ဖြင့် ပြောလာ၏။

“ရပါတယ် ဆွေးနွေးလို့ ရပါတယ်။ ဘာအကြောင်းများလဲ
ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

ဖီးကရက်ကို အိမ်ရှေ့ရရ ဖွာရင်းကပင် သူ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။
ထိပ်ထားဦးနှင့် ပတ်သက်သည့် အရေးကိစ္စဆိုတာကို သူကောင်းကောင်း
နားလည်နေ၏။

“အန်တီတို့ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောချင်တယ်။ ထိပ်ထားဦးနဲ့
နေမျိုးကျော်တို့ကိစ္စမှာ မင်းဆက်ပြီး မပါ၊ ပါနဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ် ချမ်းမြေ့ မင်း မြောက်ထိုး ပင်ကော် ဆက်လုပ်
နေရင် ငါ့မောင်လေး နှစ်မွန်းသထက် နှစ်မွန်းမယ်။ မင်း ဒီတတ်လမ်းမှာ
ဆရာကြီး လုပ်နေတာကို ရပ်တန်းက ရပ်ပေးပါ”

ပြောချင်တာတွေအားလုံး ပြောခွင့်ပေးသည့်အနေဖြင့် သူငြိမ်
သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်၏။ နေမျိုးကျော်တို့ဘက်မှ ပြောစရာစကား
ပြတ်သွားမှ ပြေးပြေးချင်း သူ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေကို အကျိုး

အကြောင်းနဲ့ ရှင်းပြနေရင်လည်း ဒေါ်ဒေါ်တို့က လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး
ဒေါ်ဒေါ်တို့ တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်နေပေးတာ မခက်ပါဘူး။
ခက်နေတာက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဒေါ်ဒေါ် နေမျိုးကျော်ကို
မီးသေအောင် လုပ်နိုင်ရင် ဘာပြဿနာမှ ဆက်ဖြစ်စရာ အကြောင်း
မရှိပါဘူး။ ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော် မပီလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်
က ပြတ်ချင်မှ ပြတ်မှာပဲဟာ။ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို
တားဆီးဟန့်တားဖို့ဆိုတာက အတော်ခက်တဲ့ ကိစ္စပါ”

“မင်းကို သတိလာပေးတာ၊ ငါ့မောင် တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး
မှားသွားရင် မင်းက တရားခံပဲ ချမ်းမြေ့”

“ကျွန်တော်က သူ့ အုပ်ထိန်းသူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းပါ။
သူ့လုပ်ရပ် မှားရင် သူ ခံရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ် မှားရင် ကျွန်တော်
ခံရမှာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ဘယ်သူ့ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုအောက်မှာမှ ကျွန်တော်
နေထိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။”

“မေမေရာ ကိုယ့်ဘက်က ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးပြီပဲ။
သမီးတို့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

မကျေမနပ် အနေအထားဖြင့် နေမျိုးကျော် အမေနှင့် အစ်မ
တို့ ပြန်သွားကြ၏။ ပြဿနာကတော့ အနည်းနှင့်အများ ရှင်းရတော့မှာ
သေချာနေ၏။

ခဏကြာတော့ မေမေ ရှေးမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရှေးခြင်း

တောင်းကို ချစ်ရင်းက မေမေ အကျိုးအကြောင်း မေးလေ၏။

“မောင်နေမျိုးကျော်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာ လာရှာကြတာ မဟုတ်လား၊ သား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ယူတို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ အလားအလာ မကောင်းဘူး၊ အထူးသဖြင့် ထိပ်ထားဦးအဖို့ တော်တော်လေး အတွေးရခက်တဲ့ အနေအထားပဲ မေမေ”

“အေးကွယ် ကောင်မလေးခမျာ သနားပါတယ်၊ မောင်နေမျိုး ကျော်ကရော သတ္တိရှိပါ့မလားကွဲ့”

“အခုအခြေအနေမှာ နေမျိုးကျော်က အဓိက အကျဆုံးပဲ မေမေ၊ ထိပ်ထားဦးအတွက် သူ သတ္တိရှိရမှာပေါ့”

“သူငယ်ချင်းတွေ ကိစ္စကို ကူညီတာတော့ ကူညီတာပေါ့ကွယ်၊ သားကို အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ မေမေစိုးတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖြစ်နိုင်တာကိုတော့ သား ကူညီရလိမ့် မယ် မေမေ”

“ကြည့်လုပ်ပေါ့ သားရယ်”

သူ့စိတ်ကို မေမေ အသိဆုံးပင်။ သူ လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်အောင်တော့ အဆုံးထိ လုပ်တတ်ကြောင်းကို မေမေသိ၏။ တားမရ မှန်း သိနေသည်မို့ အသိပေးစကား ပြောပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ မေမေ ဝင်သွား၏။

ထိုင်နေရင်းကပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အမြန်ချလိုက်သည်။ အခုအခြေအနေမျိုးမှာ နေမျိုးကျော်ကို တွေ့ဖို့ကမလွယ်။ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး ကားထုတ်လိုက်သည်။ ထိပ်ထားဦးကိုတော့ သူသွား တွေ့နိုင်သည်။

ထိပ်ထားဦးတို့ ရုံးရှေ့မှာ သူ့အယောင်ပြလိုက်သည်နှင့် ခဏ အတွင်းမှာပင် ထိပ်ထားဦး အပြင်ထွက်လာ၏။ သူ့ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ၍ ထိပ်ထားဦးတစ်ယောက် ဝမ်းသာသွားသည်ပုံ ပေါ်နေ၏။

သူ့ဆီသို့လှမ်းလာနေသော ထိပ်ထားဦး၏ အသွင်သဏ္ဍန်မှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံလည်း ရ၏။

“ပြဿနာတော့ဖြစ်ပြီ ထိပ်ထားဦး”

“ထိပ်ထားလည်း ကိုချမ်းမြေ့ကို ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ”

“နင် အပြင်ထွက်လို့ ရတယ် (ဟုတ်လား တစ်နေရာရာကို သွားပြီး စကားပြောရအောင်”

“ရတယ် ကိုချမ်းမြေ့”

ဒီအနားတိုက်မှာတော့ စကားပြောလို့ မဖြစ်ပေ။ ထိပ်ထားဦး တို့၏ရုံးနှင့်အလွန်ဝေးသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ကားချပ်လိုက်၏။

အအေးဘူးများကို မှာထားသော်လည်း နစ်ယောက်စလုံး မသောက်နိုင်ကြသေးပဲ ပြဿနာကို ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။

“ဒီမနက်ပဲ ငါ့အိမ်ကို နေမျိုးကျော် အမေလာပြီး ပွဲကြမ်းသွားတယ် ထိပ်ထားဦး”

“ကျွန်မလည်း အိမ်မှာ ကိုယိုးနဲ့ ဝတ်သက်ပြီး အပြောခံအဆိုခံနေရပြီ သူတို့တွေက နစ်အိမ်တစ်အိမ်လို နေကြတာဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ သူတို့က သတင်းကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံရထားတာ၊ ထိပ်ထားတို့ ပြဿနာမှာ ကိုချမ်းမြေ့ကို နံပါတ်တစ် တရားခံလို သူတို့သတ်မှတ်ထားကြတာ”

“ငါ့အတွက်က အရေးမကြီးဘူး ထိပ်ထားဦး နင်တို့နှစ်ယောက် အတွက်ပဲ ငါ ရင်လေးနေတာ”

“ပြဿနာကတော့ မသေးဘူး ကိုချမ်းမြေ့ ကိုယိုးနဲ့ အဆက်ဖြတ်ခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံရိုတဲ့ အသက်လေးဆယ်အရွယ် မှဆိုပိုတစ်ယောက်နဲ့ ထိပ်ထားကို ပေးစားဖို့ အားချင်း စီစဉ်နေကြတယ်”

ထိပ်ထားဦးနှင့် နေမျိုးကျော်တို့အား ခွဲမည့်အရေးအပြင် ထိပ်ထားဦးအား လင်ပေးစားမည့် ပြဿနာက ထပ်ဆင့်လို့ လာပြန်၏။

“နင် ဘယ်လို စဉ်းစားထားလဲ ထိပ်ထားဦး”

“ထိပ်ထားတော့ ကိုယိုးနဲ့ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်၊ ကိုယိုးဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို အရမ်းသိချင်တယ်”

ထိပ်ထားဦး စဉ်းစားတွေးခေါ်ပိုက သဘာဝအကျဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ဒီအချိန်အခါမှာ နံပါတ်တစ် အရေးကြီးဆုံးက နေမျိုးကျော် ဖြစ်နေ၏။

“နင်ဘက်က အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ရော ဖြစ်ရဲ့လား”

“ထိပ်ထားဘက်ကတော့ အသင့်ပဲ ကိုချမ်းမြေ့ ဒါပေမယ့် ကိုယိုးဆန္ဒက ရှိသေးတယ်လေ”

“နင်တောင် သတ္တိရှိမှတော့ နေမျိုးကျော် ဘာဖြစ်လို့ သတ္တိနည်းစရာ လိုမှာလဲ၊ နေမျိုးကျော်က နင်ကို ချစ်တာပဲဥစ္စာ၊ နေမျိုးကျော်နင်ကို အဆုံးရှုံးခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ထိပ်ထားကို ချစ်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုယိုးဘက်က ပေးလိုက်ရမဲ့ ကိစ္စတွေက အများကြီးလေ၊ ထိပ်ထားဘဝကတော့ တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့ ဘာဆို ဘာမှ ငဲ့နေစရာမှ မလိုတာ”

“ကောင်းပြီ ထိပ်ထားဦး နင် စိတ်အေးအေးထားပြီးမှ ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ ငါတို့သုံးယောက် ဆုံဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ နေမျိုးကျော်က ခေါင်းညိတ်တာနဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက် အမြန်ဆုံး ခိုးပြေးဖြစ်အောင် ငါစီစဉ်မယ်၊ နင်တို့က အရွယ်ရောက်ပြီးသား လူတွေ ကိုယ်ပိုင်အသိနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိနေတာပဲ”

“ထိပ်ထားတော့ တွေးတွေးပြီး အိပ်မပျော်တာ လေးငါးရက် ရှိသွားပြီ ကိုချမ်းမြေ့နဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောလိုက်တော့မှ ရင်ထဲမှာ လေးလံနေတာတွေ ပေါ့သွားသလိုပဲ”

“စိတ်ချလက်ချနဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး အလိုက်အထိုက် နှင် နေပြလိုက် ထိပ်ထားဦး ကြာပါတယ်ဟာ၊ မနက်ဖြန် တိုသုံးယောက် ဆုံဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားမယ်၊ ငါဘက်က နေမျိုးကျော်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရတာနဲ့ နှင်ဆီကို အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်လိုက်မယ် ထိပ်ထားဦး”

ထိပ်ထားဦးနှင့် လမ်းခွဲပြီးသည်နှင့် နေမျိုးကျော်နှင့် အဆက်အသွယ်ရဖို့ သူကြိုးစားရပြန်သည်။ တကယ်တော့ နေမျိုးကျော်နှင့် အဆက်အသွယ်ရဖို့ဆိုတာက ကြားတစ်ဆင့်ခံပြီး လူယုလွတ်လိုက်ရုံနှင့် အဆင်ပြေသွားမည့် ကိစ္စပဲလေ။

သူနှင့် ညီအစ်ကိုလို ခင်နေသော လုပ်ငန်းချင်း အပြန်အလှန် အကူအညီ ပေးနေသော ပွဲစားစောဦးကို အကူအညီ တောင်းရုံမျှဖြင့် ကိစ္စကပြီးသွား၏။ စောဦးက နေမျိုးကျော်တို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိပြီး နေမျိုးကျော် အမေနှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေသူလည်းဖြစ်၏။

စောဦး၏ အကူအညီပေးမှုကြောင့်ပင် သူတို့သုံးဦးသား တစ်နာရီကြာမျှ တိတ်တဆိတ်တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ တစ်နာရီအချိန် အတွင်းမှာပင် အကြေအလည် ဆွေးနွေးပြီး နေမျိုးကျော်တို့နှစ်ယောက် တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး တစ်နေရာရာသို့ တမင်ရှောင်ထွက်သွား

နိုင်ရန် အစီအစဉ်များ ဆွဲခဲ့ကြ၏။

“အခုအခြေအနေမှာ ကိုမျိုး ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ထိပ်ထားကို ဝဲပြီးတော့ မချင်မရဲ ဆုံးဖြတ်ချက် မချနဲ့ ကိုမျိုး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ရွေးစရာကတော့ တကယ်ကို တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်”

ထိပ်ထားဦး စကားကြောင့်ပင် နေမျိုးကျော်က စဉ်းစားနေဟန် ပြု၏။ သူက စိတ်မရှည်တော့ပဲ နေမျိုးကျော်အား ဝင်ငေါက်လိုက်သည်။

“မင်းက ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာစဉ်းစားစရာ လိုလို့လဲ၊ မင်းတို့ နေဖို့ မနေကပဲ တိုက်ခန်းကို ငါ ကြည့်ပြီးပြီ၊ ငွေချေရုံပဲ ရှိတယ်၊ အေး အခုလောလောဆယ်တော့ မင်းတို့ နေလိုမဖြစ်သေးဘူး၊ တရားရုံး မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ အဝေးဆုံးကို ပြေးမှဖြစ်မယ်၊ တစ်နေရာရာမှာ လေးငါးခြေအထိ လောကတော့ မင်းတို့ ဒို့နေမှဖြစ်မယ်၊ ဒီမှာ အခြေအနေတွေ အေးဆေးပြီဆိုတာနဲ့ မင်းတို့ဆီကို ငါ လိုက်ခေါ်မယ်၊ ငါ လိုက်မခေါ်မချင်း ဘာကိစ္စနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ ရန်ကုန်မြေကို မနင်းမိစေဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲ”

“နေဖို့နေရာကတော့ မပူနဲ့ ကိုချင်းမြေ ထိပ်ထားရဲ့ သူငယ်ချင်း သိတာစန်းဆိုတာ ပြည်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာဆို သူတို့တွေ လုံဝ လိုက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိတာစန်းနဲ့ ထိပ်ထားတို့ ခင်တာကို သူတို့တွေ လုံဝ မသိဘူး၊ အဲဒီမြို့လေးကလည်း ချောင်ကျပြီး ရန်ကုန်နှင့် သိပ်အဆက်အသွယ် မရှိကြဘူး”

သူနှင့် ထိပ်ထားဦး စိတ်ကူးရသမျှ အစီအစဉ်တွေကို တက်တက်ကြွကြွနှင့် ပြောပြနေပေမယ့် နေမျိုးကျော်ကတော့ မလှုပ်မယှက် နေမျိုးကျော်ကိုကြည့်ပြီး သူ မနေနိုင်တော့ပေ။

“ဟေ့ကောင် မင်းကိစ္စကို မင်းက ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ဘူးလား” သွေးအေးလိုက်တာကွာ”

သူ့လေသံ မာသွားတော့မှ နေမျိုးကျော်တစ်ယောက် အသံထွက်လာ၏။

“ငါ စဉ်းစားနေတာက ငါ့အတွက် မဟုတ်ဘူး ချမ်းမြေ့ ထိပ်ထားနဲ့ မင်းအတွက်ပါ။ အဓိကကတော့မင်းအတွက်ပါ။ ထိပ်ထားနဲ့ ငါတို့ ထွက်သွားရင် မင်းကို သူတို့တွေက ဝိုင်းပြီး ပြဿနာ ရှာကြမှာ ကြိမ်းသေတယ်။ ဒီအတွက် ငါ စဉ်းစားနေတာ”

“ငါ့အတွက်ကတော့ မင်းစိတ်အေးစမ်းပါ နေမျိုးကျော်ရာ၊ အားလုံးကို အဆင်ပြေအောင် ငါ့ကြည့်ကလို့ရတယ်။ ငါက အရမ်းမလုပ်ဘူး မင်းကလည်း မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ယောက်ျားလေး ထိပ်ထားဦး ဆိုရင်လည်း အသက်မပြည့်သေးတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး မင်းတို့ချင်း ချစ်လို့ကြိုက်လို့ တရားဝင် လက်ထပ်ပြီး ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ကြတာပါ။ ဘယ်ဥပဒေနဲ့ ငါ့ကို သူတို့ ပြဿနာရှာကြမလဲ”

“အေးကွာ မင်းတို့ ကောင်းသလိုသာ ကြည့်စိစဉ်တော့၊ ငါ ဘာဆိုဘာမှ မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး၊ အားလုံးကို မင်းနဲ့ ထိပ်ထား

ကောင်းသလိုလုပ်ကြတော့”

“ဒါမှပေါ့ နေမျိုးကျော်ရာ၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ လူချင်း အမြန်ခွဲလိုက်ကြရအောင် ငါနဲ့ ထိပ်ထား တိုင်ပင်ပြီးကြည့်လုပ်မယ်။ အခြေအနေအားလုံး ဒီကော့ပြီ ဆိုတာနဲ့ စောဦးကနေပြတစ်ဆင့် မင်းကို ဆက်သွယ်မယ်။ ငါတို့ ဆက်သွယ်တာနဲ့ မင်းအမြန်ဆုံး ထွက်ခဲ့ ဟုတ်လား၊ ပီပီရီရီတော့ ရှိပါစေနော် နေမျိုးကျော်”

“စိတ်ချပါကွာ၊ မင်းတို့သာဖြစ်အောင် စီစဉ်၊ ငါ ထိပ်ထားနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ကဲ . . . ကဲ မင်း ပြန်ပြန်ပြန်တော့၊ အိမ်ခြံရံရရှိပါစေနော်” သူတို့သုံးဦး လူချင်းခွဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။ သူကလည်း အလိုက်မသိစွာဖြင့် လူချင်းခွဲသွားပြောနေရ၏။ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ကို မပေးဖြစ်ပေ။ ခြေလှမ်းပြင်နေသော နေမျိုးကျော် ခြေလှမ်းများက ထိပ်ထားဦးခေါ်သံကြောင့်ပင် နောက်တွန့်သွား၏။

“ကိုမျိုး”
ထိပ်ထားဦး ခေါ်သံကြောင့်ပင် သူ ခေတ္တမျှ မသိချင်ဟန် ဆောင်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ ထိပ်ထား”
“ထိပ်ထား ကိုမျိုးနဲ့ မလွဲပါရစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ထိပ်ထားရယ်”

အားငယ်မှု စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာတွေကြောင့်ပင် ချစ်သူနှစ်ဦး စကားသံတွေက လျော့ရဲရဲနိုင်နေ၏။ နေမျိုးကျော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း စာနာမိပြန်၏။ အခိုက်အတန့်လေးမှာတော့ သူတို့နှစ်ဦး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေရဦးပေမည်။ မဝေးတော့သော ကာလများမှာတော့ ထိုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာတွေက အဝေးလွင့်သွားမှာ သေချာ၏။

ဒီဘဝမှာ နေမျိုးကျော်နှင့် ထိပ်ထားဦးတို့ နှုပါင်းကို ပေါင်းရမည်။ မည်သည့်အနောင်အယုက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်စေ ထိပ်ထားဦးနှင့် နေမျိုးကျော် မကွဲကွာစေရ။ သူ့အတွက်ကတော့ ရိုသမျှ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များကို အသုံးချကာ ဆုံးဖြတ်ထားသည့် အစီအစဉ်များကို အောင်မြင်ရန် ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။

ဒု.ဂျီချစ်ဝေတု
၇၆နှစ်တစ်သေ့ကင်း မပြောနိုင်မရွေ
တ.ကောက်တမျှ၊ အချစ်နဲ့... ၇၂၀။
ဒု.ဂျီလျမ်းဝေတု
မပင်မပန်း၊ အနှမ်းမမေ့
တ.တမ်းတတ၊ အလွမ်းပဲ ... ၆၀ ...။

မိုးကောင်းကင်အောက်မှာ အသက်ရှင် နေထိုင်ရင်း ရေ့
လျှောက် ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမည်ကို မတွေးတောရဲတော့ပေ။

မပြတ်သားသော ချစ်သူကြောင့်မင် ရင်မှာ အနာတရဖြစ်ပြီး
လွမ်းကျန်ရစ်ရ၏။

ဘဝအကျိုးပေး မကောင်းရုံမက ချစ်သူ၏ ချစ်ရစ်ခြင်းကိုပါ
ကြုံတွေ့ရပြန်သည်။

ဒီလိုမျိုး ကျန်ရစ်ခဲ့ရလိမ့်မည် . . . ဟု ဘယ်အခါမျှ မတွေးမိ
ခဲ့။ တကယ်တမ်း ကြုံတွေ့ရပြန်တော့ နေသားကျအောင် မနည်း
တည်ဆောက်နေရပြန်၏။

“ဘာဟေ့ တစ်ယောက်တည်း တွေးနေပြန်တာလဲ ထိပ်ထား
ဦး။ သိတာ မင်းကို ကြည့်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီ”

ညကြီးမင်းကြီးဆိုသော်လည်း လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့မို့
မြေပြင်မှာ အလင်းရှိနေ၏။

နယ်မြို့လေးများ၏ ထုံးစံအတိုင်းပင် ည၏အမှောင်နှင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက သိသိသာသာ လွန်းလွန်းလှ၏။

ပြည်တန်းသော လရိပ်အောက်မှာပင် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်စွာ ငေးပိုင်နေဖြစ်ခဲ့သည်။

ဇီဝိတာစန်းက သူမနဲ့ဘေးမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒီလိုပါပဲ သီတာစန်းရယ်၊ ငါ့ဘဝ ငါ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေရတာပဲပေါ့”

“ပြီးခဲ့တာတွေကို တွေးနေလည်း အပိုပဲ၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ အဖေတို့ကလည်း နင့်ကို သမီးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ကြတာ”

“ငါ နင်တို့အိမ်ကိုရောက်တာ နှစ်လနဲ့နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ သီတာစန်း ဒီတိုင်းကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတာကို လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်မိတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ ငါတို့မှာ ရှိတာ မှန်သမျှ နင်နဲ့ခိုင်နေတာပဲ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ အလုပ်လေး အကိုင်လေး တစ်ခုခုလုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ သီတာစန်း”

သီတာစန်းက တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ပြီးတော့ သီတာစန်းမိဘများက အနေရိုးသော တောသူတောင်သားများပင်၊ လယ်မြေဧကများစွာကို ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ပိုင်ဆိုင်ကြသူများမို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် ဒီမြို့လေးမှာ အတော်အသင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိနေကြ၏။ သီတာစန်းတို့

အသိုင်းအဝန်းမှာ ပညာတတ်ဆိုလို့ သီတာစန်း တစ်ယောက်ပင်ရှိ၏။

“ခက်တယ်ဟာ၊ ငါတို့ခေမီမှာက ငါတို့နဲ့လိုက်မယ့် အလုပ်အကိုင်မပေါ်တာ နင်အမြင်ပဲ၊ အဖေတို့ အဖေတို့ကလည်း ဘွဲ့ရပညာတတ်ဆိုပြီး ငါ့ကို မလိုအပ်ပဲ အထင်တွေကြီးနေကြတာ၊ ငါက ရန်ကုန်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ချင်တာ၊ ဒီမှာဆိုရင်တော့ ကျောင်းဆရာမ ဝင်လုပ်ဖို့တော့ နည်းတစ်နည်း ရှိတယ်၊ ငါတို့ ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့ ထိပ်ထားဦး”

သီတာစန်းမှာလည်း သူ့အကွဲနှင့်သူပင်၊ အဝေးသင်ဖြင့် ဘွဲ့ရပြီး အခြောက်တိုက် အထင်ကြီးနေရသောဘဝ၊ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ကို သီတာစန်းက မလုပ်ချင်၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ပြီးဆိုမှတော့ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်သာ ရှိတော့၏။

“ကဲပါလေ အဲဒီ အလုပ်ကရော၊ နင်ရော ငါရောအတွက် အလွယ်တကူနဲ့ အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား၊ သီတာစန်း”

“ငါတို့ ကြိုးစားရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နည်းလမ်းတွေလည်း ခံနေတာပဲ၊ နင်ပြောသလိုပဲ ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေတာထက်စာလင်တော့ အလုပ်တစ်ခုခုကိုလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ မဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်သား အကြိတ်အနယ်ဆွေးနွေးရင်းက အဖြေတစ်ခု ခံ ရသွားခဲ့၏။

အေးဆေးငြိမ်သက်သော မိုးကောင်းကင်အောက်မှာပင် သူမတို့ နှစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ကြ၏။

စိတ်စွဲလန်း၍တော့ မဖြစ်နိုင်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုချမ်းမြေ့ကို မြင်မက်မိပြန်၏။

• “ညက ငါ အိပ်မက်မက်တယ်”

မနက်စာ ထမင်းစားသောက်ပြီးသည့်အချိန်မှာပင် ကိုချမ်းမြေ့ နှင့် ပတ်သက်သော အိပ်မက်ကို သီတာစန်းအား ပြောပြလိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ နေမျိုးကျော်ကို မက်တာမဟုတ်လား။ အဲဒီယောက်ျား အကြောင်းဆိုရင်တော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ဟာ”

“မဟုတ်ဘူး သီတာစန်း”

သူမစကားကြောင့် သီတာစန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။ ပြီးတော့ သူမနားသို့ တိုးကပ်လာပြီး အထူးအဆန်းဖြင့် မေးပြန်၏။

“ဘယ်သူ့ကို အိပ်မက်မက်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး ထိပ်ထားဦး”

“ကိုချမ်းမြေ့ကို”

ကိုချမ်းမြေ့နှင့် သီတာစန်းတို့ တစ်ခါနှစ်ခါသာ ဆုံဖူးသည်။

“နေမျိုးကျော်ရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လား”

“ဟုတ်တယ် သီတာစန်း”

“ငါက ဒီပြင်အကြောင်းမှတ်လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက် အတိတ်ဆိုရင် ကောက်ပြီး ထိလေးဘာလေ ထိုမှလေးလို့ဟာ။ အဲ”

ချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့လူကရော ဘာထူးလို့လဲ၊ လည်လိုက်တာမှ မှတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါတို့အပေါ်မှာတော့ စေတနာထားပါတယ်၊ ကိုမျိုးနဲ့ ပတ် သက်ပြီးတော့လည်း ငါ့ဘက်မှာ သူ ရပ်ပေးခဲ့တာ သီတာစန်း”

ကိုချမ်းမြေ့နှင့် ပတ်သက်သော အိပ်မက်အကြောင်းက ဒီမှာ တင် ဇာတ်လမ်းပြတ်သွားရ၏။

ထူးဆန်းသည်ပဲ ပြောရမလား။ တိုက်ဆိုင်သည်ပဲ ပြောရမလား တော့မသိ။ နေ့ခင်းတစ်နာရီလောက်မှာတော့ သီတာစန်းတို့ အိမ်ရှေ့သို့ ပင်ကားဖြူလေး ထိုးဆိုက်လာ၏။

ကားပေါ်မှ သီတာစန်းဦးလေးဖြစ်သူ ပြေးဆင်းလာပြီး လှမ်း အော်ပြော၏။

“သီတာစန်းရေ ဧည့်သည်လာတယ်”

“နှင့် ကိုမျိုးလားမှ မသိတာ၊ ဟုတ်များဟုတ်ရင်တော့ ငါ့ပါးစပ် နဲ့ ကောင်းကောင်းတွေ့မယ်”

သီတာစန်းစကားကြောင့်ပင် ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချင်သလို ဖြစ်သွားမိသည်။ ဟာကယ်တမ်းကျတော့ ဧည့်သည်က ကိုမျိုးမဟုတ်။

“ဟယ် . . . ညက နင် အိပ်မက်မက်တဲ့ ကိုချမ်းမြေ့ မ

ဟုတ်လား ထိပ်ထားဦး”

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသော ကိုချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩစကား

ဆိုလေ၏။ ကိုချမ်းမြေ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ အားရှိသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ထိပ်ထားဦး နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ် ကျန်းမာအောင် အမြဲဂရုစိုက်ပါတယ်”

ကိုချမ်းမြေ့စကားကို သူမ မဖြေခင်မှာပဲ သီတာစန်းက ဝင်ထော့လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ကျွန်တော်မှာလည်း အလုပ်တွေ ဆက်တိုက် ရှုပ်နေတာနဲ့ ထိပ်ထားဦးကို ပစ်ထားသလို ဖြစ်သွားတယ်”

သူမနှင့်သီတာစန်းကို ကြည့်ရင်းက ကိုချမ်းမြေ့ပြောလိုက်သည်။

“သမီးတို့ရေ . . . ဧည့်သည်ကို ထမင်းကျွေးဖို့ ပြင်ကြဦးလေ၊ မောင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး နား၊ သမီးတို့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဦးတို့ရဲ့ သားသမီးတွေပဲပေါ့ကွယ်”

ကိုမျိုးအကြောင်းကို သီတာစန်းမိဘများက အရိပ်အခြည် လောက် သိထားကြ၏။ ကိုချမ်းမြေ့ကို ကိုမျိုးအထင်ဖြင့် သီတာစန်း အဖေက ပြောနေသည်လား။ သီတာစန်းကတော့ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် သူမိဘများကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

“အဖေ . . . ဒါက ထိပ်ထားဦးရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုချမ်းမြေ့တဲ့ ကိုချမ်းမြေ့ ဒါ ကျွန်မရဲ့ အဖေ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဦး ထိပ်ထားဦးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒီက မသိတာစန်း ကိုလည်း ထိပ်ထားဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ”

“အေးကွာ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်တော့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာ သာနေ၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထမင်းစားဖို့ လိုက်သွားဦး အချိန်လွန်နေ တော့ မင်း ဆာနေရောပေါ့”

သီတာစန်း မိဘများ၏ နွေးထွေးမှုကြောင့်ပင် ကိုချမ်းမြေ့ တစ်ယောက် စိတ်ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝရမှာ သေချာ၏။

“ကဲ . . . ကိုချမ်းမြေ့ ထမင်းစားဖို့ သွားကြရအောင်”

ကိုချမ်းမြေ့ကို ခေါ်ရင်း အိမ်ပေါ် တက်ခဲ့ကြသည်။ ထမင်းပွဲဘေးမှာ ထိုင်ရင်း သီတာစန်းက ကိုချမ်းမြေ့ကို နောက်လိုက်၏။

“ညတုန်းကတောင် ကိုချမ်းမြေ့ကို အိပ်မက်မက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်မကြာသေးဘူး။ ဒီအကြောင်းကို ပြောဖြစ် ကြသေးတယ်”

“သီတာစန်းက ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်မက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ထိပ်ထားဦး မက်တာ၊ ထိပ်ထားဦးက အိပ် မက်အကြောင်း ပြောပြတော့ ကျွန်မကတောင် ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ဘာများလဲ သီတာစန်း”

“နင်ကသာ အရေးတယူလုပ်ပြီး အိပ်မက်မက်နေတာ၊ ဟိုက နင်ကို ရိုသေးတယ်လို့တောင် ထင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်မိသေး တယ်”

သီတာစန်းကတော့ ကိုယ့်နှင့် ပတ်သက်လို့ အမြင်မကြည်ချင် ဖြစ်နေတယ်။ ကိုချမ်းမြေ့ကိုလည်း သာသာထိုးထိုးလေး နက်လိုက်၏။

“သီတာစန်းရယ် . . . တော်ကြာ ကိုချမ်းမြေ့ ထမင်းမစားဘဲ နေပါဦးမယ်”

“နင့်သူငယ်ချင်းကို နင်ကသာ စိုးရိမ်နေတာ၊ နှစ်ပန်းကန် တောင် ကုန်သွားပြီ”

သီတာစန်းစကားကြောင့် ကိုချမ်းမြေ့ရော သူမပါ ပြုံးဖြစ်ကြ၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ သီတာစန်းကလည်း ခင်မင်တတ်သူ တစ် ယောက်ပင်။

ဒီအချိန်လေးအတွင်းမှာတော့ သူမရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမိတာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ကိုချမ်းမြေ့နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ရရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဗင်ကားလေးနှင့်ပင် သုံးဦးသား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သီတာစန်းတို့ မြို့လေးမှ နှစ်ပိုင်လောက်ဝေးသော တောင်ပေါ်ဘုရားလေး ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“တောင်ပေါ်အထိ တက်လို့ရလား သီတာစန်း”

“ရတယ် ကိုချမ်းမြေ့၊ ဘုရားအနားထိ လမ်းရှိတယ်”

သူမဆီ ရောက်လာခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အခုအချိန်အထိတော့ ဘာအကျိုးအကြောင်းကိုမျှ ကိုချမ်းမြေ့ မပြောသေးပေ။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်းက ကိုချမ်းမြေ့ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“တောရိပ် တောင်ရိပ် ဘုရားရိပ်ကြောင့် စိတ်ကို လန်းဆန်း သွားတာပဲနော်။ ဒီနေရာမျိုးက စိတ်အပန်းဖြေဖို့ တော်တော်ကောင်းတာ ဘဲဗျ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်မှာချည်း အမြဲတမ်းနေရတဲ့”

ဒုက္ခကနေ တစ်နှစ်တစ်ခါလောက် ခရီးထွက်ရင်း စိတ်အပန်းဖြေ ရမယ်ဗျ”

“ဘာလဲ ကိုချမ်းမြေ့ ကျွန်မတို့ဆီကို စိတ်အပန်းဖြေရုံ သက် သက်နဲ့ လာခဲ့တယ်ပေါ့”

ကိုချမ်းမြေ့ကို ကြည့်ရင်းက သီတာစန်းက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မှာ လာရင်းကိစ္စ ရှိပါတယ် အိမ်မှာက လူကြီးတွေ နဲ့ဆိုတော့ ပြောလို့ မကောင်းဘူးလေ၊ အခုပြောမှာပါ”

“ကဲ ဒါဆိုရင်လည်း ရှင်နဲ့ ထိပ်ထားဦးတို့ ဆွေးနွေးကြဦး၊ ကျွန်မကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက် ခဏ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှောင်ထွက်သွားဖို့ သီတာစန်း ကြိုးစား လိုက်၏။

ကိုချမ်းမြေ့ တားမြစ်လိုက်သော စကားများကြောင့်ပင် သီတာ စန်း၏ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်းသွားရသည်။

“သီတာစန်းလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ရှိနေမှဖြစ်မယ်”

“ကျွန်မရှိရင် ပြောရဆိုရ ဆက်နေမလားလို့”

“မဆိုင်တာပဲ သီတာစန်း၊ အခုကိစ္စက သီတာစန်းရဲ့ သူငယ် ချင်း ထိပ်ထားဦးကိစ္စကို ပြောမှာ”

“နေမျိုးကျော်ဆိုတဲ့သူဟာ ကျွန်တော်တို့တဝထဲက ထွက်သွား တာကြာပြီ သီတာစန်း၊ အခု ဒီကို ကျွန်တော်လာတဲ့ကိစ္စက နေမျိုးကျော်

နဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ ထိပ်ထားဦးနဲ့ပဲ ပတ်သက်တယ်”

“ကဲပါ . . . ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ မသွားတော့ပါဘူး”

သီတာစန်းက သူမနဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။ ကိုချမ်းမြေ့ ပြောမည့် စကားတွေအတွက် သူမလည်း သိချင်နေ၏။ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် မပတ်သက်ဘူး ဆိုပေမယ့် သတင်းစကားလောက်တော့ ပါဝင်နေလိမ့်မည် ထင်၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့ လေးရက်လောက်က ဆရာဦးစောဒိုက်ခက်နဲ့ ဆုံဖြစ် တယ် ထိပ်ထားဦး၊ ဆရာက မြို့နယ်ပညာရေးမှူး၊ ဖြစ်နေပြီ၊ အစည်း အဝေးကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရန်ကုန်ကိုလာရင်း ဆုံဖြစ်တာ၊ ပထမဆုံး ဆရာ ရေးပေးလိုက်တဲ့စာကို အရင်ဖတ်လိုက်”

ကိုချမ်းမြေ့က စာရွက်ခေါက်လေးကို လှမ်းပေး၏။

ရှတ်ခနဲ ဝင်လာသော လေပြေကြောင့်ပင် စာရွက်လေး အဝေးမလွင့်သွားရန် မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

ထိပ်ထားဦး . . .

ဆရာပြောချင်တာကတော့ မောင်ချင်းမြေ့စကားကို ထိပ်ထားဦး နားထောင်ပါ တယ်။

တကယ်ဆို ဆရာကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး ခေါ်ခွင့်ပါလား။
ဆရာလည်း စာချိန်ထိမခံရတာနဲ့ စာနဲ့ပဲ ထိပ်ထားဦးကို နားပေးစတာ
ပြောလိုက်ရတယ်။

တိတ်တူဆီတကတ ဘယ်လောကမှာမှ တိုက်ထင်ထားသလောက် ဖြစ်လာတာကို
သဘောသဘာဝ မရှိဘူး။

ထိပ်ထားဦးက စိန်ကလေးဆိုတာကို မမေ့နဲ့ဦး။

မောင်ခွဲအမြေနဲ့နဲ့ကတူ ရန်ကုန် ဖြန့်လိုက်တဲ့ မောင်ခွဲအမြေ၊ စိတ်ကတို
ဖြာဖြာဖြာဖြာ လက်ခံလိုက်ပါလွယ်။

စာချိန်ဖြောင်၊ ဗျာကိုးကွယ်တယ်ပေးမယ်၊ စာချိန်ဖြောင်ဖြောင်- ထိပ်ထားဦး
ဘဝကိုတော့ မလောက်မြဲကစေခွင့်ပဲ။

ဖူးစာမပါဖြာလို၊ ဒီဘဝမှာ လွဲဖြာမယ်ပဲ နောက်မေ့လိုက်ပါ။

တိုက်ခွဲပေါ် နားလည်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို မောမောမိမိ လေးခွဲလိုက်ရတာ
တံကောက်တယ်လို့ပဲ ဖတ်လိုက်ပါ။

မောင်ခွဲအမြေနဲ့နဲ့ ရန်ကုန် ဖြန့်လိုက်တာပိုကိုတော့ ဆရာ စာနဲ့စာချိန်
တောင်ပန်ခွင့်ပေးမယ်။ ။

လိုသမျှ မရနိုင်စိတ်ဘဝမှာ
ရသမျှ ဗျာလင်ခွက်ဖြောင့်နဲ့
ထိပ်ထားဦး လမ်းဆက်လျှောက်ပါ။

ဆရာစာကို ဖတ်နေရင်းက အနားမှာကပ်ပြီး ဆုံးမနေသလို

ထင်မိပြန်၏။

ဆရာစာကို သိတာစနိုးကလည်း စိတ်ဝင်တစား ဖတ်၏။
စာရွက်ခေါက်လေးကိုကိုင်ရင်း ကိုချမ်းမြေ့ကို ကြည့်နေဆဲမှာပင် သိတာ
စနိုး ပြောလိုက်၏။

“ဒီစာအရဆိုရင် ကိုချမ်းမြေ့က ထိပ်ထားဦးကို ပြန်ခေါ်သွားမှာ
ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် သိတာစနိုး။ ထိပ်ထားဦးက အရင်အလုပ်ကနေ
ထွက်လိုက်ရပေမယ့် အခု ကျွန်တော် ရှာထားတဲ့ အလုပ်က ပိုကောင်း
တယ်။ ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ရမှာ လစာကို နိုင်ငံခြားငွေနဲ့
ရှင်းပေးမှာ”

သူမကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်သောစကား။ သူမ၏သဘော
ထားကို ပြောပြလိုက်မိသည်။

“ဆရာစကားကို နားထောင်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မ ရန်ကုန်မြေကို
မနင်းချင်ဘူး ကိုချမ်းမြေ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ကိုချမ်းမြေ့ အသိဆုံး
နေမှာပါ”

“ကဲပါလေ၊ နေဖို့ကော်အကြောင်းကို ပြောပြရမှာပေါ့၊ ဆရာ
ရန်ကုန်ရောက်ခြင်းမှာ ထိပ်ထားဦးတို့ အိမ်ကို အရင်သွားခဲ့တယ်၊
ထိပ်ထားဦးက အိမ်က ပစ္စည်းတွေယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ တရားစွဲ
မယ် ဘာညာနဲ့ ဆရာ့ကို ပြောလိုက်တယ်၊ ပြီးမှ ငါနဲ့ဆုံဖြစ်ကြတာ။

နေမျိုးကျော် မြန်မာပြည်မှာ မရှိဘူးဆိုတာလည်း ဆရာပြောမှ ငါသိရတာ။ နေမျိုးကျော်ကို သူ့အမေက ဂျပန်ပို့လိုက်တယ် ပြောတယ်”

“အေးလေဟယ်၊ နင့် ကိုမျိုးလည်း မြန်မာပြည်မှာ ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ နင် ဆရာစကားကိုရော ကိုချမ်းမြေ့ စီစဉ်ပေးတာကိုရော နားထောင် ခေါင်းညိတ်သင့်တယ်။ နင် ရန်ကုန်လိုက်ရင် ငါ့ကိုပါ အိမ်က စာညှိကြမှာဟ”

သီတာစန်းကတော့ သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ ဟုတ်နေ၏။

သီတာစန်းပါ ရန်ကုန်လိုက်မည်ဆိုတော့ ကိုချမ်းမြေ့က ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ သီတာစန်းပါ လိုက်မယ်ဆိုတော့ ပိုကောင်းတယ်။ လှည်းတန်းမှာ အိမ်ခန်းငါးထားတာနဲ့ အတော်ပဲ။ သီတာစန်းတို့ နှစ်ယောက်ဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ အိမ်ခန်းက ရဖို့ပျားပါတယ်။ ကြာပါတယ်လေ လူကြီးတွေကို ခွင့်တောင်းပြီး မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်ကြတာပေါ့”

“ထိပ်ထားဦး သွားမယ် မဟုတ်လား”

သီတာစန်းက သူမအား လှုပ်ယမ်းပြီး မေးပြန်၏။

ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရန်ကုန်မြေကို ခြေပြန်ချရဖို့က သေချာနေ၏။

“သွားကြတာပေါ့ သီတာစန်း”

“ဒီစကားကြားရလို့ ဝမ်းသာတယ်၊ ရန်ကုန် ရောက်ရောက်ချင်းတော့ ကျွန်တော်အိမ်မှာပဲ ခဏနေကြဦးပေါ့၊ လှည်းတန်းက အခန်းကို သေချာအောင်လုပ်ပြီးမှ သီတာစန်းတို့ ပြောင်းကြပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မအတွက်နဲ့ ကိုချမ်းမြေ့ အလုပ်ပိုနေပြီ”

“ငါတို့တွေက သူ့စိမ်းတွေမှ မဟုတ်ကြပဲ၊ အရင်အဖြစ်အပျက်တွေထုန်းက နှင်ဘေးနားမှာ နှစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ အခု ငါ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေမှတော့ နင့်ကို ပိုဂရုစိုက်ရမှာပေါ့ ထိပ်ထားဦး”

သံယောဇဉ်အရိပ်အခြည်ကို ပြသနေသောစကား။ ကိုချမ်းမြေ့ စကားကြောင့်ပင် ဝမ်းနည်းပင်ပန်းမှုတို့ လျော့နည်းသွားရပြန်သည်။

ဘဝခရီးမှာ တကယ့်တကယ် အချိန်အခါမျိုး၌ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် အသင့် ရှိနေခြင်းက ကောင်းမြတ်ခြင်း မင်္ဂလာတစ်ခုပါပဲလေ။

သူမအတွက် အလုပ်သာမက သီတာစန်းအတွက်ပင် အလုပ်အဆင်ပြေရန် အာမခံချက်ပေးသဖြင့် သီတာစန်းမိဘများက ဝမ်းသာနေကြပြန်သည်။

သီတာစန်းတစ်ယောက်ကတော့ ကိုချမ်းမြေ့ကို အမှတ်တွေ တသိကြီးပေးနေပြန်၏။

“ကိုချမ်းမြေ့က ငါ ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး နှင့်အပေါ် ကောင်းလွန်းနေတယ် ထိပ်ထားဦး နှင့်ကိုမျိုးရဲ့ သံယောဇဉ်က ကိုချမ်းမြေ့ကို မမိလောက်ဘူး ထင်တာပဲ”

ကိုမျိုးအကြောင်းပါလာတော့ ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားရပြန်သည်။

• သူမ၏ ခုက္ခံ သူမ၏ ဘဝကို အသိဆုံးဖြစ်သော ချစ်သူတစ်ယောက်က အခုအချိန်မှာ သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ချွန်ရစ်ခဲ့ပြီပဲ။

“ငါ့တဝမှာ ခုက္ခံ တွေ့ရတိုင်း ကိုမျိုးနဲ့ အတူတူ ကိုချမ်းမြေ့က အမြဲကူညီတယ်၊ ကိုချမ်းမြေ့က လည်တယ်၊ ရှုပ်တယ်၊ ပွေတယ် ဆိုပေမယ့် ငါ့အပေါ်မှာတော့ ဟိုးအချိန်ကတည်းက ကောင်းခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“ငါ့အဖေနဲ့အမေကတော့ ငါ့ပါ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေမယ် ဆိုတော့ ဝမ်းသာနေကြတာ၊ ငါကလည်း ရန်ကုန်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ချင် နေတာကိုး တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာကျင်လည်ရတာက မျက်စိနားပွင့်ပါတယ်ဟာ၊ ဒီဒေသကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာပဲ ငါတို့နှစ်ယောက် အလုပ်လုပ်ဖြစ်ကြရင် ခုံရင်းက ခုံရင်းပဲ ဖြစ်ကြမှာ သေချာတယ်”

“ကဲ လေသိပ်မပေါ့နဲ့၊ ပစ္စည်းတွေလည်း သိမ်းဦး ပြီးရင် နှင့်အဖေနဲ့အမေကို ငါတို့ ကန်တော့ကြရအောင်၊ နေမပူခင် ဒီက ထွက်မယ်လို့ ကိုချမ်းမြေ့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ငါ့ပစ္စည်းတွေက အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီးလို့ အသင့်ပဲ ထိပ်

ထားဦး အဖေနဲ့အမေကို ကန်တော့ကြပြီးတာနဲ့ ငါတို့ ထွက်လို့ရပြီ သီတာစန်း၏မိဘများကို ကန်တော့ပြီးသည်နှင့် ကားပေါ်သို့ ပစ္စည်းများ တင်ကြသည်။

သီတာစန်းအမေက ဆန်နှစ်အိတ်နှင့် ဆီတစ်ပုံးကို အတင်း ထည့်ပေး၏။

တကယ်တော့ သီတာစန်းတို့ နေထိုင်ရာ ငြိလေးက ရန်ကုန် နှင့် အရမ်းအဝေးကြီး မဟုတ်။ မိုင်တစ်ရာ စွန်းစွန်းလောက်ပဲ ဝေးသော ကြောင့် သုံးနာရီ၊ လေးနာရီလောက် ကားမောင်းရင် ရန်ကုန်မြေကို ရောက်ပြီ။

မကြာတော့သည့်နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်မြေကို ပြန် လည်ခြေချရတော့မည်ပဲ။ နှစ်လတာမျှ ကင်းကွာခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်ရမည်။

ရန်ကုန်ပြည်လမ်းပေါ်ကို ရောက်တော့ ခဏတာမျှ ခိုနားခဲ့ရာ မြို့လေးကို တိတ်တဆိတ်ပင် သူမ နှုတ်ဆက်လိုက်ရ၏။

ကိုချမ်းမြေ့၏ အဆက်အသွယ်ကြောင့်ပင် သူမသာမကပဲ သီတာစန်းပါ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေသွား၏။ နိုင်ငံခြားကမ္ဘာထိတစ်ခု၏ သစ်အချောထည်လုပ်ငန်းတွင် သူမတို့နှစ်ယောက် အလုပ်ဝင်ရ၏။ သူမအဖို့ကတော့ ရုံးလုပ်ငန်းမှာ လုပ်ကိုင်ရသော်လည်း သီတာစန်းကတော့ စက်ရုံမှာ ဝင်လုပ်ရ၏။

နိုင်ငံခြားသားများနှင့် အနီးကပ် ဆက်ဆံ လုပ်ကိုင်ရသဖြင့် အစစ အရာရာကို သူမ ဂရုထားရ၏။

တာပဲပြောပြော သူမဘဝကတော့ တစ်ဆစ်ချိုး အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားတာတော့ သေချာ၏။ ကိုချမ်းမြေ့ ငါးပေးသော အခန်းလေးကို သီတာစန်းထက် နာရီဝက်လောက် စောပြီး ပြန်ရောက်နေတတ်သည်။ သူမအဖို့ အဝတ်အစားလဲ ရေငိုးချိုးပြီး၍ နားနားနေနေ အပျင်းပြေခိုက်မှာပင် သီတာစန်း ပြန်ရောက်လာ၏။

“နင်က စောရောက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား ထိပ်ထားဦး”

“အေးတဲ့ ငါ့ကို ဖယ်ရီနဲ့ လိုက်ပို့တာ၊ ပြီးတော့ နင်တို့ စက်ရုံထက် ငါတို့က ဧည့်ပြီး အလုပ်ဆင်းတာလေ”

“ငါ့ကိုလည်း ဖယ်ရီနဲ့ လိုက်ပို့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ စက်ရုံက အလုပ်ဆင်းတာကို နင်တို့ထက် နောက်ကျပါတယ်ဟာ”

“နင် ပင်ပန်းလား သိတာစန်း”

“အရမ်း အပင်ပန်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ထက် ပင်ပန်းနေတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဖြေနေရတာပေါ့။ အလုပ်ကြမ်းသမားတွေက ပိုပင်ပန်းကြပါတယ်။ နင်ကတော့ ငါ့ထက် သက်တောင့်သက်သာနေရမှာပေါ့ ဟုတ်လား ထိပ်ထားဦး”

“လူ သက်သာတယ်ဆိုပေမယ့် စိတ်ကတော့ မသက်သာလှဘူး။ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ အချိန်ပြည့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်နေရတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တာတော့ အမှန်ပဲ”

သူ့အလုပ် ကိုယ့်အလုပ်အကြောင်းများကို ပြန်လည်ပြောကြားပြီး တော့မှ သူ့နေထိုင်ရာ အခန်းလေးကို မျက်စိကစားကြည့်လိုက်၏။ အားလုံးသည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေမှန်းကို သိသာစေလွန်း၏။

“ဒီနေ့ညနေတော့ ပြီးမှပဲ အပြင်ထွက်စားကြတာပေါ့ ထိပ်ထားဦး။ မနက်ပိုင်းကို အလုပ်ကကျွေးတော့ သိပ်ပြဿနာ မရှိဘူး။ ညနေစာပဲ ငါတို့အတွက် စီစဉ်ရမှာ”

“အစားအသောက်ကိစ္စတင် မဟုတ်ဘူး၊ သိတာစန်း၊ ငါတို့နေတဲ့ အခန်းလေးကို အိမ်နဲ့တူအောင် ဝယ်စရာတွေဝယ် ပြင်စရာတွေ ပြင်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတို့ ထိုင်ခုံတို့ ဘာတို့ညာတို့ကို ရုံးအားတဲ့ တစ်ရက်မှာ ကိုချမ်းမြေ့ကိုခေါ်ပြီး သွားဝယ်ရမယ်”

သူမတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေကြခဲမှာပင် လူခေါ်တဲလ်တီသံ ထွက်လာ၏။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို သူမလိုပင် သိတာစန်းလည်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ သူမအဖို့ကတော့ စိတ်ထဲကနေပြီး တီးတိုးပြောဆိုဖြစ်ပေမယ့် သိတာစန်းကတော့ နှုတ်မှ ပြောလိုက်၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

အဝတ်လဲလက်စဉ် ထင်၏။ သိတာစန်းက အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ထိုင်ရာမှ အမြန်ထပြီ တံခါးဂျက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“အယ်”

တံခါးဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူမ အားနုကသွားရသည်။

ပစ္စည်းများကို မနိုင်မနင်းသယ်လာသော ကိုချမ်းမြေ့၏ အသွင် သဏ္ဍာန်ကြောင့်ပင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေဆဲမှာ

“ဟဲ့ ထိပ်ထားဦး ဒီတိုင်းကြီး ဘာလို့ ရပ်ကြည့်နေရတာလဲ ကိုချမ်းမြေ့ဆိုက ပစ္စည်းတွေကို ကူယူလိုက်လေ”

သီတာစန်း၏ အော်ပြောသံကြောင့်ပင် ချက်ချင်း အသိဝင်သွားပြီး ကိုချမ်းမြေ့ကို အားနာစကား ဆိုရ၏။

“ပစ္စည်းတွေက များလိုက်တာ၊ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ ဒီလှေခါးကို ဘာလို့တစ်ယောက်တည်း တက်လာခဲ့ရတာလဲ ကျွန်မတို့ ဆင်းသယ်မှာ ပေါ့”

“နင်တို့သယ်လို့ ဘယ်လှူမြင်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ဒီအပေါက်ဝကပဲ ယူပြီး အိမ်ထဲသွင်း၊ ငါ တစ်ခေါက်ဆင်းယူလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုချမ်းမြေ့တစ်ယောက် အောက်ကို ပြန်ဆင်းသွားပြန်၏။

ကိုချမ်းမြေ့ပေးသွားသော ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရင်း သီတာစန်းက ပြောပြန်၏။

“နင်ကတော့ တကယ့်ကို ကံကောင်းနေတာပဲ၊ လိုတယ်လို့ ပါးစပ်က ပြောရုံရှိသေးတယ် အခုချက်ချင်း အားလုံးရောက်လာတော့တာပဲ”

“အေးဟယ် တစ်ခေါက်သယ်ဖို့ ပြန်ဆင်းသွားပြန်ပြီ တကယ့်

ကို အားနာဖို့ ကောင်းနေပြီ သီတာစန်းရယ်”

“ပစ္စည်းတွေကတော့ တကယ့်ကို အနံ့ပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် သွားဝယ်ကြရင်တောင် ဒီလောက် စုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သနပ်ခါးသွေးဖို့ ကျောက်ပျဉ်တောင် ပါသေးတယ်”

သူမကတော့ ကိုချမ်းမြေ့ ချပေးသွားသော ပစ္စည်းများကို သေချာမကြည့်အားသေးပဲ တံခါးဝမှနေပြီး အောက်ကိုသာ မျှော်ကြည့်နေမိပြန်၏။ တကယ်တော့ သူမတို့ အခန်းလေးက ငါးလွှာမှာ ရှိနေ၏။

အောက်ဖက်ဆီမှ ပစ္စည်းများကို မနိုင်မနင်းဖြင့် ထပ်သယ်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရတော့ မနေနိုင်တော့ပဲ သူမ ဆင်းယူရတော့၏။

“ပေး ကိုချမ်းမြေ့၊ ခွဲသယ်တော့ သက်သာတာပေါ့”

“နင်တို့ စားပြီး သောက်ပြီးကြပြီလား”

“မစားရသေးဘူး ကိုချမ်းမြေ့”

“ဒီဆိုရင် ပစ္စည်းတွေ နေရာချပြီးလိုက်တော့ နင်တို့နှစ်ယောက် ငါ့ကို စာစ်ခုခု လိုက်ကျွေးရမယ်”

“ကျွေးမှာပေါ့ ကိုချမ်းမြေ့ရယ်”

ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမအနေ နှင့်ကတော့ အရမ်း အားနာနေမိ၏။

ဒီပစ္စည်းတွေအတွက် တန်ရာတန်ကြေးကို မတောင်းပဲ ထမင်းကပ် ပြန်ကျွေးဖို့သာ ကိုချမ်းမြေ့ တောင်းဆိုသည်။

“ငါတော့ စိတ်ကူးရသမျှ ဝယ်လာခဲ့တာ၊ လိုတာရှိရင်တော့ နောက်နေ့မှပဲ ထပ်ဝယ်ပေးတော့မယ်”

“ဒီပစ္စည်းတွေတင် စုံနေပြီ ကိုချမ်းမြေ့ ကျွန်မနဲ့ သီတာစန်း နှစ်ယောက်ပေါင်း စိတ်ကူးနဲ့ ဝယ်ရင်တောင်မှ ဒီလောက် တစ်ခါတည်း စုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

• “ငါ့ကိုချည်းပဲ သိပ်ကျေးဇူးတင်မနေနဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရောင်း တဲ့ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေကိုပါ ကျေးဇူးတင်ဦး။ ငါက သူတို့ဆီက အကြံဉာဏ် တောင်းပြီး သူတို့ ပြောသမျှ အကုန်ဝယ်ခဲ့တာဟာ”

မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများ၊ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်း ပြီးတော့ တစ် ယောက်ကြည့် မှန်နှစ်ချပ်၊ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေကအစ၊ နံရံမှာကပ် ဝေါရှိတွေအဆုံး အမယ်စုံလွန်းလှ၏။ သီတာစန်းကတော့ ပစ္စည်းတွေ ကို ကြည့်ရင်းက သဘောကျနေ၏။

ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းစီ ချနေရင်းက ကိုချမ်းမြေ့နားတွဲ ချထားသောအိတ်ကို သီတာစန်း စပ်စုတော့၏။

“အဲဒီအိတ်ထဲက ဘာတွေလည်း ကိုချမ်းမြေ့”

“ဒါလား ထိပ်ထားဦးအတွက်လေ၊ သီတာစန်းမှာက အဝတ် အစားကောင်းကောင်းတွေရှိတယ်ဆိုတော့ ထိပ်ထားဦးအတွက်ပဲ ဝယ် တာ၊ သီတာစန်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ထိပ်ထားဦးမှာက ပွဲတိုးမဲ့ အဝတ် အစား ကောင်းကောင်းမှ မရှိတာ၊ ကုမ္ပဏီမှာ အများတန်းတူ ဝတ်ကောင်

စားလှတွေ ဝတ်ရမှာဆိုတော့ ဒါတွေလိုတယ်လေ၊ ကြည့်ပါဦး ထိပ်ထား ဦး။ အရောင်းကောင်တာက ကောင်မလေးတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်နဲ့ ငါ ဝယ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားတွေလေ”

ကိုချမ်းမြေ့ တစ်ခုချင်းထုတ်ပြသော ဖိနပ်နှင့်အဝတ်အစားတွေ က ရှေးကြီးပြီး တန်ဖိုးရှိမှန်းကို သူမ သိသည်။ ဒီပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် သူမ ဖြစ်နေရသည်။

အတော်ကြာမှ ကိုချမ်းမြေ့အား စကားပြန်ပြောမိ၏။

“ကျွန်မအတွက်နဲ့ ကိုချမ်းမြေ့ ငွေကုန်ကြေးကျတွေ အရမ်းများ နေပြီ၊ ကျွန်မအဖို့ အကူအညီလိုတယ်ဆိုပေမယ့် အရမ်းအားနာစရာ တွေ ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ ကိုချမ်းမြေ့”

“ဒါတွေကို ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ထိပ်ထားဦးရာ၊ ငါ နင့်ကို ကူညီလာတာ အခုမှပဲ မဟုတ်တာ၊ ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ အခု နင် အကူအညီ လိုလို့ ငါပေးတယ်၊ အေး၊ ငါ အကူအညီလိုတဲ့အချိန်ကျရင်တော့ နင် ပြန်ပေးပေမီ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒါပဲ၊ အားနာတာတွေ ကျေးဇူးတင် တာတွေကို ထပ်တလဲလဲပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကူညီသင့်လို့ ကူညီတာပဲ၊ ဒါတွေကို ငါ ကူညီလိုက်လို့ ငါ့စည်းစိမ် မလျော့သွားဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ ထိပ်ထားဦးရယ်၊ နင့်မှာ လိုနေလို့ ကိုချမ်းမြေ့က ဝယ်ပေးတာပဲ၊ တကယ်ဆို ငါ့မှာလည်း တာဝန် ရှိနေတာပဲ၊ နင်လိုအပ် မယ်ထင်လို့ အားလုံးက ကူညီကြတာပဲဥစ္စာ”

သူမ ရှင်းမပြုတတ်တော့ပေ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို လိုလိုချင်ချင် သဘောမျိုးနှင့်ပင် ယူထားလိုက်ရတော့၏။ ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ သူမ၏ စကားတွေ၊ မျက်နှာရိပ်တွေကို ဘာဆိုဘာမှ နားလည်ဖို့ မကြိုးစားပေ။

သူလုပ်ချင်ရာ သူပြုမူချင်ရာတွေကို ဖြစ်အောင်ပင် လုပ်တတ် သည့်အကျင့်က ကိုချမ်းမြေ့မှာ ရှိသည်။

* ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက ကိုချမ်းမြေ့ကို သူမ၏အားကိုးရာ အစ်ကို ရင်း တစ်ယောက်အဖြစ် သူမဘဝမှာ နေရာပေးလိုက်ချင်သည်လေ။

မနက်ခင်း အလုပ်သွားချိန်မှာတော့ ကိုချမ်းမြေ့ ဝယ်ပေးသော အဝတ်အစားများကိုပင် သူမရွေးကာ ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ သူမ၏ ပြင်ဆင် ထားမှုကို ကြည့်ရင်း သီတာစန်းက ချီးမွမ်းစကား ဆိုပြန်၏။

“တအား လှနေပါလား၊ ထိပ်ထားဦးရယ်၊ ဒီနေ့ ရုံးရောက်သွား ရင် နင့်ကို ဟိုကလူတွေက မှတ်မိအောင် မနည်းကြည့်ယူရမဲ့ အနေအ ထားမျိုးပဲ”

“ကဲ . . . နောက်မှပဲ မြောက်ပင်ခအနေနဲ့ မုန့်ကျွေးတော့ မယ် သီတာစန်း၊ အခုတော့ ဖယ်ဒီမဝီမှာဖို့လို့ မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ ထိပ်ထားဦး နင်က ဒီလို ဝတ်လိုက် စားလိုက်တော့ အတော်ကို လှတာ၊ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့သာ နင့်အဆက်ဟောင်း ကြီးက မြင်ကြည့်ပါလား အရမ်းကို နမြောတာသ ဖြစ်နေရှာမှာ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာရော နလုံးသားထဲမှာပါ သူ မရှိတော့တာတော့ အရမ်းကို သေချာတယ် သီတာစန်း”

“ဒီလိုမှပေါ့၊ နင့်ဘဝမှာရော အိမ်ထောင်ရေးမှာပါ လင်ဦးပယ်

တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူ့ထက်ပိုပြီး ချစ်မယ့်သူ ဂရုစိုက် နားလည်မယ့်သူ ထပ်တွေ့ဖို့ပဲ ရှိတော့မှာ၊ နင့် ကံတကာစန်းက ဒီထက်မက တိုးတက်လာမှာပါဟာ”

“တော်ပါပြီဟာ၊ ချစ်သူအနေပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ရေးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါ စိတ်ကုန်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ”

သီတာစန်းနှင့် စကားပြောရင်းကပင် ဖယ်ရိုကားအလာကို စောင့်နေမိသလို။ သူမအာရုံထဲမှာတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေပဲ အဓိကထား တော့၏။ သူမဘဝမှာ ရင်ခုန်ခွင့်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ပေးမိသည့် နပျိုစဉ်နှလုံးသားအသိမှာ သေရာပါ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့က ဗလွ ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

“နင့်ကို ပြောရဦးမယ် မနေ့က ငါတို့စက်ရုံကို ဦးမင်းသွေးဆိုတဲ့ သူ့ ခဏလာတယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာ တော်တော်အရေးပါတဲ့ လူပဲဟာ နင်တို့ရုံးကလို့ ပြောတယ်၊ ငါတို့စက်ရုံက အမျိုးသမီးတွေကတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို သဲသဲလှုပ်နေကြတာ၊ ရုပ်ကတော့ အတော်ပြောင့်ပြီး သားသားနားနားထဲကပဲ နင်သိလား”

သီတာစန်း ပြောသည့်သူ့ကို အတွေးဖြင့် ပြန်မြင်ယောင်ကြည့် သည်။ သီတာစန်းပြောသော လူကို နားမည်နှင့် တွဲမသိသော်လည်း သူမတို့ရုံးမှာ ဖြစ်နိုင်စရာကတော့ သီတာစန်း စကားအရဆိုလျှင် တစ်ယောက်ပဲရှိ၏။

“တာဖြစ်လဲဟ သူလည်း သူ့အလုပ် သူ့လုပ်တာပဲ၊ အဓိက ကတော့ အလုပ်အဆင်ပြေဖို့ပဲ၊ ပြီးတော့ ပြဿနာ မဖြစ်ဖို့ပဲ၊ နင်ပြော သလောက်တော့ ငါ အမှတ်မထားဖြစ်ဘူး”

“ဒီနေ့ ရုံးရောက်ရင် သေချာကြည့်”

“သွားစမ်းပါဟာ”

ဖယ်ရိုကား၏ အရိပ်အယောင်ကြောင့်ပင် သီတာစန်းနှင့် စကား ဖြတ်လိုက်ရ၏။

သီတာစန်းစကားကြောင့်ပင် ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာသော ဦးမင်းသွေးဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းက ကားပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် သူ့အလိုလို မေ့လျော့လို့သွားပြန်၏။

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားချိန်မှာတော့ မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက်ကို ကြုံတွေ့ရသည်။

မနေ့က သူမထိုင်ခဲ့သောစားပွဲမှာ နေရာတွင် ရှိမနေတော့ပေ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေဆဲမှာပင် သူမနံ့ဘေးမှ အမျိုးသမီးကို မေးလိုက်ရသည်။

“အစ်မရေ ကျွန်မ စားပွဲ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး”

“ဪ... ညီမတောင် ရောက်လာပြီပဲ၊ ညီမစားပွဲကို ဟိုက ဦးမင်းသွေးအခန်းထဲမှာ ရွှေထားလိုက်တယ်”

သူမအား ပြောပြနေသော အမျိုးသမီး၏ စကားကြောင့်ပင် နားလည်ရ ခက်သွားရပြန်၏။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မက”

“ဦးမင်းသွေးက ညီမကို ခေါ်ထားတာကွဲ့၊ အဲဒီ အခန်းထဲကို ညီမ သွားရမှာ”

ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ သီတာစန်းပြောသော ဦးမင်းသွေး အခန်းကို သူမ သွားရတော့မှာ သေချာနေ၏။

“အဲဒီအခန်းထဲမှာ ဦးမင်းသွေး ရှိနေလား အစ်မ”

“ရှိနေမလား မပြောတတ်ဘူး၊ ရုံးကိုရောက်နေတာတော့ သေချာတယ်၊ ညီမရောက်လာရင် သူ့အခန်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ရုံ မမကို ပြောထားတယ်ကွဲ့”

ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ မီးစင်ကြည့်ကုန်ဖို့ ရှိတော့သည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို သီတာစန်းသာ သိသွားပါက ဘာပြောမည် မသိပေ။

အခုလောလောဆယ်တော့ ဦးမင်းသွေး အခန်းရှိရာသို့ လှမ်း နေသော သူမကို အားလုံးက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြ၏။ တိုက်ဆိုင်သည်ပဲ ပြောရမလား။ ဒီနေ့ကျမှ ကိုချမ်း၏ ဝယ်လာပေးသော အဝတ်အစားများနှင့် သူမကိုယ်မှာ သစ်လွင်

တောက်ပနေ၏။

“ဪ... မင်းကိုး”

အခန်းဝမှာပင် ဦးမင်းသွေးနှင့် နှိုင်းဖြစ်သည်။ ဆိုဖြစ်သည်ဆိုခြင်း ထက် အခန်းထဲသို့ ပြိုင်ဝင်ရန် ကြိုးစားရင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီအခန်းမှာ နေရမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ အထဲဝင်မလို့ပါ”

သူမစကားကြောင့်ပင် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး သူမအား အရင်ဝင်စေ၏။

“ကဲ... အထဲရောက်မှ စကားပြောကြတာပေါ့ ထိပ်ထားဦး”

အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားချိန်အထိပင် ကြောင်တောင် တောင်ဖြင့် သူမ မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေမိသည်။ ဦးမင်းသွေး စားပွဲနှင့် နှိုင်းစောင်းထိုးတွင်ရှိနေသော စားပွဲအား ဦးမင်းသွေးက ပြပြီးထိုင်နိုင်၏။

“အဲဒီစားပွဲမှာ ထိပ်ထားဦး ထိုင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

စကားတွေကို အယောင်ယောင်အမှားမှား မဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားနေ ပြန်သည်။ ဒီအခန်းထဲမှာ နေထိုင်ရတာ မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီးလို တေးနေမိသည်။

“ဒီနေ့ ထိပ်ထားဦးရဲ့ အပြင်အဆင်တွေကြောင့်ပဲ ရုတ်တရက်

ညီမကို မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်သွားမိတယ်”

နေရထိုင်ရကျပ်ရသည့်အထဲ ဦးမင်းသွေးက ချီးမွမ်းခန်း ထုတ် နေပြန်သည်။

“ထိပ်ထားဦးက အသစ်ဆိုတော့ အပြင်ကလူတွေနဲ့ ရော မထားချင်ဘူးလေ၊ အလုပ်ကများတော့ ထိပ်ထားဦး ပညာပြခံရမှာကို နိုးရိပ်တော်လည်း ပါတာပေါ့၊ ကိုအနားမှာနေရင် ထိပ်ထားဦး သက်လည်း သက်သာမယ်၊ လစာစာလည်း ပိုမယ်၊ ပြီးတော့ ထိပ်ထားဦး လုပ်ရ ကိုင်ရမှာတွေက တို့အလုပ်တွေပဲ”

ခေါင်းငုံ့နေရင်းက ဦးမင်းသွေးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက် သည်။ စူးရှရဲတင်းလွန်းသော အကြည့်များကို သူမ အချိန်ကြာကြာ ရင်ဆိုင်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

“ဒီနေ့ကစပြီး ထိပ်ထားဦးက ကိုရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး ဖြစ်သွားပြီ၊ ကိုအလုပ်တွေကလွဲပြီး ဘယ်သူ့အလုပ်ကိုမှ ထိပ်ထားဦး လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး”

စကားပြောနေဆဲမှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာ၏။ တယ်လီဖုန်းက သူမရှေ့မှာ ရှိနေပြန်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် ပြောက် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ အဆုံးမှာတော့ ကောက်ကိုင်လိုက်ဖို့ ဦးမင်းသွေးက မျက်ရိပ်ပြ၏။

“ဟဲ့လို အမိန့်ရှိပါရင်”

သူမ၏ စကားသံကြောင့် တစ်ဖက်အမျိုးသားက ရုတ်တရက်

ကြောင်သွားသည်ထင်၏။ ပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော် ဦးမင်းသွေးဆီ ဆက်တာပါ။ ဖုန်းများ မှားဝင်သွား သလား မသိဘူး ခင်ဗျာ”

“မမှားပါဘူးရင်၊ အခု ရောက်နေတဲ့ ဖုန်းက ဦးမင်းသွေး အခန်းကပါ။ အခုဆက်တာ ဘယ်သူပါလဲရင်”

“ကျွန်တော် လှမျိုးအောင်ပါ။ ဦးမင်းသွေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏကိုင်ထားပေးပါ”

စကားပြောခွက်ကို လက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ဦးမင်းသွေးကို ပြောလိုက် ၏။

“ကိုလှမျိုးအောင်လို့ ပြောပါတယ် ဦးမင်းသွေး”

“ထိပ်ထားဦးကို အတွင်းရေးမှူး ခန့်လိုက်တာ အရမ်းမှန်သွား တယ်၊ လှမျိုးအောင်ကို ပြောလိုက်ပါ နောက်တစ်နာရီလောက် ကြာမှ ပြန်ဆက်ပါလို့”

ဦးမင်းသွေးဆီမှ ခွင့်ပြုချက်ရယူပြီး တစ်ဖက်လူကို စကားပြန် လိုက်၏။

“နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်ပါရှင်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ဦးမင်းသွေးကတော့ သူမကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်မှုတွေ ရနေသည်

ထင်၏။ ခဏကြာတော့ ဖိုင်တစ်ခုကို ယူလာပြီး သူမ စားပွဲပေါ်သို့ လာချပေး၏။

“ဒီစာရင်းတွေကို ပြန်ပြီး စစ်ပေးစမ်းပါဦး။ ပြီးမှ ကိုလက်မှတ် ထိုးပေးမယ်”

သူမအတွက် အလုပ်ရပြီမို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုမှ လွတ်မြောက် သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒီတိုင်းကြီး ထိုင်နေရတာထက်စာရင်း အလုပ်လုပ်နေရတာက ပိုကောင်းသည်ပဲ။

ငွေစာရင်းများ မှန်မမှန်ကို စစ်ပေးခြင်းနှင့် ဖုန်းနားထောင်ပေး ခြင်းကိစ္စများကို လုပ်ရင်းကပင် ညနေရုံးဆင်းချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တကယ်ဆိုရင် သူမအလုပ်တွေက ဘာမှပင်ပင်ပန်းပန်း မရှိပေ။

နေ့လည်စာအတွက် ပြင်ဆင်ပေးပြီး ဦးမင်းသွေးနှင့်ပင် အတူ တူ စားရ၏။ သူမအဖို့ အလွန်သက်တောင့်သက်သာရှိနေသော အချိန် မျိုးမှာ သီတာစန်းခများမှာတော့ အလုပ်တွေနှင့် နယ်လုံးနေမှာ သေချာ နေ၏။

သူမရှေ့မှ စာရွက်စာတမ်းများကို သယ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်ပြီးသည် နှင့် အလုပ်ဆင်းဖို့ကို ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

“ခဏနေဦး ထိပ်ထားဦး”

ဦးမင်းသွေးက ခွင့်မပြုတော့ နေရာမှာပင် ထိုင်နေလိုက်ရသည်။ သူမတို့၏ အခန်းအပြင်ဖက်မှာတော့ အလုပ်ဆင်းချိန်မို့ စကားသံတွေ ဆူညံနေ၏။ အချင်းချင်း စကားပြောဆိုသံတွေက တဖြည်းဖြည်းပျောက် ကွယ်သွားသောအခါ ဖယ်ရီမဗီမှာကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ပြီး အရဲစွန့်ကာ ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပြန်မှဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ တော်ကြာ ဖယ်ရီ စောင့်မနေရင် ဒုက္ခပဲ”

ဦးမင်းသွေးက ဘာမှမပြောပဲ သတင်းစာကိုသာ ဖတ်နေ၏။ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်လှနိုးပါးဖြစ်သွားချိန်မှာတော့ ဖယ်ရီ ကား ထွက်သွားသံကို သူမ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဖယ်ရီ ထွက်သွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထိပ်ထားဦးရယ်၊ ကိုအတွင်းရေးမှူးမလေးကို ဖယ်ရီ ပေးမစီးချင်လို့ပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မ လိုင်းကားစီးရတော့မှာ”

“ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ နောက်နေ့ကစပြီး ထိပ်ထားဦး အတွက် အကြံအစီကို ကိုတာဝန်ယူပြီ ကဲ . . . ပြန်ဖို့ ထိပ်ထားဦး ပြင်တော့၊ လမ်းရောက်ရင် တစ်နေရာရာမှာ အအေး ဝင်သောက်ဦး မယ်”

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဦးမင်းသွေး၏ အပြုအမူအောက်မှာပင်

သူမနေထိုင်ရတော့မှာ သေချာသလောက်ရှိနေ၏။

“နင့်ကုသိုလ်ကံ စန်းတက်လာတာ အရမ်းသေချာနေပြီ ထိပ်ထားဦး”

ဦးမင်းသွေး၏ အတွင်းရေးမှူးမလေးအဖြစ် တိုးမြှင့်ခန့်ထားရာကစပြီး အိမ်အပြန်မှာ ကားတစ်စီးတည်း အတူတူစီးရင်း အအေးဆိုင်ထိုင်ဖြစ်သည့်အကြောင်းများကို ညနေစာစားရင်းက သိတာစန်းအား ပြောပြလိုက်သည်။

သိတာစန်းကတော့ သူမ၏ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းခြင်းအတွက် ဝမ်းသာနေ၏။ စကားပြောနေရင်းက ကိုချမ်းမြေ့အကြောင်း ခေါင်းထဲ ရောက်လာပြန်၏။ သူမနှင့် ဦးမင်းသွေးတို့အကြောင်းကို အခုလောလော ဆယ်မှာ ကိုချမ်းမြေ့အား မသိစေချင်သေးပေ။

“သိတာစန်း ဒီအကြောင်းတွေကို နင် ကိုချမ်းမြေ့ရှေ့မှာ မပြောမိစေနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထိပ်ထားဦး၊ ကိုချမ်းမြေ့သာ ဒါတွေသိရင် ပိုဝမ်းသာမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါ အသိမခံချင်ဘူး သိတာစန်း”

သူမတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် လူခေါ်ဘဲလ် တီးသံ ထွက်လာ၏။

“လူခေါ်ဘဲလ်တီးသံကြောင့်ပင် ကိုချမ်းမြေ့ ဖြစ်မည်ဆိုတာကို သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိလိုက်၏။

“အသက်ရှည်ဦးမယ် ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါပြီ”

သိတာစန်းက ထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

သူမတို့၏ ညနေစာ ထမင်းပိုင်းက လုံးဝ လက်စသတ်သွားသည်။

“ဗိုက်ဆာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ကိုချမ်းမြေ့က ထမင်းစားမလိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ထမင်းရော၊ ဟင်းရော ပြောင်သွားပြီ ကိုချမ်းမြေ့ က ... ထိပ်ထားဦးရေ အပြင်မှာပဲ ကိုချမ်းမြေ့ကို တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးလိုက်ပါ။ ငါတော့ မလိုက်တော့ဘူး။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ အိမ်မှာပဲ ကျန်ရစ်နေခဲ့တော့မယ်”

သိတာစန်းကတော့ ပင်ပန်းနေပေမယ့် ဒီနေ့အဖို့ သူမကတော့ အရမ်းကို သက်တောင့်သက်သာ ရှိခဲ့၏။ အဝတ်အစားလဲရန်အတွက် ကိုချမ်းမြေ့အား စောင့်ဆိုင်းခိုင်းလိုက်မိသည်။

“ခဏလေးနော် ကိုချမ်းမြေ့ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ် အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ”

ကိုချမ်းမြေ့ ဝယ်ပေးထားသော ဝတ်စုံထဲမှ တစ်စုံကိုရွေးကာ အမြန်လဲလိုက်သည်။

လှည်းတန်းနှင့် အလှမ်းဝေးသော အင်းလျားကန်ဘောင်ရိုး ဘက်ကို သွားဖို့ ကိုချမ်းမြေ့အား ပြောရဦးမည်ဟု အဝတ်အစားလဲရင်း ကံ တွေးလိုက်မိ၏။

“နင် ဒီလို ဝတ်နိုင်စားနိုင်နေတာကို နေမျိုးကျော်အသိုင်းအဝိုင်း နဲ့ နင့်အဖေတွေ ညီအစ်မတွေကို မြင်စေချင်တယ်။ နင့်ကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လောက်များ သူတို့တွေ ဆွေဆွေခွန်နေကြမလဲ မသိဘူးနော်။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ နင် အမြဲပဲ ကြော့ကြော့မော့မော့လေး နေရမယ် ထိပ်ထားဦး”

ကားရပ်ခုံပြီး ကန်ဘောင်အတိုင်း လမ်းလျှောက်ရင်းက ကိုချမ်း မြေ့ ပြောလာ၏။

“ထိပ်ထား ဒီလို နေနိုင် ဝတ်နိုင်တာ ကိုချမ်းမြေ့ ကျေးဇူးတွေ က ပထမပါပဲ”

“ဒီနေ့ သီတာစန်း ပါမလာတာ တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတယ်။ ဆိုင်ရောက်မှ နင့်အတွက် ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းကို ပြရဦးမယ်”

သူမကတော့ ဘာမှပြန်မပြောမိ။

အင်းလျားကန်စပ်တွင် ဖွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ အတူတွဲကာ ဝင်လိုက်ကြသည်။ လူတွေကတော့ သူမတို့ကို အာရုံ စိုက်နေကြ၏။ ဒီလို နေရာမျိုးကို နှစ်ယောက်တွဲလာပြီ ဆိုမှတော့ သူငယ်ချင်းတွေဟု ဘယ်သူမှ ထင်မှာ မဟုတ်ပေ။ ဒီအကြောင်းကို တွေးရင်းက ကိုချမ်းမြေ့ မမြင်အောင် ပြုံးမိပြန်၏။

“ရှေ့ ထိပ်ထားဦး နင့်လက်က နာရီကို ချွတ်လိုက်။ ဒီနာရီ လေး ပတ်ထား။ ဒီမိန်းမပတ်လေးက ဆွစ်မိတ်၊ တန်ဖိုးဘယ်လောက်ကျ သလဲလို့ မေးမခနဲနဲ့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ငါ အရောင်းအဝယ် အရမ်းဖြစ် တယ်။ ဒါကြောင့် နင့်အတွက် ဝယ်လာခဲ့တာ၊ နေဦး ဒီ ခရောင်ဘောင် ပင်လေးလည်း နင်ရေးဖို့ယူထား”

ဆွစ်မိတ် မိန်းမပတ်နာရီပုံဆန်းလေးနှင့် ခရောင်ဘောင်ပင် မီးခိုရောင်လေးကို သူမရှေ့သို့ ကိုချမ်းမြေ့ ချပေးလိုက်၏။ နာရီလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်းက သူမ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို မယူဘူးလို့ ထိပ်ထားငြင်းရင် မရမုန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်အခါကျရင်တော့ ထိပ်ထားအတွက် သိပ်မစဉ်းစားပါနဲ့။ ကိုချမ်းမြေ့ အကုန်အကျ များနေပါမယ်”

“ငါရှာနေတာ ငါ့အမေတစ်ယောက်အတွက်ပဲ။ အရင်တုန်းက တော့ ငါ့အမေပြီးရင် ဟိုကောင်ရယ် နင်ရယ်ကို ငါ့အမြဲတမ်း စိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်။ အခုတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့အမေရယ် နင်ရယ်ပဲ ရှိတော့တယ်။

အမေကလည်း ပြောတယ်။ နင့်ကို ဂရုစိုက်ပါတဲ့ အမေတို့ ဆရာတို့ စကားတွေရယ်။ ဟိုကောင် နင့်အပေါ် ရက်စက်သွားတာတွေကြောင့်ပဲ ငါ ပိုဂရုစိုက်ခဲ့တာ ထိပ်ထားဦး”

“ကိုချမ်းမြေ့ရဲ့စိတ်ကို ထိပ်ထား သိပါတယ်”

“ငါ့ဘာသာငါ သူများတွေအပေါ် လည်ရင်လည်မယ်။ ပတ်ရင် ပတ်မယ်။ နင့်တို့နှစ်ယောက်အပေါ် ငါဘယ်အခါမှ နှစ်နာအောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အခုအချိန်မှာ နင် ဟိုကောင်ကို သတိရသေးလား”

စကားပြောနေရင်က ကိုမျိုးအကြောင်းကို ထည့်ပြောလာ၏။

သူမ စိတ်ထဲမှာ ရိုသည့်အတိုင်းပင် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချလိုက်၏။

“ဘဝမှာ ကိုမျိုးကို ချစ်သူအဖြစ် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ချစ်ခဲ့ တယ်။ အားကိုးခဲ့တယ်။ သူ့ဖက်က အရင်စပြီး နှစ်နာစရာတွေဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သေသေချာချာတွေ့လေ ဒီတစ်သက် ကိုမျိုးအပေါ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လေပါပဲ။ ရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ် ကြောင့် သတိရမိတယ်ဆိုရင်တောင် ချက်ချင်းပေးဖို့ ကြိုးစားပစ်တာခွင့်ပဲ ပါပဲ ကိုချမ်းမြေ့”

“အဲဒီစိတ်ကို ငါကြိုက်တယ်။ နင် သူ့ကို သတိရတယ်ဆိုတာနဲ့ နှစ်နှစ်တာခွင့်ပဲ။ နင့်ဘဝကို ဒီထက်တိုးတက်အောင် နင်တည်ဆောက် စမ်းပါ။ လိုအပ်တာတွေကို ပြော။ အားလုံးဖြစ်စေရမယ် ထိပ်ထားဦး”

အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဦးမင်းသွေးနှင့် ပတ်သက်

သော အကြောင်းအရာများကို မပြောချင်သေးပေ။ တော်ကြာ ကိုချမ်းမြေ့ က စိတ်ပျိုဦး မင်းသွေးနှင့် သွားတွေ့လျှင် ပြဿနာက ပိုရှုပ်သွားနိုင်၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ ဒီ စနေ အားလား”

သူမ အမေးကြောင့် ကိုချမ်းမြေ့ ခဏစဉ်းစား၏။ ဒီနေ့က ရေတွက်ကြည့်ရင် စနေရောက်ဖို့ ကြားနှစ်ရက်လိုသေး၏။

“အားပါတယ်”

“မနက်ကတည်းက အားမှ ဖြစ်မှာနော်။ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားမလို့”

“ကောင်းတယ်။ ငါလာခဲ့မယ်လေ။ ဒီကြားထဲတော့ ငါလာဖြစ် မယ် မထင်ဘူး။ စနေနေ့ကို ငါ အရောက်လာခဲ့မယ်”

ကိုချမ်းမြေ့က အားသည်ဆိုတော့ သူမ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ သူမတို့ဆီကို ခဏတဖြုတ်သာ ကိုချမ်းမြေ့လာတတ်၏။ လာမည့်စနေနေ့ မှာတော့ ကိုချမ်းမြေ့အား တစ်နေ့လုံးဆွဲထားရမည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

အိမ်မှာစားပြီး သောက်ပြီးရင်လည်း သီတာစန်းကို အပေါ်ခေါ် ကာ လျှောက်လည်ပစ်လိုက်မည်။

ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ သူမ၏စိတ်ကူးတွေကို မသိနိုင်ပေ။ ဆာလွန်း၍လားမသိ။ ဆိုင်မှလာချပေးသော ထမင်းကြော်ကို ပြန်ယူက်စွာ စားနေ၏။

ဦးမင်းသွေးနှင့် အတူတူ အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ သီတင်း
တစ်ပတ် ကုန်ဆုံးမည့်ရက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမဘက်ကတော့
ဦးမင်းသွေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အလုပ်ကိစ္စများကို စိတ်ပါလက်ပါ
လုပ်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား ဆက်ဆံရေးကလည်း အရင်ကလောက်
ဆစ်ဆစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတော့ပေ။

အခုလည်းကြည့်။ သောကြာနေ့ ရုံးဆင်းတော့ ညနေစာ
ကျွေးရန်အတွက် ဦးမင်းသွေးက ဖိတ်ခေါ်နေပြန်၏။

“ထိပ်ထားဦး လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို” ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီနေ့
ညနေစာကို ကျွေးမယ်”

“ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ စက်ရုံမှာ လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အခန်းဖော်က
ကျွန်မကို စောင့်နေရှာမှာ၊ ကျွန်မ လိုက်မစားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“မိုးအရမ်းမချုပ်စေရပါဘူး။ အခု လမ်းမှာ တစ်ခုခု ဝင်စားရ
အောင်၊ ဒီနေ့ တစ်နေလုံး အလုပ်ရှုပ်နေတော့ ကို ထမင်းတစ်နပ်
လွတ်သွားတာ ထိပ်ထားဦး အသိပဲ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ မနက်စောစောပိုင်းကတည်းက ရုံးခန်းထဲမှာ ဦးမင်းသွေးတစ်ယောက် ရှိမနေခဲ့။ အပြင်တစ်နေရာမှပင် လိုအပ်သည်များကို ဖုန်းဖြင့် သူမအား ခိုင်းကာ ရုံးဆင်းခါနီးလောက်မှ သူမဆီကို ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ။ နာရီဝက်လောက် နောက်ကျတာ တော့ သိပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“စိတ်ချပါ ထိပ်ထားဦး။ နာရီဝက်ထက်ပိုပြီး နောက်မကျစေရပါ ဘူး”

နာရီဝက်ထက် နောက်မကျဘူးဆိုပေမယ့် တစ်နာရီနီးပါး နောက်ကျမည့် အခြေအနေနှင့် ကြုံရသည်။

ဦးမင်းသွေးနှင့် ထမင်းလက်စုံ စားနေရင်းက သီတာစန်း မျက်နှာလေးကို ပြေးမြင်ယောင်မိပြန်သည်။ ထမင်းပိုင်းကို သူမက စိတ်မပါပေမယ့် ဦးမင်းသွေးကတော့ အားပါးတရ စားသောက်နေ၏။

“ဟင်းတွေ ထည့်စားနော်၊ ကို.ကတော့ အရမ်းဆာနေတာနဲ့ ဝိုက်ပြည့်အောင် စားမှာ”

အမယ်စုံသော ဟင်းများကို ကြည့်ရင်းက ရင်ထဲမှာ အလိုလို ပြည့်လာသလို ခံစားရ၏။ တကယ်တမ်း ထမင်းပိုင်းပြီးဆုံးတော့ အချို့ ဟင်းတွေမှာ ဒီတိုင်းကြီး ကျန်နေ၏။ ဦးမင်းသွေးက ဘီလ်တောင်းပြီး ငွေရှင်းနေချိန်မှာတော့ ကြားထဲကနေပြီး နှမြောနေမိပြန်သည်။

“ကို တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တယ် ထိပ်ထားဦး”

“ဘာများလဲ ဦးမင်းသွေး”

“မနက်ဖြန်မနက် ထိပ်ထားဦးတို့အိမ်ကို လာလည်ချင်တယ်”

ဦးမင်းသွေးစကားကြောင့်ပင် သူမ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။

မနက်ဖြန် စနေနေ့မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားဖို့ ကိုချမ်းမြေ့ကို ချိန်းပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

“လာလည်လို့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ထိပ်ထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထစ်ငေါ့စွာပင် သူမ အဖြေပေးလိုက်မိသည်။ တကယ်ဆို အကြောင်းတစ်ခုခုပြုပြီး ငြင်းဆန်လိုက်ဖို့ ကောင်းသည်ပဲ။

“ကိုကို အိမ်လာလည်ခွင့်ပြုတဲ့အတွက် ဝမ်းသာတယ်၊ အခန်း မှာက ထိပ်ထားဦးတို့ နှစ်ယောက်ပဲ နေကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ကဲ . . . ကဲ ထိပ်ထားဦးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ထိပ်ထားဦး အဖော်က လည်ပင်းရည်နေလောက်ပြီ”

ဦးမင်းသွေးက တက်ကြွနေသလောက် သူမကတော့ ငြိမ် သက်သွားရသည်။ ဘာပဲပြောပြော စနေနေ့မှာတော့ ဦးမင်းသွေးနှင့် ကိုချမ်းမြေ့တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံဖြစ်ကြမှာက အရမ်းကို သေချာနေ၏။

အခန်းပြန်ရောက်တော့ သီတာစန်းက နှုတ်ခမ်းစုနေ၏။ သီတာစန်းကတော့ ရေတွေသောက်ရင်း သူမအလားကို စောင့်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထမင်းစားခဲ့ပြီပြီဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် သီတာစန်း ဒေါသက ပိုထကြွတော့၏။

“ဒီလိုမှန်သိရင် အဆာခံပြီး စောင့်မနေပါဘူး။”

သူမမျက်နှာကို သန်သန်မှန်မှန်လှုပ်ပစ်လိုက်တော့မှ သီတာစန်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကို မှန်မှန်ပြောစမ်း ထိပ်ထားဦး။”

ငါ ရင်တုန်ပန်းတုန် ရှိလိုက်တာ”

“တခြားတွေ အတွေးချော်မနေနဲ့ သီတာစန်း၊ မနက်ဖြန်မနက် ကို ဦးမင်းသွေးက လာလည်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ငါကလည်း မငြင်သင့်ဘူး ထင်တာနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတယ်”

“ဒါများဟာ အလန့်တကြားတောင် ဖြစ်မိတယ်၊ ဘာများ ပြဿနာ ဖြစ်လာလဲလို့”

“အဲဒါ ပြဿနာပေါ့ သီတာစန်း၊ မနက်ဖြန် မှန်ဟင်းခါး ချက်စားဖို့ ကိုချမ်းမြေ့ကို ပြောပြီးသား မဟုတ်လား၊ သူတို့နှစ်ယောက် အဆုံမှာ ပြဿနာဖြစ်မှာ စိုးတယ်”

“ဘာမှ ပြဿနာ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုချမ်းမြေ့က ဦးမင်းသွေးကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့သွားတော့ တကူးတကတောင် ပြောပြနေစရာ

မလိုတော့ဘူး။ နင်က ကြားထဲကနေပြီး တွေးပူနေတာပါဟာ”

“အေးလေ၊ နင်ပြောသလိုပဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

သီတာစန်းကတော့ ထမင်းစားသောက်ပြီးသည်နှင့် မနက် ချက်ဖို့အတွက် လုပ်စရာရှိသည်များကို တက်ကြွစွာ လုပ်ကိုင်နေ၏။

သူမအတွေးထဲမှာတော့ ပြဿနာအငွေအသက်တွေကို ကြိုပြီး မြင်ယောင်နေမိပြန်သည်လေ။

သူမနှင့်ရင်းနှီးဖို့ တစ်ဆင့်ခြေလှမ်းလာသော ဦးမင်းသွေးခမျာ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် တည့်တည့်မတ်မတ်တိုးတော့မည်။

သူမတက်ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား တွေးထားပြီးသား ဖြစ်၏။ ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်လာပါက ကိုချမ်းမြေ့စကားကိုသာ နားထောင်ရမည်လေ။

စနေနေ့ မနက်ခင်းမှာတော့ သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စောစီးစွာ အိပ်ယာနိုးနှင့်နေပြီး ဟင်းအိုးတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

နံနက်ခုနစ်နာရီထိုးသောအခါ သီတာစန်းက မှန်ဖတ်နှင့် အကြော်များကို ဈေးမှ ဝယ်ပြီး ပြန်လာ၏။ သီတာစန်းရောက်ချိန်မှာ

တော့ ဟင်းအိုးက အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

“ပြည်ကြည့်လိုက်ဦး သီတာစန်း”

“နင် ပြည်ကြည့်ရင်တော်ပါပြီ ငါ့ ထပ်ပြီးလက်ဆော့လိုက်ရင် ကိုယ်တော်ချောနှစ်ယောက် မစားနိုင်ပဲ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်။ နင် ရေခိုးချိုပြီး ပြင်ဦးလေး ကျန်တာတွေကို ငါ လုပ်ထားလိုက်မယ်”

“ခုအချိန်ဆို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက အိပ်ရာက ထကြသေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“လုပ်မနေနဲ့ မြန်မြန်လုပ် တော်ကြာ အစောကြီး ပေါက်ချထားလို့ ဘာမှ မပြင်ရ မဆင်ရ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ငါ့အစီအစဉ်က ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ကိုချမ်းမြေ့ကို ချောဆွဲမလို့ ငါတို့သုံးယောက် လျှောက်လည်မလို့ဟဲ့ အခုတော့ ဦးမင်းသွေးကြောင် သွားပါပြီ”

“နင် ဦးမင်းသွေးက နေရင်လည်း ခဏတဖြုတ် နေမှာပါ။ စားပြီးသောက်ပြီးတာနဲ့ ပြန်မှာပါ။ ဦးမင်းသွေးပြန်မှ ငါတို့ဘာသာ ငါတို့ စီစဉ်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

မနေ့ကပင် စတင်ပြီး သီတာစန်းအတွေးနှင့် သူမ၏အတွေးတို့သည် ကွဲပြားနေခဲ့၏။

သီတာစန်းကတော့ အားလုံးကို အကောင်းဘက်ကချဉ်း မြင်လို့နေ၏။

သူမတစ်ယောက်သာ မဆီမဆိုင် အတွေးတွေနှင့် နှမ်းလုံးပြီး အဆိုးတွေကိုသာ တွေးမြင်ခဲ့ရသည်။

သီတာစန်း၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ပင် ရေခိုးချိုးပြီး သေသပ် ကျနုစွာ အလုပ်ပြင်၏။ အဝတ်အစား လဲပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာချိန် မှာတော့ နံနက်ကိုးနာရီ ထိုးလှနေပြီ။ သီတာစန်းကလည်း အသင့် စားသောက်နိုင်ရန် အတွက် အားလုံးကို ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်နေ၏။

“ထိပ်ထားဦးက တကယ်လုတာပဲ မင်းသူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာကို ငါတော့ အရမ်းဂုဏ်ယူတယ်။ ဦးမင်းသွေးက နင့်ကို တွေ့တွေ့ခြင်းမှာ တစ်ချက်တည်းနဲ့ သဲသဲလှုပ်သွားတယ်ဆိုတာ နင့်အလှကြောင့်ပဲဟ”

“သိပ်မြှောက်မနေနဲ့ သီတာစန်း။ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်ခုခု အတွက် ကြောင့်ကြနေမိတာ အမှန်ပဲ”

“ဘာလဲ . . . ယောက်ျားနှစ်ယောက် ဆုံမယ့်ကိစ္စလား။ နင် တွေးမူနေလို့ပါ။ ကိုချမ်းမြေ့နဲ့ ဦးမင်းသွေးက ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်စရာမှ မလိပ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက တူမှမတူကြပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ သီတာစန်း။ ကိုချမ်းမြေ့က ဦးမင်းသွေး

အမူအယာကို ကြည့်ပြီး ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်မိမှာကို စိုးတာပါ။”

“ဦးမင်းသွေးကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ နှင့်အတွက် ကိုချမ်းမြေ့က ဂုဏ်ယူမှာပါ။ ဦးမင်းသွေးကို ကိုချမ်းမြေ့က ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်စရာ စကားတွေနဲ့ ထိုးနှက်လောက်တဲ့ အခြေအနေမှ မရှိပါ။ ကိုချမ်းမြေ့ နေရာမှာ နှင့်ရဲ့ ကိုချီးဆိုရင်တော့ ဖြစ်ကောင်း၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တကယ်လို့ ကိုချမ်းမြေ့ရောက်လာရင် ဦးမင်းသွေး လာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဝါ ကြိုပြောထားမယ် နှင့် စိတ်အေးအေးထား။”

သူမတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားပြောနေကြတဲ့မှာပင် လူခေါ်ဘဲလဲ မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဘဲလဲတီးသံကို သီတာစန်းက ဂရုမထားပဲ ကိုချမ်းမြေ့ဟု တပ်အပ်ပြောလိုက်၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ လာပြီထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး သီတာစန်း၊ ဦးမင်းသွေး နှင့် မယုံရင် တံခါးသွား ဖွင့်လိုက်”

သူမစကားကို မယုံကြည်လေဟန်ဖြင့် တံခါးဖွင့်ဖို့ သီတာစန်း ထသွားသည်။ သူမ မှတ်မိနေသည်။

ကိုချမ်းမြေ့ ဘဲလဲတီးရင် နှစ်ချက်ဆက်တီးတတ်သည်။ အခု လူခေါ်ဘဲလဲတီးသံက တစ်ချက်တည်းသာ။

တံခါးဖွင့်ပြီးသည်နှင့် သီတာစန်းတစ်ယောက် နှုတ်မသွက်နိုင်

တော့။ ကိုချမ်းမြေ့သာဆိုရင်တော့ နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြင့် သီတာစန်း ဖြစ်နေမည်။ အခုတော့ အိမ်ရှေ့ရရနှင့်ပင် ဦးမင်းသွေးအား အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်၏။

“အိမ်ထဲကြွပါရင်”

အိမ်ထဲဝင်လာသော ဦးမင်းသွေးကို ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

“ခဏထိုင်ပြီး အမောဖြေဦးနော်၊ ပြီးမှ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင် ချက်ထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ညှော်ခဲမယ်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အစီအစဉ်ပဲ၊ ဒီလိုမုန့်သိရင် လမ်းမှာ ဘာမှ ဝင်မစားခဲ့ပါဘူး”

ဦးမင်းသွေးကတော့ နှုတ်သွက်နေ၏။ သီတာစန်းခမျာမှာတော့ သူမကိုသာ အရိပ်အကဲ ကြည့်နေပြန်သည်။

နံနက်ကိုးနာရီဆယ်ငါးမိနစ်မှာ လူခေါ်ဘဲလဲမြည်သံ ထွက်ပေါ် လာ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်တံခါးကို သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဖွင့်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲသို့ ရဲတင်းဖျတ်လတ်စွာ ဝင်လာသော ကိုချမ်းမြေ့အား ဦးမင်း သွေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မိသည်။

“ကိုချမ်းမြေ့ ဒါ ထိပ်ထားဦးတို့ ကုမ္ပဏီက ဦးမင်းသွေးတဲ့၊ ထိပ်ထားတို့အိမ်ကို အလည်လာတာလေ၊ ဦးမင်းသွေး သူက ထိပ်ထား တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုချမ်းမြေ့ပါ။ ဦးမင်းသွေးတို့ ကုမ္ပဏီကို အလုပ်ဝင်

ဖြစ်တာက ကိုချမ်းမြေ့ စက်သွယ်ပေးလို့ပါပဲ”

သူစိမ်းယောက်ျားနှစ်ဦး အနေမခက်စေရန်နှင့် ရင်းနှီးမှုရသွားစေရန် သူမ ဖန်တီးလိုက်ပေမယ့် အခြေအနေက တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်လာခဲ့၏။

“ကိုချမ်းမြေ့က နာမည်ကြီးဆိုတော့ နာမည်ကိုတော့ ရင်းနှီးပြီသာပါ။ လူချင်းတော့ အခုမှ ဆုံဖြစ်ရတော့တယ်။ ထိပ်ထားဦးတို့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရတာ ကိုချမ်းမြေ့ရဲ့ ကျေးဇူးမကင်းဘူး ပြောရမလို့ပဲ”

“ကျွန်တော်အနေနဲ့လည်း ဒီအိမ်မှာ ဦးမင်းသွေးနဲ့ ဆုံဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မမှော်လင့်ထားတာတော့အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုးအရကတည်းက နာမည်အရရော ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရပါ ဦးမင်းသွေးနဲ့ မရင်းနှီးတာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ လိုနေတဲ့ ကားနှစ်စီးကို ကိုချမ်းမြေ့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ ဝယ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိရတယ်။ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီက ကိုဇော်ဆိုတဲ့လူကတော့ လူလည်ဗျဲ့ အဲဒီကားနှစ်စီးအတွက် သူ့မှာ အမြတ်အစွန်း တော်တော်ရလိုက်တယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်နယ်သွားနေတဲ့အချိန်မှာ နိုင်ငံခြားသားက ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်နေပြန်ရတဲ့ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာရှိနေရင် အဲဒီကားနှစ်စီးဝယ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကားနှစ်စီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားလည်း အမြတ်အစွန်း ရလိုက်မှာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုချမ်းမြေ့”

ဦးမင်းသွေးစကားကြောင့်ပင် ကြားထဲကနေပြီး ကိုချမ်းမြေ့ကို အားနာသွားမိသည်။

ကိုချမ်းမြေ့က မဲပြုတစ်ချက်ပြုပြီး ဦးမင်းသွေးအား ချေပစကားများကို ပြောချလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဦးမင်းသွေး။ ဘယ်လူမှဝန်းကျင်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စီးပွားရေးအမြင်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အရာမှ အလကား လိုချင်လို့တော့ မရဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီကို ကားနှစ်စီးဝယ်ပေးတဲ့နေရာမှာလည်း ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဝယ်မင်း ကိုယ်ရှာစားပြီး အလကား မလုပ်ပေးသလို ကိုဇော်ကလည်း သူ့တန်ရာတန်ကြေးကို တောင်ထဲကပဲယူတာ ဒီကားနှစ်စီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ကိုဇော်ဆိုက အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းခဲ့တယ်။ ငွေကြေး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘူး။ ရသင့်တဲ့ငွေကြေးကို ကိုဇော်ကိုပဲ အကုန်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် တောင်းခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးကတော့ ထိပ်ထားဦး အလုပ်ရရှိအတွက်ပဲ ဦးမင်းသွေး”

“ဒါလည်း ခင်ဗျားအတွက် အမြတ်အစွန်းပဲ မဟုတ်လား ကိုချမ်းမြေ့။ ခင်ဗျားအကြောင်း ခင်ဗျားအသိဆုံးနေမှာပါ။ ကိုဇော်ထက် ခင်ဗျားက ပိုလည်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ စကားစစ်တိုးပွဲကို ကြားထဲကနေပြီး ရပ်တန့်သွားစေချင်၏။ သီတာစန်းတစ်ယောက်ကလည်း သူမနည်းတူ ဘာမှ မစွမ်းနိုင်တော့ပေ။

စကားနည်းရန်စသဘောမျိုးဖြင့် ကိုချမ်းမြေ့ကပင် ဦးအောင် စကားဖြတ်လိုက်မှ သူမ သက်ပြင်းချရတော့သည်။

“ကဲ . . . ထိပ်ထားဦးရေ ငါတော့ ဆာနေပြီ နင်တို့မထည့် ပေးလည်း ငါ့တာသာငါ ထည့်စားတော့မယ်”

ကိုချမ်းမြေ့က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပန်းကန်ကိုဆွဲပြီး ထည့်စားဖို့ ပြင်တော့၏။ ကိုချမ်းမြေ့ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ရင်း ဦးမင်းသွေးက စကားနိုင် ယူလိုက်ပြန်၏။

“ထိပ်ထားဦး . . . ကိုကတော့ ထိပ်ထားဦး ပြင်ပေးမှ စားမှာနော်၊ အလုပ်ထဲမှာလည်း ထိပ်ထားဦးပဲ ပြင်ပေးနေကျ မဟုတ်လား။ ဘာ ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ ကိုအတွက် ပြင်ပေးလော့”

ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ ဘာမှမပြောပဲ မုန့်ဟင်းခါးပွဲကိုသာ ငုံ့စား နေ၏။ သီတာစန်းကတော့ ကိုချမ်းမြေ့ ပန်းကန်ထဲသို့ အကြော်များ ချေထည့်ပေး၏။

ကိုချမ်းမြေ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဦးမင်းသွေးအတွက် မုန့်ပန်းကန်ကို ပြင်ပေးလိုက်ရသည်။

“ကဲ . . . ဦးမင်းသွေး စားလို့ရပြီ”
သူမ ဖိတ်ခေါ်မှပင် ဦးမင်းသွေး ထလိုလာ၏။
မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ဖြောင့်တက်ရင်းက ဦးမင်းသွေး စကား ပြောပြန်သည်။

“ကိုချမ်းမြေ့အနေနဲ့ ထိပ်ထားဦးတို့ကို ကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်ပေးခဲ့ တယ်။ ထိပ်ထားဦးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ဖြစ်ကြတယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အရေးပါတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကိုချမ်းမြေ့ထက် စာရင် ထိပ်ထားဦးတို့က သိပြီးသားပါ။ ကိုဖော်လိုလူမျိုးကိုတောင် ကျွန်တော်နှုတ်နဲ့ပဲ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လို့ရတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေအားလုံး က ကျွန်တော်ပြောရင် ပြီးတယ်။ အခုလည်း ကိုချမ်းမြေ့ ဆက်သွယ် သွင်းပေးထားတဲ့ နေရာကနေပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ထိပ်ထားဦးကို ရာထူးတိုးလိုက်ပြီ ကိုချမ်းမြေ့”

“ထိပ်ထားဦးအပေါ် ရရစိုက်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမင်းသွေး”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ထိပ်ထားဦးက တော်လို့ ထိုက်တန်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော်ပေးတာပါ။ ထိပ်ထားဦးက ခပ်ညည်းညိုနဲ့ကလေးမျိုးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဦးမင်းသွေးက တစ်ပန်းကန် မကုန်ခင်မှာပင် ကိုချမ်းမြေ့က နှစ်ပန်းကန် ကုန်သွား၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ ထပ်ထည့်ဦးလေ”
“တော်ပြီ သီတာစန်း၊ ငါ အဝစားနေတာ နင်တို့အမြင်ပဲ၊ ငါ ဒီကိုလာတာ မုန့်ဟင်းခါး စားဖို့ လာတာ၊ အခု မုန့်ဟင်းခါး စား လို့ ပြီးပြီ ငါပြန်တော့မယ် သီတာစန်း”

ကိုချမ်းမြေ့မျက်နှာရိပ်ပေါ်မှာ တစ်ခုခုအတွက် မကျေနပ်နေကြောင်း အရမ်းကို ပေါ်လွင်နေ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအိမ်ကို ဧည့်သည်အနေနဲ့ တကူးတကာ လာတာဆိုတော့ အလျင်စလိုတော့ မပြန်နိုင်သေးဘူးဗျာ၊ ကိုချမ်းမြေ့ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် နေပါဦးလား။ စကားစမြည် ပြောကြရအောင်”

ဦးမင်းသွေး စကားအဆုံးမှာတော့ သူမကပါ ဝင်တားမိလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ကိုချမ်းမြေ့ရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦးလား။”

“ငါက ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး ထိပ်ထားဦး၊ နင်တို့ နင်မှ ပြန်စရာ မလိုသလို နင်တို့ မနင်လဲ ငါဘာသာ ပြန်လို့ရတယ်။ ဧည့်သည်ကိုပဲ ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ဧည့်ခံလိုက်ပါ။”

ဒီစကားကတော့ သူမကို ရည်ရွယ်ပြီး ကိုချမ်းမြေ့ တမင်ဆွ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားမိသော်လည်း ဦးမင်းသွေး ရှေ့မှာမို့ ခွန်းတုန်မပြန်ဖြစ်တော့ပေ။

နောက်စကားတစ်ခွန်းကတော့ ဦးမင်းသွေးအတွက် ရည်ရွယ် လိုက်သည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

“ပြန်ဦးမယ် ဦးမင်းသွေး။ အချိန်ဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်၊ လူ့နှုတ်က ထွက်တဲ့စကားဟာလည်း တန်ဖိုးမရှိတဲ့စကားတွေ ပြောပြီး အချိန်

တွေကို ကျွန်တော် မဖြုန်းချင်လို့ ပြန်ရတာပါ ဦးမင်းသွေး။”

ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ကိုချမ်းမြေ့ကို တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ ဦးမင်းသွေးကြောင့် တုန်ခိုင်းသွားရ၏။

“ကို ရေတစ်ခွက် သောက်ချင်တယ် ထိပ်ထားဦး။”

ဧည့်ခံလက်စနဲ့မို့ ပြုပေးရသော်လည်း စိတ်မပါချင်တော့ပေ။ ကိုချမ်းမြေ့ထွက်သွားခြင်းအတွက် စဉ်းစားနေရပြန်သည်။

ကိုချမ်းမြေ့တစ်ယောက် ဒေါသဖြစ်ပြီး ပြန်သွားတာတော့ သေချာနေ၏။ ဒီဒေါသက သူမကိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဦးမင်းသွေးကိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အားလုံးအတွက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပဲလေ။

နေ့လည်ထယ်နှစ်နာရီထိုးချိန်မှာတော့ ဦးမင်းသွေးတစ်ယောက် အိမ်မှ ပြန်သွားခဲ့၏။ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် လျှောက်လည်ကြမည်ဆိုသော အစီအစဉ်မှာလည်း အလိုလို ပျက်သွားရသည်။

ကိုချမ်းမြေ့များ တစ်ကျော့ပြန်လားလေမလားဟု သူမနှင့် သိတာစန်းတို့ မျှော်ခဲ့ကြသေးသည်။ နေဝင်ပိုးချုပ်၍ အိမ်ရာဝင်ကြသည် အထိ ကိုချမ်းမြေ့ ရောက်မလာခဲ့ပေ။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်လင်းသည်နှင့် သိတာစန်းနှင့် နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းရိုက်ရတော့၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ စိတ်ဆိုးသွားတာ သေချာတယ် သိတာစန်း။ ငါတို့ ဒီတိုင်းထိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“အေးဟယ်၊ နင်စိုးရိမ်တာက ကိုချမ်းမြေ့ တကယ်တမ်းကျ တော့ ဦးမင်းသွေးက စပြီးထေ့တာဟ”

“ဦးမင်းသွေးက ကိုချမ်းမြေ့အကြောင်းကို သိထားပုံရတယ် သိတာစန်း။ ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ ဘာမှလည်း မသိထားဘူး။ ငါတို့အနေနဲ့

ကျပြန်တော့လည်း အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို တစ်ခုမှ ပြောပြ မထားတော့ သူ အခံရခက်မှာ သေချာတယ် သိတာစမ်း”

“ကိုချမ်းမြေ့ခင်ကို နင်လိုက်သွားချင်လို့လား”

“အေး လိုက်သွားချင်တယ်ဟာ၊ ဒီတိုင်းကြီးနေတာထက်စာရင် တစ်ခုခုကိုသာ အပြောခံလိုက်ချင်တယ်”

“ဒီမနက် သူ့ရောက်လာရင် လွဲနေမှာပေါ့ ထိပ်ထားဦး”

“တို့တွေ သူ့အိမ်လိုက်သွားတယ်ဆိုတာကို စာရေးထားခဲ့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်လေး ငါတို့ လိုက်သွားကြရအောင်”

အိမ်ရှာနီးထဲပြီး မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ အလုပ်ပြင်ခြင်းကို ခပ်မြန်မြန် လေးပင် လုပ်လိုက်ကြ၏။

အဝတ်အစားလဲပြီး နာရီလေးကို ပတ်မည်ပြင်လိုက်တော့ ကိုချမ်းမြေ့မျက်နှာကို ပြေးပြင်ပိပြန်၏။ သူ့စေတနာကို စော်ကာသလိုများ ဖြစ်သွားလေမလား ဟု ပူပန်မိသည်။

ကိုချမ်းမြေ့အိမ်သို့ ရောက်သွားချိန်မှာတော့ မနက်ရှုန်းနာရီခွဲ နေပြီ။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် ကိုချမ်းမြေ့အမေက အားရ ဝမ်းသာဖြင့် ဆီးကြိုရှာ၏။

“သမီးလေးတို့ပါလား၊ လာကြ၊ ဒီနေ့ အလုပ်နားတယ် ထင် တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“သားကတော့ အစောကြီး ထွက်သွားတယ်ကွဲ့”

“သမီးတို့ အိမ်ကိုသွားတာလား”

“အလုပ်ကိစ္စပဲ ထင်တယ်၊ မနေ့ကတုန်းကတော့ သမီးတို့ဆီ ရောက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အိမ်ကိုသွားဖို့ ဖြစ်နိုင်ခြေက အလွန် နည်းပါးသွား၏။

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ကြတာပေါ့၊ ထမင်းစားချိန်လောက်ဆိုရင် တော့ သားပြန်လာတတ်ပါတယ်၊ စောင့်ကြဦးပေါ့ကွယ်”

ဦးမင်းသွေးနှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက်တို့ကိုတော့ ကိုချမ်းမြေ့ အမေ မသိသေးတာတော့ သေချာ၏။

ကိုချမ်းမြေ့အမေ ပြောသလိုပင် ထမင်းစားချိန်အထိ ထိုင် စောင့်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် စားပြီးသောက်ပြီး၍ ထမင်းစားချိန် လွန်သည်အထိ ကိုချမ်းမြေ့ ပြန်မရောက်လာပေ။

သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကိုချမ်းမြေ့အမေကတော့

အာမှာစကားဆို၏။

“သားကတော့ အလုပ်ခပ်များများပဲ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ညနေစောင်းကျမှ သမီးတို့ဆီ လှည့်ဝင်မလား မသိဘူး။ မနေ့ကတုန်းက သမီးတို့နဲ့ ချိန်းထားကြလို့လား။”

“မချိန်းထားပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ သမီးတို့လည်း ဒေါ်မိမိမှာနေရတာ ပျင်းစရာနဲ့ ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ။ အရေးတကြီးကိစ္စလည်း မရှိပါဘူး။ နောက်တစ်နာရီလောက်တော့ ထပ်စောင့်ကြည့်ဦးမယ်။ မလာရင်တော့ သမီးတို့ ပြန်တော့မယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ကိုချမ်းမြေ့အမေဖြစ်သူကို သေချာရှင်းပြရသည်။ သူမတို့နှင့် ကိုချမ်းမြေ့တို့ အခြေအနေကို မသိစေချင်ပေ။ ကိုချမ်းမြေ့ကလည်း ပြောမှာ မဟုတ်ပေ။ ကိုချမ်းမြေ့အမေသာ အကြောင်းကို သိသွားပါက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဦးမည်ထင်၏။

နေ့လည်တစ်နာရီခွဲသည်နှင့် ကိုချမ်းမြေ့အမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ညနေကျရင်လည်း မလာဘူး ထင်ပါတယ်ဟာ”

“မလာပဲနဲ့တော့နေမှာ မဟုတ်ဘူး ထိပ်ထားဦး။ ကိုချမ်းမြေ့ လာတဲ့နေ့မှာ နင်တောင်းပန်လိုက်ရင် ပြဿနာက ပြီးသွားမှာပါ”

“သူ့လာဖို့ ဘယ်နှစ်ရက် စောင့်ရဦးမလဲ မသိဘူးဟာ”

“သူ စိတ်ပြေတာနဲ့ ငါတို့ဆီရောက်လာမှာပါ ထိပ်ထားဦးရာ”

“ဦးမင်းသွေးကိုတော့ ငါ သိပ်မကျေနပ်ချင်ဘူး။ ကိုချမ်းမြေ့ကို စကားပြောတာရော ဆက်ဆံတာပါ တော်တော်လေးကို နိုင်ထက်စီနင်း ဆန်လွန်းတယ် သိတာစမ်း”

“ငါလည်း သိပါတယ်။ ကိုချမ်းမြေ့ မခံချင်အောင် စကားလုံး တွေ အမူအရာတွေနဲ့ လုပ်ပြနေတာ။ သူက ငါတို့ရဲ့ လူကြီးဆိုတော့ ပြောလို့ မကောင်းဘူးလေ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးမင်းသွေးကို သွားမရမ်းနဲ့ဦးနော်၊ ပြဿနာက တစ်ခုကနစ်ခု ဖြစ်သွားဦးမယ် ထိပ် ထားဦး”

“ဦးမင်းသွေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ပြီး ဆက်ဆံရမှာတော့ သေချာသွားပြီ အခု အခြေအနေထက် ပိုကဲလာရင် တော့ ငါ ပြောမှဖြစ်လိမ့်မယ်။ အလုပ်ကနေ ထွက်ရရင် ထွက်ရပါစေ၊ ငါ ကိုချမ်းမြေ့နဲ့တော့ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်တာ အမှန်ပဲ”

မနက်ဖြန် အလုပ်ဆင်းချိန်မှာတော့ ဦးမင်းသွေး၏ အရိပ်အက် ကို ဂရုစိုက်ကြည့်ရဦးမည်။ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်း များကို ဦးမင်းသွေးတစ်ယောက် တော်တော်လေး သိထားပုံရ၏။

ကိုချမ်းမြေ့အား ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ဆက်လက် ထိုးနက်နေမည် ဆိုပါက ဦးမင်းသွေးအား ပြတ်သားစွာ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက် သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်ညနေခင်းလုံး မျှော်ခဲ့သော်လည်း ကိုချမ်းမြေ့ ရောက်မလာ၊ စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် နစ်ယောက်သား အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြ ရ၏။

တနင်္လာနေ့ မနက်ရောက်ပြန်တော့ အလုပ်သွားရန်အတွက် ထုံးစံအတိုင်း ပြင်ဆင်ကြရပြန်၏။

ဦးမင်းသွေးကလည်း ပြုမူနေကျအတိုင်းပင် သူမကို ကားဖြို လာကြိုသည်။

ရုံးကိုသွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာရော ရုံးခန်းထဲမှာပါ စနေနေ့ က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကား တစ်ခွန်းမှ အစ မဖော်ခဲ့ပေ။

ဆယ်တစ်နာရီထိုးခါနီးမှာတော့ နေ့လည်စာ စားဖို့အတွက် ဦးမင်းသွေးက စကားဆို၏။

“ကဲ ထိပ်ထားဦးရေ အလုပ်တွေခဏထားပြီး ကိုတို့ နေ့လည် စာ စားလိုက်ကြရအောင်”

လုပ်လက်စများကို ရပ်ထား လိုက်ပြီး နေ့လည်စာအတွက် သူမ ပြင်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားဆဲမှာပင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။

တယ်လီဖုန်းကို သူမ ကောက်ကိုင်ပြီး အသံပြုလိုက်ချိန်မှာပင် မထင်မှတ်ထားသည်တို့ ဆက်တိုက်လိုလို ဖြစ်ပွားခဲ့ရ၏။

“ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါရင်”

“ထိပ်ထားဦး”

ပုံမှန်ထက် စိတ်စောနေသော လေသံဖြင့် ကိုချမ်းမြေ့အသံကို သူမ ကြားရတော့၏။ ကိုချမ်းမြေ့အပြော မစောင့်တော့ဘဲ . . .

“မနေ့က တစ်ရက်လုံး ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ထိပ်ထားတို့ က အိမ်ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ပြောတယ် ထိပ်ထားဦး နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိလို့ လှမ်းဆက် လိုက်တာ”

“ဒါဆိုရင် ပြောလေ၊ ထိပ်ထား နားထောင်နေတယ်”

သူမ ဖုန်းပြောနေခြင်းအား ဦးမင်းသွေး သေချာကရစိုက် ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ နားလည်း စွင့်ထားပုံရသည်။ အခုအခြေအနေ မှာတော့ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် အဆက်အသွယ်ရ၍ ကျန်သည်များကို ကရမစိုက် နိုင်အားပေ။ နေ့လည်စာ ပြင်ဆင်ပေးဖို့အတွက်လည်း အလေးမထား ဖြစ်တော့ပေ။

“ဖုန်းနားမှာ ဦးမင်းသွေး ရှိနေလား ထိပ်ထားဦး”

ကိုချမ်းမြေ့ အပေးစကားကြောင့်ပင် ဦးမင်းသွေးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးမင်းသွေးက ထိုင်ရာမှ ထ,ရပ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဦးမင်းသွေး အနီးအနားမှာ ရှိနေကြောင်းကို အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူမ ပြန်ဖြေလိုက်မိ၏။

“အင်း”

“အဲဒီလူနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ငါ့မှာ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ် ထိပ်ထားဦး။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ပျောက်နေတယ်ဆိုတာက လည်း အဲဒီလူအကြောင်းကို စုံစမ်းနေလို့ပဲ။ ငါပြောချင်တာက... ”
ကိုချမ်းမြေ့ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဖုန်းလှိုင်း ပြတ်တောက်သွား ရ၏။

သွေးရိုးသားရိုး ပြတ်သွားခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကို ကောင်း ကောင်း သိလိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမင်းသွေးက သူမ အနားမှာ။ ဖုန်းလှိုင်း ပြတ်တောက်သွားခြင်းမှာ ဦးမင်းသွေး၏ လက်ချက် ဆိုတာကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွား၏။

“ကို သည်းမခံနိုင်တော့လို့ တယ်လီဖုန်းကြီးကို ဖြတ်ပစ်လိုက် တာ။ နေ့လည်စာ ပြင်တော့ ထိပ်ထားဦး။ ကို ပြောထားရဦးမယ်။ ဒီ ဖုန်းကို အလုပ်ကိစ္စက လွဲလို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မသုံးပါနဲ့။ မလိုအပ် ပဲနဲ့ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို မဆိုင်းတဲ့လူတွေကို ပေးမထားပါနဲ့”

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချစဉ်မှာပင် ဦးမင်းသွေး ပြောလိုက်သည်။

လေသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောသော ဦးမင်းသွေး၏ စကားများကို ခွန်းတုံ့ ပြန်မနေပဲ လုပ်စရာရှိသည်များကိုသာ လုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ တယ်လီဖုန်းလှိုင်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်ခြင်းအတွက် စိတ်ထဲမှာ

တော့ ခု သွားမိသည်။ စကားအရာဖြင့် ထိုးစစ်မဆင်ပဲ နေ့လည်စာကို အတူမစားပဲ နေပြလိုက်သည်။

ဦးမင်းသွေးကလည်း အရင် ရက်တွေကလို အရေးတယူလုပ် ပြီး သူမအား ခေါ်မကျွေးတော့ပေ။
စကားလုံးတွေမပါပဲ အမူအရာတွေဖြင့် ရန်စောင်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ညနေ အလုပ်ဆင်းခါနီးမှာတော့ ပြန်ဖို့အတွက် စကားပြော သည်ကလွဲလို့ အခေါ်အပြောတွေက အေးစက်လွန်းလှ၏။ သူမဘက်က တော့ ဖယ်ရီနှင့် ပြန်တော့မည်ဟု စဉ်းစားထားဆဲမှာပင် ဦးမင်းသွေး က ပြောလာမှတော့ အလိုက်သင့်ပင် ကားအတူတူ စီးဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

သူမတို့နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေကျ အအေးဆိုင်ရှေ့မှာ ကား ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဒီလိုနေရာကတော့ စကားတွေ အပြန်အလှန် ပြောရရင် တော့ ဘာကိုမှ ချွန်တည်းစောင့်စည်းစရာ မလိုတော့ပေ။

“ကိုတို့ အအေးသောက်ရင်း စကားပြောရအောင်”
ဦးမင်းသွေး၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို မငြင်းပဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက် သည်။

ဦးမင်းသွေးဘက်က ဘာစကားမှ မစမချင်း သူမဘက်က

တော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေပြလိုက်သည်။

“နေခင်းက ဖုန်းဆက်တာ ချမ်းမြေ့ မဟုတ်လား ထိပ်ထားဦး”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကို ဘာကြောင့် ဖုန်းကြီး ဖြတ်ပစ်တယ်ဆိုတာကို မင်း အခုထိ မသိဘူးလား”

“သိသားပဲ ကိုချမ်းမြေ့နဲ့ စကားပြောတာကို မကြိုက်လို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ချမ်းမြေ့က ပွဲစားယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နဲ့ မိန်းမရုပ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ်”

“ကို ပြောမယ်၊ မင်း ဒီကုမ္ပဏီကို ရောက်လာကတည်းက အားလုံးကို စုံစမ်းပြီးပြီ၊ ချမ်းမြေ့အကြောင်းကို မင်းသိထားပါရက်နဲ့ ချမ်းမြေ့ သွင်းပေးတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ် ချမ်းမြေ့ ငှားပေးတဲ့ အခန်းမှာ နေတာက ဘာကြောင့်လဲ ထိပ်ထားဦး”

“ကျွန်မနဲ့ ကိုချမ်းမြေ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲဥစ္စာ”

“ကောင်းပြီ ချမ်းမြေ့ ဘာကောင်လဲဆိုတာကို မင်းသိတယ်ကို ဘာကောင်လဲဆိုတာကိုလည်း မင်း သိတယ်၊ ကိုအနေနဲ့ ချမ်းမြေ့ ထက်ပိုပြီး အဆတစ်ရာမက မင်းကို ပုံဖိုးပေးနိုင်တယ်ဆိုတာကို မင်း သိရော သိရဲ့လား”

“ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သိကျွမ်းဝင်သေးတာ ဘာမှ မကြာသေးတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အထောက်အပံ့ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ယူမှာ မဟုတ်ဘူး ဦးမင်းသွေး”

ကိုချမ်းမြေ့ကို နိမ်ချပြီး သူ့သိက္ခာသူ တင်နေသော ဦးမင်းသွေး အား ရွံသွားမိသည်။

“ဘာလဲ ထိပ်ထားဦး မင်းက ချမ်းမြေ့နဲ့ မကင်းနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား၊ မင်း ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူးလား”

“ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် ဦးမင်းသွေး။ အလုပ်ကိစ္စ အလုပ် အချိန်အတွင်းမှာပဲ ရှင် အမိန့်ပေးတာ၊ ခိုင်းစေတာကို ကျွန်မ နာခံနိုင်မယ်၊ အလုပ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှာတော့ လုံးဝ မနာခံနိုင်ဘူး ဦးမင်းသွေး။ ကျွန်မတို့ ပြန်ကြရအောင်၊ စကားတွေ ဆက်ပြောလို့မရတဲ့ အတူတူတော့ အိမ်ပြန်ကြတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

သူမ၏ ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်များကြောင့် ဦးမင်းသွေး အကြံအိုက်သွားသည် ထင်၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် “စောစောက တင်းမာသော အရိပ်အယောင်များကို ကွယ်ဝှက်လိုက်ပြီး လေပြေထိုး၏။

“ကို စေတနာရှေ့ထားပြီး စိတ်လောသွားတယ် ထိပ်ထားဦး ကဲပါ . . . ဒါတွေကို မေ့ထားလိုက်ပါ။ ကိုတို့ အိမ်ပြန်ကြရအောင်” ဦးမင်းသွေး နောက်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်တာကို သူမ

ကောင်းကောင်းရိပ်စားမိ၏။

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပြဿနာများနှင့်အတူ သူမနှင့် ဦးမင်းသွေးတို့၏ စိတ်ဓါတ်ရေးရာ အားပြိုင်မှုက ရှေ့လျှောက် စီးချင်း ထိုးကြတော့မှာ သေချာနေ၏။

၁၇၊

အအေးဆိုင်မှ ထွက်ကတည်းက အခန်းကို ပြန်ပေးသည် အထိ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် ပတ်သက်သည်တို့ကို တစ်ခွန်းမျှ ဦးမင်းသွေး မပြောတော့ပေ။

သူမတို့ တိုက်ခန်းရှေ့မှာပင် ကားထိုးရပ်ပေးပြီး သူမကို နှုတ်ဆက်စကား ဆိုပြန်၏။

“ကို ပြန်မယ် ထိပ်ထားဦး။ မနက်ဖြန်မနက်ကို နာရီဝက် လောက်စောပြီး ကို လာခဲ့မယ်။ ဘုရားတက်ချင်လို့”

ဦးမင်းသွေး၏ စစ်အေးယူဟာကို သိလျက်နှင့်ပင် ခေါင်ညိတ်ပြ လိုက်မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ကိုချမ်းမြေ့နှင့် ပတ်သက်သည်တို့ကို ဦးမင်းသွေးအား ပြောချလိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ အတော်လေး ပေါ့ပါး လန်းဆန်းနေ၏။

စိတ်ကျေနပ်မှု ပေါ့ပါးသွက်လက်မှုတို့နှင့်အတူ လှေကားထစ် များကို တက်လာခဲ့သော သူမ ခြေလှမ်းတို့သည် အခန်းဝရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် တူဆိုင်သွားရ၏။ အခန်းဝရှေ့မှာ ကိုချမ်းမြေ့ ထိုင်စောင့် နေ၏။

“ငါ့ကို တံခါးဖွင့်ဖို့ သော့ပေး ထိပ်ထားဦး”

ကိုချမ်းမြေ့တောင်းသော သော့ကို သူမ ပေးလိုက်သည်။
တံခါးအဖွင့်မှာပင် သူမကို အရင် ဝင်စေပြန်၏။

ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောသေးပဲ သူ့ခြေ
သူ့လက်ဖြင့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေအေးအေးကို ယူသောက်နေပြန်၏။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူမအဖို့ အဝတ်အစားလဲလို့ မဖြစ်
သေးပေ။ ကိုချမ်းမြေ့ ပြောနေသော စကားများကို သူမ နားထောင်
ဖို့ တာဝန်ရှိသေး၏။

“နေ့လည်က ဖုန်းပြတ်သွားတာ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား
ထိပ်ထားဦး”

ကိုချမ်းမြေ့ စကားက ဒေါသသံပါနေ၏။

ဦးမင်းသွေးနှင့် ပတ်သက်နေသည်မို့ လေပြေဖြင့် ရှင်းပြလိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုချမ်းမြေ့ ထိပ်ထားတို့နှစ်ယောက် စကားပြော
နေကြတုန်းမှာ ဦးမင်းသွေးက ဖုန်းကြီးဖြတ်ပစ်လိုက်တာ”

“ငါထင်ပါတယ်၊ ဒါ ဒီလူ တမင်လူပါးဝတာ”

“ဝ.စမ်းပါစေ ကိုချမ်းမြေ့ရယ်၊ သည်းခံစိတ်ရည်ခြင်းဆိုတာကို
သူ အနိုင်ယူနိုင်ပါတော့ သူနဲ့ သွားပတ်သက်မိနေမှတော့ မီးစင်ကြည့်က
ရမှာပေါ့ ကိုချမ်းမြေ့”

ကိုချမ်းမြေ့ဒေါသက သူမအပေါ် မကျရောက်စေရန်နှင့်

ဖြစ်ပျက်နေသောကိစ္စများအပေါ် သည်းခံစိတ်ရည်ရန် ပြောင်းဖျလိုက်
မိသည်။

“အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကို နင်ဘယ်လောက် သိထားလဲ
ထိပ်ထားဦး”

“ကုမ္ပဏီမှာတော့ သူက မရှိမဖြစ် လူတစ်ယောက်ပဲ။ နိုင်ငံ
ခြားသားတွေက သူ့ကို အားကိုးတယ်၊ သူ့စကားဆိုရင် တော်တော်
လေး အရာရောက်တယ် ကိုချမ်းမြေ့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိပ်ထား
သိထားတာတော့ ဒီလောက်ပဲ”

“နင့်ကို ဘာကြောင့် နေရာပေးပြီး လိုက်လိုက်လျောလျော
ဆက်ဆံနေတာလဲဆိုတာ နင်သိလား”

ဒီစကား၏ အဖြေကိုတော့ ပြန်ဖြေဖို့ တော်တော်လေး အကန့်
တွေသွားခဲ့၏။

“သွယ်ဝိုက်စွာဖြင့် ပြန်၍ ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဒါကတော့ ထိပ်ထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ အကြောင်းရှိ
လို့နေမှာပေါ့ ကိုချမ်းမြေ့”

“ဘာလဲ ဦးမင်းသွေးလိုလူမျိုးက နင့်ကို အရေးတယူ လုပ်နေ
တာကို နင်က ကျေနပ်ဂုဏ်ယူနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုချမ်းမြေ့စကားက မာနကို ထိပါးလာ၏။

ချွန်ချွင်းဆိုသလိုပင် ရင်ထဲရှိတာကို ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“အဲဒီလောက်ထိတော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့ ကိုချမ်းမြေ့ ဒီအလုပ်ကို သွင်းပေးတာက ကိုချမ်းမြေ့ပါ။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းကနေ ဒီပြဿနာ ပေါ်လာရတာ၊ ဦးမင်းသွေးနဲ့ ပတ်သက်တာကို ကြိုပြောမထားမိတာက ထိပ်ထား မှားသွားတယ်။ ဦးမင်းသွေးက အလုပ်မှာ ဘာဆိုတာကို ကိုချမ်းမြေ့ သိထားပြီးသားပါ။ အလိုက်အထိုက် မဆက်ဆံရဘူးဆိုရင် ဒီအလုပ်ကနေ ထွက်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ် ကိုချမ်းမြေ့”

“ငါက နင့်ကို မှားမှားစိုးလို့ ပြောတာပါ ထိပ်ထားဦး။ နင် ယောက်ျားတွေအကြောင်း ဘာသိလဲ။ မင်းသွေးဆိုတဲ့လူက နေမျိုးကျော် လို မဟုတ်ဘူး။ လက်ရဲဇက်ရဲသမား၊ နေမျိုးကျော်က နင့်ကို ချစ်လို့ နင့်အနားမှာ နေခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် နင့်အတွက် အန္တရာယ်မရှိဘူး။ မင်းသွေး နင့်အနားမှာ ရှိနေတာက အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်။”

“သူဘက်က အတင့်မရဲလာပဲနဲ့ ကျွန်မက ဘယ်လိုတုံ့ ပြန်ရမှာလဲ။ အလုပ်သဘောဆိုတာ ရှိနေသေးတယ်။ အလိုက်အထိုက် ဆိုတာ ဆက်ဆံရမယ်။ ထိပ်ထားဘဝမှာ သူစိမ်းယောက်ျားလေးရဲ့ အကူအညီကို ရယူတယ်ဆိုတာ အရမ်း ရှားတယ်။ ကိုချမ်းမြေ့ကလွဲလို့ ဘယ်သူဆီကမှ မရယူခဲ့ဘူး။ ထိပ်ထားအကြောင်းကို သိရဲသားနဲ့”

“ငါကိုယ်တိုင်က ဒီအလုပ်ကိုသွင်းပေးမိတာ ပထမအမှားပါ။ တကယ်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်လာခဲ့ရင် ပြဿနာက ငါ့ခေါင်းပေါ်ကို ပုံကျလာ တော့မှာ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ စိတ်သောကရောက်နေရတာ အမှန်ပဲ။”

နှင့်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ငါယုံရဲပေမယ့် မင်းသွေးရဲ့ မာယာကို ငါ မယုံရဲဘူး။ နင်က မိန်းကလေး။ ပြီးတော့ သူနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေရတာ၊ တစ်နေ့နေ့ သူ့မာယာထဲမှာ နင် မိသွားမှာကို ငါ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ”

“ထိပ်ထားမှာ မေးစရာရှိတယ်။ ဖုန်းဆက်တုန်းက ဦးမင်းသွေး အကြောင်းကို ခုံစမ်းပြီးပြီဆို၊ ဘာတွေလဲ ထိပ်ထား သိချင်တယ်။”

“ငါ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းသွေးက နင့်ကို သဘောကျနေတာ၊ ဒီနေရာမှာ အလုပ်သဘောအရ သူ့ကို ဦးတပ်ခေါ်နေပေမယ့် နင်တို့ ငါတို့နဲ့ အသက် ကွာလှမှ လေးငါးနှစ်ပဲရှိမယ်။ လွတ်လပ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လွတ်လပ်တဲ့ ယောက်ျားလေးက သဘောကျတာ ဖြစ်ရုံဖြစ်စဉ်ပဲ။ မင်းသွေးက နင့်ကို ဘာကြောင့် အရောတောင်နေတာလဲ ဆိုတာ နင်လည်း သိမှာပါ။ ခက်နေတာက ဒီကိစ္စမှာ ငါ့ပယောဂ မကင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်။”

စကား ဆက်မပြောပဲ အပြင်ကို ငေးကြည့်နေပြန်၏။

ကိုချမ်းမြေ့ ပြောချင်သည်များကို နားလည်သလိုလိုတော့ ရှိ၏။ သို့သော် မသဲမကွဲ။

ဦးမင်းသွေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒီထက်မကနိုင်တဲ့ အကျိုး အကြောင်းတွေ ကျန်နေဦးမည်ထင်၏။

“ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးရဲ့ တရားခံဟာ နေမျိုးကျော်ပဲ။ ဒီကောင် သတ္တိမရှိလို့ ဒါတွေဖြစ်ရတာ။ နေမျိုးကျော်သာ နှင့်အနားမှာ ရိုနေရင် ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့နှင်နှင်လည်း ပတ်သက်စရာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ နေမျိုးကျော်က နှင့်ဘဝထဲက ထွက်သွားတော့ နှင့်အနားမှာ ငါရှိနေတယ်။ ငါနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး သူများ အထင်သေး အမြင်သေးတာကို နှင်ခံနေရတာ။ အဲဒီအတွက် ငါ လုံးဝ စိတ်မချမ်းသာဘူး ထိပ်ထားဦး”

“ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို ဘာကြောင့် ပြန်ပြောရတာလဲ ကိုချမ်းမြေ့ ထိပ်ထားဘဝထဲကနေ ကိုမျိုး ထွက်သွားတာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ သူ့အကြောင်း ကို ပြန်မပြောနေပါနဲ့တော့။ အခုလက်ရှိ ပြဿနာကို ထိပ်ထားတို့ ဖြေရှင်းကြရုံပဲရှိတယ်။ ကိုမျိုးကို တမ်းတနေလိုက်တော့ အပိုပဲနေမှာပေါ့”

“ငါ့ကြောင့် သူများအထင်သေးတာကို နှင်ခံရတာ၊ မင်းသွေး ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က နှင့်ကိုတွေတာနဲ့ နှင်နှင်ပတ်သက်သမျှတွေကို စုံစမ်း တယ်။ နှင်နှင် ပတ်သက်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့ မကောင်းသတင်းတွေရယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတာဆိုတာတွေကို ကောက်ချက်ချပြီး နှင့်ကို ချည်းကပ်လာတာ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ငါ စိုးရိမ်တာပေါ့။ ငါ့ကြောင့်ပဲ နှင့်ကို သူ တစ်မျိုးတွေအပြီး အနေနီးအောင်လုပ်တာ၊ မင်းသွေးက သွေးရိုသားရိုး မဟုတ်တော့ ငါ ပူပန်မိတယ်။ သူ ထင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလို မှတ်ပြီး နှင့်ကို စည်းရုံးနေတာ၊ ဒါတွေကို ငါ အားလုံး သိပြီပေါ့”

ထိပ်ထားဦး”

ကိုချမ်းမြေ့က ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုပုံပင် သူမ သဘောပေါက် သွားတော့၏။

ကိုချမ်းမြေ့၏ နေပုံထိုင်ပုံ လုပ်ခဲ့သမျှတွေကို ကြည့်ပြီး သူမအား တစ်မျိုးတစ်မည် ဦးမင်းသွေး မြင်ခဲ့ခြင်းတဲ့။

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုချမ်းမြေ့ရယ်။ ကိုချမ်းမြေ့အကြောင်းကို ထိပ်ထားတို့ သိနေတာပဲ။ သူ့ဘာသာ သူ အထင်မှား အမြင်မှားပြီး သွေးတိုးစမ်းရင် လှူပြဿနာကို သူ ရှင်းရမှာပဲဥစ္စာ”

“ထိပ်ထားဦး နှင်က လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှ မသိသေး ဘူး။ ယောက်ျားတွေအကြောင်းကို နှင်မသိဘူး။ မင်းသွေးက အဲဒီလို စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ နှင့်ကို ချည်းကပ်တယ်ဆိုကတည်းက အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ အဓိကကတော့ဟာ နှင်ဖြစ်ရတာ ငါပယောဂ မကင်ဘူး”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောပြော ဘာထင်ထင်ပေါ့ ကိုချမ်းမြေ့ ရဲ့ စေတနာနဲ့ သံယောဇဉ်ကို ထိပ်ထား သိနေတာပဲ။ ဦးမင်းသွေး ကိစ္စကလည်း အချိန်တန်ရင် ပြေလည်သွားမှာပဲ”

“ခက်တယ် ထိပ်ထားဦး။ ကာယကံရှင် နှစ်ယောက်တည်း နားလည်ကြရုံနဲ့ လူဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးက လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး နှင့်မှာက အုပ်ထိန်းမှု မရှိဘူး။ မိဘ မရှိဘူး။ စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် အစ်ကိုတွေမောင်တွေ မရှိဘူး။ ငါတို့ဝန်းကျင်မှာ စကားပုံတွေ ဆိုရိုးတွေ

က ရိုနေတယ် မဟုတ်လား ဒီလောကထဲမှာ နှင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်လို့ကတော့ လက်တည့်စမ်းချင်တဲ့သူတွေက ပြည့်နေမှာ၊ ပိုဆိုးတာက နှင့်ကို ငါက ယာယီစောင့်ရှောက်ထားသလို ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စပဲ။ သွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အထောက်ပံ့တွေနဲ့ နှင် ရပ်တည်နေတယ်။ အဲဒီလူကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က အမြင်မရှင်း နေတဲ့ သူဖြစ်နေတော့ နှင့်အတွက် ပိုဆိုးတာပေါ့။ နှင်နဲ့ ခပ်ခွာခွာနေရ အောင်ကလည်း နှင့်ကို ငါ စိတ်မချဘူး။ နေမျိုးကျော်လို နှင့်ကို တကယ်ချစ်တဲ့လူမျိုးကတောင် နှင့်ဘဝလုံခြုံမှုကို ကျောခိုင်းရက်သေးတာ ပဲ ထိပ်ထားဦးရယ်။ မင်းသွေးလိုလူမျိုးဆို နှင့်ကို ငါ ပို စိတ်မချတော့ဘူး။”

ကိုချမ်းမြေ့ စေတနာကို သူမ သိသည်။

သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာဖြင့် ဟိုးအရင်ကာလ များကတည်းက စောင့်ရှောက်လာခဲ့သူ။ ကိုချမ်းမြေ့ဘာသာ လူများ တွေစကားအရ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သူမအတွက်ကတော့ စိတ်ချရသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။

“လူတွေကလည်း ခက်တော့ခက်သားပဲနော်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပ်တိုင်းကို အဲဒီလိုပဲလို့ တွေးထင်နေကြတာ၊ တကယ်ဆိုရင် လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်က ဘောင်တွေ များလွန်းပါ တယ်။”

“နှင့်ကို ငါ စောင့်ရှောက်ဖို့ နှင့်အနားမှာ ငါရိုနေဖို့ လုပ်စရာ

နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ် ထိပ်ထားဦး။ အဲဒီစကားကို ပြောဖို့ အတွက်လည်း ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။”

ကိုချမ်းမြေ့ စကားကြောင့်ပင် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ သူမနှင့် အကြည့်ချင်း ရှောင်လိုက်ပြီးမှ ပြောချလိုက်၏။

“နှင့်ကို ငါ လက်ထပ်မယ် ထိပ်ထားဦး။”

“ရှင်”

မမျှော်လင့်သော စကား။

ဒီစကားမျိုးကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ဘူးခဲ။

“ငါ့အတွက်ကတော့ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ နှင် အံ့ဩ သွားသလား။”

“ဟိုလေ . . .”

“ဘာလဲ ထိပ်ထားဦး ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို မပြောပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောလို့ နားရိုင်းသွားသလား။ နှင့်ဘဝနဲ့ နှင့် စိတ်ဓာတ်ကို ငါ ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ ငါ့သံယောဇဉ်တွေကို ငါ အထပ် ထပ် ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ငါ နှင့်ကို လက်ထပ်မှ ဖြစ်တော့မယ် ထိပ်ထားဦး။”

စကားဆုံးတော့ နေရာမှချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်ထပ်ခွင့်ကို ကြားနားခြင်းမှာ ဝမ်းနည်းမှု

ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်လား။

ထိုင်နေသောနေရာမှာပင် မျက်ရည်တွေ ကျမိပြန်၏။
တကယ်တော့ အရာအားလုံးသည် မထင်မှတ်ထားပဲ သူမ
ဘဝနှင့် သူမနှလုံးသားကို ဒလစပ် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခံရခဲ့ခြင်း
ပေပဲ . . .

“တံခါးကြီးလည်း ပွင့်နေတယ်၊ အဝတ်အစားလည်း မလဲရ
သေးဘူး၊ ကြည့်စမ်း နှင် ငိုနေတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ကြပြန်တာလဲ
ထိပ်ထားဦးရယ်၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ၊ ငါ့ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ”

သူမ၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးရင်းက စိုးရိမ်စွာဖြင့်
သိတာစန်း မေး၏။

သူမအဖို့ကတော့ သိတာစန်း အဖမေးကို မဖြေအားသေးပဲ
ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ငိုချလိုက်ပြန်သည်။

“ဦးမင်းသွေးနဲ့ ဘာပြဿနာ ထပ်ဖြစ်လဲ၊ ဦးမင်းသွေးက
နှင့်ကို ဘယ်လိုပြုမူလို့လဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း ထိပ်ထားဦး”

မျက်ရည်များကို လက်ဖမ်းဖြင့် သုတ်ရင်းက သူမ ပြောလိုက်
သည်။

“ငါ မျက်ရည်ကျတာ ဦးမင်းသွေးကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါဟာ”

“ကိုချမ်းမြေ့ စကားကြောင့်ပဲ သိတာစန်း”

“ကိုချမ်းမြေ့က နင့်ကို ဘာပြောလို့လဲ”

မျက်ရည်များကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
အကျဉ်းချုံးကာ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ နေ့လည် ရုံးကို သူ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်
စကားပြောနေတုန်းမှာပဲ ဖုန်းကြီးကို ဦးမင်းသွေးက ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်၊
အိမ်အပြန်မှာ ကိုချမ်းမြေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါနဲ့ ဦးမင်းသွေးတို့ စကား
များကြတယ်၊ ဦးမင်းသွေးက ငါ အထိမခံမှန်းသိတော့ လျော့ချသွား
တယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုချမ်းမြေ့က ထိုင်စောင့်နေတယ်၊
ဦးမင်းသွေးရဲ့ မရိုးသားတဲ့ ချည်းကပ်မှုတွေကို ပြောရင်းက သူ ငါ့ကို
ပြောတယ် သိတာစန်း၊ သူ့မှာ ငါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရွေးချယ်စရာ
တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်တဲ့၊ သူ ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့
သိတာစန်း”

“ဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား”

သိတာစန်းက လုံးဝ မြီသက်သွား၏။

သူမလိုပင် မထင်မှတ်ထားသောစကားကို ကြားရသော
ကြောင့် အတွေးစုံဖြင့်ယောက်ယက်ခတ်နေပုံရသည်။

ကာယကံရှင် သူမ အဖို့ကတော့ ကိုချမ်းမြေ့တောင်းဆိုသော စကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်မိသည်။ သူမဘဝကို ပြန်တွေးကြည့်မိပြန်သည်။

ပထမဆုံး ဖေဖေက သူမဘဝထဲက တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်သွား ခဲ့၏။ လောကခံ၏ ရိုက်ပုတ်မှုကို သားအမိနှစ်ယောက် ခံခဲ့ကြရသည်။ ဒီနောက်မှာတော့ မေမေတစ်ယောက် သူမဘဝထဲမှ ထပ်ထွက်သွား ပြန်၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမ ချစ်မြတ်နိုးပြီး အားကိုးရသော ချစ်သူကလည်း ဘဝကို အတူလက်မတွဲရုံရှိ ရင်ကွဲခဲ့ကာ ချန်ရစ်ခဲ့ ပြန်၏။

ခရ။

အတွေးများစွာဖြင့် နီးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်ဖြစ်ကာ မနက် လင်းခဲ့ရသည်။ ညကာလတစ်ခုမှာပင် အိပ်မက်တွေများစွာကို မြင်မက်ခဲ့ ရပြန်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူမအဖြစ်သည်လည်း ဘဝ၏ည များစွာထဲ၌ အိပ်မက်ဆိုးများစွာနှင့် ရှင်သန်နေရသောသူလို ဖြစ်နေပြန်၏။

သီတာစန်းထက်စောစွာ သူမနိုးနှင့်နေပြီး သီတာစန်း အိပ်ရာ ထသောအခါ၌ သူမက ပြင်လိုဆင်လို ပြီးနေပြီ။

“နင် အစောကြီးနိုးနေတယ်”

“အိပ်မရတာနဲ့ နိုးနေတာ။ နင်ပြင်တော့ဆင်တော့လေ။ ငါ တော့ ဦးမင်းသွေး လာခေါ်ရင် ဘုရားကို ခဏလိုက်သွားဦးမယ်”

“နင်က ဦးမင်းသွေးနဲ့ အစောကြီး ဘုရားသွားမယ်။ ဖြစ်ပါ့ မလား ထိပ်ထားဦးရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ငါ ဦးမင်းသွေးနဲ့ စကားအပြတ်ပြောမှ ဖြစ်မယ်

သိတာစန်း။ ဟော . . . သူလာခေါ်ပြီ ထင်တယ်။

လူခေါ်တံလဲသံကြောင့်ပင် အခန်းထဲမှထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။

“ငါ အဖော်လိုက်ခဲ့ရမလား ထိပ်ထားဦး”

“မလိုဘူး သိတာစန်း။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာက ကာယကံရှင် နှစ်ယောက်ထဲ ဖြေရှင်းရတဲ့ကိစ္စမျိုး။ ငါ ဒီနေ့ အလုပ်ဆင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးမင်းသွေးနဲ့ ရှင်းပြီးလင်းပြီးတာနဲ့ အိမ်ပြန်နေပြန်မှာ။ အိမ်ရေးပျက်ထားတော့ နေမကောင်းချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ငါသွားမယ် သိတာစန်း”

သိတာစန်း တစ်ယောက်ကတော့ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ ၏။

တံခါးဖွင့်အပေးမှာပင် အပြင်ကိုတစ်ခါတည်း သူမ ထွက်လိုက် မိသည်။

“ထိပ်ထားဦးက ပြင်ပြီးဆင်ပြီးသားကိုး။ ကိုက ထိုင်စောင်ရ မယ် ထင်နေတာ။ ဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ။ ဘုရားဖူးဖို့ အချိန် ပိုရတာပေါ့”

ဦးမင်းသွေးကတော့ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပျော်နေရာမည် ထင်၏။ မကြာမြင့်သော အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကြားနာရမည့် စကားတွေအတွက် ဘယ်လိုမှ ကြိုတွက်ထားမည် မထင်ပေ။

သူမတို့ စီးနင်းလာသော ပါဂျဲရိုကားဖြူလေးသည် ရန်ကုန်

အင်းစိန်လမ်းမကြီးအတိုင်းပင် ရွှေတိဂုံဘုရားဆီသို့ မောင်းနှင်လာ ခဲ့၏။

ဘုရားရိပ် တရားရိပ်ကို ခိုလှုံပြန်တော့ ရင်သည် အေးချမ်းလို့ သွားပြန်၏။

ဘုရားဝတ်ပြုအပြီး လက်ယာရစ်တစ်ပတ် ပူဇော်ပြီးသောအခါ လူရှင်းသော အာရုံခံတန်ဆောင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ကိုတော့ဖြင့် ထိပ်ထားဦးနဲ့ ဒီလို ဘုရားသွား ကျောင်းတက် အတူလုပ်ရတဲ့ ဘဝလေးကို မြတ်နိုးတယ်။ ထိပ်ထားဦးနဲ့ ဒီလို နှစ် ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာကို ကြည့်နှုမိတာ အမှန်ပဲ”

ဦးမင်းသွေး၏ စကားလုံးတွေက ရင်ထဲက မဟုတ်မှန်း သူမ သိနေ၏။ ဦးမင်းသွေး ပိုင်ဆိုင်ထားသော ရုပ်ရည်၊ လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းနှင့် နေထိုင်မှုတို့ကို ဘယ်မိန်းကလေးမဆို မက်မောတောင့်တ ကျမှာ သေချာ၏။ ဒီလိုအပြောမျိုးတွေဖြင့် မိန်းကလေးတော်တော် များများနှင့် ကျွမ်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းထင်၏။

“ကျွန်မအနေနဲ့ ဦးမင်းသွေးကို ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိနေတယ်”

ဦးမင်းသွေးလိုပင် အကောင်းဆုံးစကားလုံးများဖြင့် ရွေးချယ် ပြောလိုက်၏။

“ပြောပါ ဆွေးနွေးပါ ထိပ်ထားဦး။ ကို ဘာများ အကူအညီ ပေးရမလည်း။ ထိပ်ထားဦးဘက်က ဘာများ တောင်းဆိုစရာရှိလို့လဲ” အကွက်ကောင်းကို ဝင်လာပြီဆိုပြီး ဦးမင်းသွေးက အစွမ်းကုန် လေဖြင့် လိုက်လျောပြနေ၏။

“ကျွန်မကို ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့” ရင်းနှီးချင်တာလဲ” တည့်တည့်မေးခြင်းကို ခံရသောကြောင့် ဦးမင်းသွေး အဖြေရ ကျပ်သွား၏။

“ဦးမင်းသွေး အဖြေရခက်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဦးမင်းသွေး ရင်းနှီးချင်တဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မ သိနေသလိုပဲ။ ဦးမင်းသွေးလည်း သိနေမှာပါ။ ရင်းရှင်းပြောရရင် ဦးမင်းသွေး ထင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ ကိုချမ်းမြေ့နဲ့ ကျွန်မတို့က ငယ်စဉ်ကာလ ကတည်းက သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ကြသူတွေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါ။ ကျွန်မဘဝကို ဦးမင်းသွေး မသိလိုပါ။ သိအောင်လည်း ကျွန်မပြောပြဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မပြော ချင်တာကတော့ သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်တယ်မင်တယ် ဆိုရင် တော်ပါပြီ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်တော့ ကျွန်မနဲ့ မရင်းနှီးချင် ပါနဲ့။ ဦးမင်းသွေးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကျွန်မ ဘဝက မတူပါဘူး။”

“ဒီလို မဟုတ်သေးဘူးလေ ထိပ်ထားဦး။ ကို ရင်းနှီးချင်တယ်”

ဆိုတာက ထိပ်ထားဦးရဲ့ အလှူကြောင့်ဆိုတာကို ဝန်ခံပါတယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးမင်းသွေး။ သွေးရိုးသားရိုး ခင်မင်မှု တက်ပိုပြီး ကျွန်မဆီက ဘာမှ မပျော်လင်းပါနဲ့။ ကျွန်မဘက်ကတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောထားရပါလိမ့်မယ်။ အချိန်တန်မှ လိုက်လျောမှုတွေ ပေးပြီး ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ကြရင် ခင်မင်မှုဟာ အရောင်ပြောင်သွား နိုင်တယ်။ ဒီအတွက် အခုကတည်းက ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောထား ပါရစေ”

သူမပြောလိုက်သော စကားတွေကို ပြန်လည်ခုခံချေပဖို့ အတွက် ဦးမင်းသွေး စကားလုံး ရှာနေပုံရသည်။

စကားပြောဖို့ အားယူလိုက်သော ဦးမင်းသွေးအား သူမ တားမြစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မစကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး ဦးမင်းသွေး။ ဦးမင်းသွေးကို တစ်ပတ်တိတ် ကျွန်မ အချိန်ပေးပါမယ်။ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့ နေ့ကျမှ ဦးမင်းသွေး ပြောချင်ရာပြောပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး တစ်ပတ် တိတ် ကျွန်မ ခွင့်ယူချင်ပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မဆီကို ဦးမင်းသွေး လုံးဝ မလာပါနဲ့။ တစ်ပတ်ပြည့်လို့ အလုပ်ပြန်ဆင်းတဲ့နေ့မှာ ဦးမင်းသွေးနဲ့ ကျွန်မ ဆုံကြမှာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ဆရာ တပည့် ပုံစံမျိုးပဲ ဆက်ဆံမယ်ဆိုရင်တော့ အလုပ်ဆက်ဆံဆင်းခွင့်ပြုပါ။ တကယ်လို့ ဦးမင်းသွေးဘက်က ဒီလိုမဆက်ဆံနိုင်ပါဘူးဆိုရင် တစ်ခါ

တည်း အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ကျွန်မ ဆွေးနွေးချင်တာကတော့ ဒီအကြောင်းပါပဲ ဦးမင်းသွေး”

သူမ စိတ်ထဲရှိတာကို အိတ်သွန်ဖာမောက် ပြောဆိုပြီးသော အခါမှာတော့ ဦးမင်းသွေးကို အလှည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ထိပ်ထားဦး။ ထိပ်ထားဦးပြောတဲ့ တစ်ပတ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကို သဘောတူတယ်။ အဲဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကို စဉ်းစားသလို ထိပ်ထားဦးလည်း စဉ်းစားပါ။ ခွင့်ကိစ္စကတော့ ကို တာဝန်ပဲထားပါ။ ကုမ္ပဏီမှာ တစ်ခုခုကို အကြောင်းပြပြီးရအောင် ကို လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ထိပ်ထားဦးရော၊ ကိုရော စဉ်းစားနေတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဆုံကြဖို့ မကြိုးစားပါဘူး။ တစ်ပတ်ပြည့်ပြီးမှ ထိပ်ထားဦး ပြောသလို ပြန်ဆုံ ကြတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးလို့ ပြီးသွားပြီ။ ဦးမင်းသွေး ပြန်တော့။ ကျွန်မတော့ ဘုရားမှာ ကျန်ခဲ့ဦးမယ်”

“အိမ်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ ကို စိတ်မချဘူး”

ဦးမင်းသွေး စကားကြောင့်ပင် မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

ကြားရသူအဖို့ အထိနာမည်မှန်းသိလျက်နှင့်ပင် သူမ ပြော လိုက်မိသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း မသင့်တော်ပါဘူးဆိုတဲ့

စကားရပ်က စိတ်ထားမသန်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ပါ။ ဒီနေရာက ဘုရားရိပ် တရားရိပ်ပါ။ တွန့်မအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ပြီလေ။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်ပြန်မယ် ထိပ်ထားဦး”

အားလုံးကို စဉ်းစားပြီးမှ ပြောသည့်စကားမို့ နောင်တရစရာ မရှိပေ။ တစ်ပတ်ပြည့်လို့ အလုပ်ပြန်ဆင်းသည့်နေ့၌ သူမအဖို့ အလုပ် ရှိချင်မှ ရှိတော့မည်ပဲ။

ရွှေရောင်အတိတ်ဖြင့် အုပ်စိုးထားသော စေတီတော်မြတ်ကို ပူးမျှလိုက်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်ကို ရည်ရွယ်ပြီး တည်ထားကိုးကွယ်ကြခြင်းဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့်ပင် မြတ်စွာဘုရားအား စိတ်ထဲမှာ ရည်သန်ပြီး ဦးချဆုတောင်းမိလိုက် ပြန်သည်လေ။

တကယ်တမ်းကတော့ ဆုတောင်းခြင်းကြောင့်သာ သံသရာ ရည်မှန်းကို သိမြင်နေပါလျက် ပုထုဇဉ်ပီသစွာဖြင့် ဆုတောင်းခြင်းကို မှောက်မှားစွာ ပြုမိပြန်သည်ပဲ။

သူမထံသို့ ချည်းကပ်လာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပွင့်လင်းစွာ ဆွေးနွေးပြီးဆုံးသွားခဲ့၏။

ဦးမင်းသွေး ပြဿနာက ငြိမ်သက်သွားသော်လည်း နောက် တစ်ယောက်က ရိုနေပြန်သေး၏။

သူမအား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသူမှာ တစ်စိမ်းတော့မဟုတ်။ နှစ်ရှည်လများ သံယောဇဉ်ဖြင့် သူမအနီးအပါးမှာ ရိုနေခဲ့သော ကိုချမ်းမြေ့ ဖြစ်နေ၏။

ကိုချမ်းမြေ့နှင့် ပတ်သက်နေသော ပြဿနာကတော့ အလွယ် တကူ ဖြေရှင်းလို့ ရပါမည်လားမသိ။

အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တစ်နေ့လုံး နေနေရတော့ မွန်းကျပ် ချင်သလိုဖြစ်လာ၏။ စဉ်းစားလွန်းရသော ဦးနောက်က သိသာနောက်ကို နေလေ၏။

သူမတစ်ယောက်တည်း အတွေးများဖြင့် ရိုနေဆဲမှာပင် အပြင် တံခါးသော့ ဖွင့်သံကြားလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ အတွင်းတံခါးအဖွင့်မှာတော့ သီတာစန်း တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပဲ နောက်ထပ် တစ်ယောက် ယောက်ကပါ အိမ်ထဲလိုက်ဝင်လာသည်ကို သိလိုက်ရ၏။

“ဒါဆိုရင် ထိပ်ထားဦး အလုပ်မဆင်းဘူးတော့”

“ဟုတ်တယ် ကိုချမ်းမြေ့ နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူထားတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ နှိုးပေးရမလား ကိုချမ်းမြေ့”

“နေပါစေ သီတာစန်း။ သူ့တာသာ နိထလာပါစေ။ ကျွန်တော်

စောင့်ပါမယ်”

“ဒါဆိုရင် ခဏစောင့်ဦးနော်၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲလိုက် ဦးမယ်”

အသံများကို နားထောင်နေရင်းကပင် အိပ်ရာထဲမှာ ခွေနေ လိုက်၏။ အရင်ကဆိုရင်တော့ ကိုချမ်းမြေ့ကို ချက်ခြင်းပြေးပြီး ထွက်တွေ ဖြစ်မည်။ အခုတော့ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဖို့ကို ဝန်လေး နေမိပြန်၏။

သီတာစန်း အိပ်ခန်းထဲလာတော့ သူမက မျက်လုံးဖွင့်ရက်သား ဖြစ်နေ၏။ သူမနားသို့ တိုးတိုးကပ်ပြီး သီတာစန်း ပြောလိုက်၏။

“အိမ်ရှေ့မှာ ကိုချမ်းမြေ့ ရောက်နေတယ်”

“နင်တို့ အိမ်ထဲဝင်လာကတည်းက ပြောနေကြတာကို ကြားသားပဲ”

“နင်ထွက်တွေမှာလား နင်ကို စောင့်နေတယ်”

“နင် အဝတ်မြန်မြန်လဲလေ သီတာစန်း။ နင်နဲ့အတူတူ ထွက်တွေမယ်”

“နင်တွေမယ်ဆိုမှ ငါ သက်ပြင်းချရတာ။ နင်ကသာ ထွက် မတွေ့တူဆိုရင်တော့ ဟိုက တစောင့်စောင့်နဲ့ ကြားထဲက ငါ အနေခက် ရမှာ”

“ဒါဆိုရင်လဲ နင် မြန်မြန် အဝတ်လဲ သီတာစန်း”

သီတာစန်းက သူမ၏ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဆံစများကို ကိုင်ကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“နင်လဲ ခေါင်လေးဘာလေး ဖိးပြီး ပြင်လိုက်ဆင်လိုက် ဦးလေ”

“အေးပါ . . . အေးပါ”

ကိုချမ်းမြေ့တောင်းဆိုလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် အခြေအနေတွေက အားလုံးအေးစက်ကုန်၏။

ဦးမင်းသွေးနှင့် ရှင်းလင်းပြီးခဲ့သည့် အကြောင်းများကို သူမ ပြောပြရပေဦးမည်။

အဲဒီအခါကျရင် ကိုချမ်းမြေ့ တောင်းဆိုထားသော လက်ခြင်းကိစ္စက သူ့အလိုလို သွေးအေးပြီး မေ့ပျောက်သွားလိမ့်မည်ထင်

၁၉၁

သီတာစန်း အဝတ်အစားလဲပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့သို့ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အရင်ကာလများနှင့်မတူပဲ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် စကားပြောရမည်ကို စိတ်ထဲမှာ တွန့်ဆုတ်မိပြန်၏။

“ထိပ်ထားဦး နေမကောင်းလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“အခုရော သက်သာသွားပြီလား”

“သက်သာသွားပြီ ကိုချမ်းမြေ့ရော တစ်နေလုံး အိမ်ထဲမှာ ကုပ်နေတော့ စိတ်မရှင်းဖြစ်နေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ အိမ်မှာက လူမမာအတွက် သီးသန့်မလုပ်ပေးနိုင်တော့ ကိုချမ်းမြေ့ပဲ အပြင်ခေါ်သွားပြီး တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးလိုက်ပါဦး”

သီတာစန်းကတော့ အကွက်ဆင်နေပြန်၏။ ဒီမှာက နေရထိုင်ရတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေရသည့်အထဲ နှစ်ယောက်တည်း အပြင်လွှတ်နေပြန်၏။

“ကျွန်တော်က ခေါ်သွားပြီး လိုက်ကျွေးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။
ထိပ်ထားဦးကရော အပြင်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်”

လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိသော ပါးစပ်ကိုပင် အပြစ်တင်မိနေ၏။

“ဒါဆိုလည်း သွားရအောင်လေ။ အပြန် သိပ်မိုးချုပ်လို့
မကောင်းဘူး”

ကိုချမ်းမြေ့ဘက်ကလည်း စကားတွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

“ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်သွားတော့ ထိပ်ထားဦး။ ထပ်ပြီးပြင်ဦး
ဆင်ဦးမယ်ဆိုရင် လူမမာရုပ်မပေါက်ပဲ နေဦးမယ်”

သီတာစန်းစကားကြောင့်ပင် သူမနှင့် ကိုချမ်းမြေ့တို့ တိုက်ဆိုင်
စွာ ပြီးဖြစ်ကြသေး၏။

တကယ်တမ်းဆိုရင် လူကတော့ အကောင်းပကတိပင်။
မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်က စိတ်ပင်ဖြစ်၏။

အင်လျားကန်ဘောင်ရိုးပေါ်သို့ သူမတို့နှစ်ယောက် ရောက်သွား
ချိန်မှာတော့ နေလုံးက ပျောက်ကွယ်စပြုနေပြီ။

အင်လျားညနေသည် တစ်မျိုးတပုံဖြင့် လူစည်ကားပြီး ရှုပ်ထွေး
နေ၏။

အမှောင်ဘက်သို့ ကူးလာလေ၊ လူတွေက ပိုများလာလေ
... ဟု ထင်မိ၏။

“အာပူလျှာပူ သောက်မလား ထိပ်ထားဦး”

ရခိုင်မုန့်တီကို ရည်ညွှန်းပြီး ကိုချမ်းမြေ့ ပြော၏။

“ကောင်းသားပဲ။ ဒါမှ ချွေးထွက်သွားမှာ”

“ငါကတော့ အကြော်ပဲ မှာစားမယ်”

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စကားပြောတွေက အသားကျ
လာ၏။

ကန်စပ်နှင့်နီးသောနေရာရှိ လေပြေလေညှင်း၏ အထိအတွေ့
က အေးမြနေ၏။

သူမက ရခိုင်မုန့်တီခေါ် အာပူလျှာပူကို အားပါးတရ သောက်
သည်။

ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ ဘူးသီးကြော်ကို အချင့်ရည်ကောင်းကောင်း
ဖြင့် တို့စားနေ၏။

နှစ်ယောက်သား အစားသောက်ကိစ္စကိုပင် လက်စသတ်
အောင် လုပ်နေကြ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး စားသောက်ပြီးသောအခါ၌ ထိုင်နေသော
ဆိုင်လေးမှာ စောစောကလောက် လူရှုပ်ထွေးမှု မရှိတော့ချေ။

နီယွန်မီးများဖြင့် လှနေသော ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်မှာတော့

လူတွေသွားလာလှုပ်ရှားနေကြ၏။

ပေါ်ထွက်စပြုနေသော လရိပ်သည် ရေပြင်ပေါ်မှာ အရိပ်ထင်နေပြီး

ငြိမ်သက်နေသောစကားပိုင်းကို သူမကပင် စတင်ပြီး လှုပ်နှိုးလိုက်၏။

“ဒီမနက်ခင်းအစောပိုင်းမှာပဲ ထိပ်ထားနဲ့ဦးမင်းသွေးတို့ စကားပြောဖြစ်ကြတယ် ကိုချမ်းမြေ့”

“ဘာအတွက် ပြောကြတာလည်း”

အကြော်ဆီစွန်းချင်နေသော နှုတ်ခမ်းကို တစ်သျှူးဖြင့် သုတ်ရင်း ကိုချမ်းမြေ့ မေး၏။

သိသင့်သိထိုက်သည်ထင်၍ မနက်ကပြောဖြစ်ခဲ့သော စကားများကို အတိုချုပ်ပြီး ပြောပြလိုက်သည်။

“အလုပ်သဘောအရ ခင်မင်ရင်းနှီးတာကိုပဲ လိုချင်တယ်။ တစ်ခုခုရလိုမှူအတွက် ရင်းနှီးချင်တာဆိုရင်တော့ ရပ်တန်းကရပ်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကိုချမ်းမြေ့နဲ့ ပတ်သက်သူလို မြင်ပြီး ထိပ်ထားအပေါ် ဆက်ဆံရင် လွန်မှကွဲမှ အမုန်းပွားမှာကို မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး တစ်ပတ်တိတိ သေချာစဉ်းစားဖို့ရယ်၊ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ အလုပ်ပြန်ဆင်းမယ်၊ တကယ်လို့ သူ့ဘက်က အလုပ်ဆက်မလုပ်ဖို့ ပြောလာခဲ့ရင်လည်း တစ်ခါတည်း အလုပ်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့်

ပဲလို့ စစ်ကြေညာလိုက်တယ်။ အလုပ်တစ်ပတ် ခွင့်ယူမဲ့ကိစ္စရယ်။ သူ သေချာစဉ်းစားပါ့မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စရယ်ကို လုံးဝအာမခံသွားတယ်။ အလုပ်ပြန်ဆင်းတဲ့နေ့မှာတော့ အဖြူအမဲ ကွဲကွဲပြားပြားသိရမှာပေါ့ ကိုချမ်းမြေ့”

“ကောင်းတယ်၊ ငါ့သဘောပြောရရင် အဲဒီအလုပ်က ထွက်စေချင်တာ အမှန်ပဲ။ ဒီလူနဲ့ဆက်ပြီး အလုပ်မလုပ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“တစ်ရန်ကတော့ ငြိမ်းသွားပြီလို့ ဆိုရမယ် ကိုချမ်းမြေ့”

အနှောင့်အယှားမလွတ်သောစကားကြောင့် ကိုချမ်းမြေ့ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေး၏။

“တစ်ရန်က ငြိမ်းသွားပြီဆိုတော့ နောက်တစ်ရန် ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား ထိပ်ထားဦး”

အဖြေမပေးပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

လရိပ်ကွေ့နေသော ကန်ရေပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

ကိုချမ်းမြေ့ဘက်မှ ပွင့်ထွက်လာမည့် စကားသံတွေကို အသင့်နားထောင်နေမိပြန်သည်။

အင်းလျား၏လှိုင်းကြက်ခွပ်များသည် လရောင်အောက်မှာ ထင်ရှားလို့နေ၏။

“ဒီနေ့ညနေ နင်နဲ့ဒီအကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေးပြောဖို့ လာခဲ့တာပဲ။ နင်နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ ငါ ထိတ်ပြာသွားတယ်။ ငါ့ကြောင့် နင်စိတ်ဆင်းရဲရာ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ချက်ခြင်း သိလိုက်တယ်။ မင်းသွေးရဲရန်က အေးသွားပြီ နှင့် ပြောခဲ့တယ်။ ငါ့ရင်ထဲ ငါ့အတွေး ထဲမှာတော့ ဒါဟာ အစပဲရှိသေးတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ လက်ထပ်ဖို့ ကစွ မေမေ့ကို ငါပြောပြီးပြီ ထိပ်ထားဦး”

“ဘာလို့ အေးလုံးကို လျှောက်ပြောရတာလည်း။ ထိပ်ထားက အရပ်တစ်ရပ်မှ မဟုတ်တာ။ လူကြီးကို ပြောတယ်ဆိုတယ်ဆိုတာက ထိပ်ထားနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီးမှ ခွင့်ပြုချက် ရယူသင့်တာပေါ့”

ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ လက်ထပ်မည့် အစီအစဉ်ကို ရှေ့ဆက် တိုးဖို့ အားယူနေတာ သိသာထင်ရှားနေသည်။

“မေမေကတော့ နင်နဲ့ငါ့ကို သဘောတူတယ်တဲ့”

“ထိပ်ထား ပြောပြီးပါပြီရော။ ထိပ်ထားရဲ့ သဘောထားကို ဘာကြောင့်မမေးပဲ အပိုင်တွေ ပြောနေရတာလည်း ကိုချမ်းမြေ့”

“ဘာလဲ ထိပ်ထားဦး။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သဘောမတူဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်နေတဲ့ လက်ထပ်ခြင်းဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ သေးသေးမွှားမွှားလေးတော့ မဟုတ်ဘူး ကိုချမ်းမြေ့။ ကားအရောင်းအဝယ်လုပ်သလို အလွယ်တကူ အလဲ

အလှယ် လုပ်လို့ရတာမှာ မဟုတ်ပဲ”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ငါပွေ့ခဲ့ရုံပဲခဲ့တာတွေ၊ ငါရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကြောင့် နင် မယုံစားရဲတာလည်း များပါ။ လူတစ် ယောက်ဟာ သူ့ဘဝမှာ လူပြောသူပြောခံပြီး မကောင်းတာတွေချည်းပဲ လုပ်ခဲ့မယ်။ အဲဒီအနိပ်ဟာ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အမြဲလိုက်လိုက်နေ မှာပဲ။ သူက တစ်နေရာရာမှာ ကောင်းတာမွန်တာလေး လုပ်မိပြီပဲ ထားဦး။ မကောင်းပဲ ငြင်နေကြတော့တာပဲ။ သူရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့် သူ့ဘဝသူ့အကြောင်းကို လွှမ်းမိုးထားတဲ့ အနိပ်ကြောင့်ပဲ ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းအောင်လုပ်ချင်လုပ်ချင် အကောင်းမြင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမြဲ လိမ်ညာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က မလိမ်ညာပါဘူးလို့ အမှန်ပြောနေပေ မယ့် ဘယ်သူမှ ယုံကြဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲပဲ နှင့်အပေါ်မှာ ဟိုတုန်းကတည်းက ငါ စေတနာပိုခဲ့မိတယ်။ နေမျိုးကျော် ရိုတုန်းကတော့ နေမျိုးကျော် ရိုနေလို့ သိပ်မသိသာလှဘူး နှင့်ဘဝထဲက နေမျိုးကျော် ထွက်သွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ ငါတစ်ယောက် တည်းပဲ နှင့်ဘေးနားမှာ ရိုနေခဲ့တယ်။ ငါတွေးကြည့်ပါတယ်။ နင်နဲ့ငါနဲ့ က သွေးမတော်သားမစပ်ပဲ ငါ သံယောဇဉ် ပိုခဲ့မိတယ်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မိတယ်။ နှင့်ပျော်နေတာ။ နှင့်တိုးတက်အောင်မြင်နေတာကိုပဲ ငါမြင်ချင် တယ်။ ငါ့လိုကောင်မျိုး ပါးစပ်က မိန်းကလေး တော်တော်များများကို ချစ်ပါတယ်ဆိုပြီး ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာများတော့ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ချစ်တယ်

ဆိုတဲ့စကားကို ပြောရမှာ လိပ်ပြာမလုပ်ချင်ဘူး နင့်ဘဝကို ငါတာဝန်ယူ ချင်တယ်။ ငါ့မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့ နင့်ကို ငါလက်ထပ်ချင်တယ်။ နင့်နဲ့ငါ ငါ့လက်ထပ်လိုက်မှ ငါ လုပ်ပေးချင်တာတွေ့ ငါ ဖြစ်ချင်တာတွေ့ ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ စကားကို ပြောရတာပဲ ထိပ်ထားဦး။”

ကိုချမ်းမြေ့ ပြောသော စကားရည်ကြီးကို နားထောင်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြုံးမိပြန်၏။ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေသော သူမနှင့် ပတ်သက်သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်ကို သူ့နားလည်သလို သူ့အဓိပ္ပါယ် နှင့် သူ ရှင်းပြ ပြောပြနေသည်။

“ကဲပါလေ ဒီကိစ္စက ခဏလေးဆုံးဖြတ်လို့မှ မရပါ။ ဦးမင်းသွေး နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထိပ်ထားက သူ့ကို ခုနှစ်ရက်အချိန်ပေး စဉ်းစားခဲ့တယ်။ သာမန်မိတ်ဆွေလို ဆရာတပည့်ပုံစံလို့မျိုး ဆက်ဆံဖို့ စဉ်းစားနိုင်ဖို့ အချိန်ကန့်သတ်ပေးခဲ့တယ်။ ထိပ်ထားကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုချမ်းမြေ့ကိုတော့ သိတင်းတစ်ပတ်လောက်အချိန်နဲ့တော့ လုံလောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ကိုချမ်းမြေ့ အချိန်ယူပြီး သေချာ စဉ်းစားပါ။ ထိပ်ထားဘက်ကလည်း ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ဆိုတာကို ရှိခဲ့ဖြစ်ခဲ့ဘူး တဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ဝဲညှာပြီး စဉ်းစားပေးပါ့မယ်။ အခုချိန်ခါမှာ ဒီအခွင့်အရေးကိုပဲ ထိပ်ထား အာမခံနိုင်မယ် ကိုချမ်းမြေ့။”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အသက်ညှာဆုံး အပြော

ပင့်ဆုံး စကားဖြင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ အခုချိန်ခါမျိုးမှာ ကိုချမ်းမြေ့ နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရင်မခန့်ဘူးလားဆိုရင်တော့ ရင်ခန့်ချင်သည်ဟု ပြောရမည်။ လူနှစ်ယောက် တစ်သက်တာကာလပတ်လုံး အတူတကွ တာဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ဖို့ဆိုသည့်နေရာမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အဓိကကျပြီး နားလည်တတ်မှုသည် မဖြစ်မနေ ရှိနေရပေမည်။

“ဘယ်အချိန်အခါဖြစ်ဖြစ် ငါစောင့်ပါ့မယ် ထိပ်ထားဦး။ အခုချိန် က စပြီး နင့်ဘဝရဲ့တာဝန်၊ နင့်အခက်အခဲတွေဟာ ငါနဲ့ လုံးဝ သက်ဆိုင်သွားပြီဆိုတာကိုတော့ နင်သိအောင် ပြောပြချင်တယ်။ ငွှာစ် ဖက်သတ်ဆန်တဲ့ ငါ့ရဲ့ အတ္တစိတ်လို့ ဆိုချင်ဆိုပါ။ နင်ပျော်နေ ကျေနပ်နေ စေဖို့ ငါ အရာရာကို ပြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်။ လူနှစ်ယောက်အဖို့ သေတပန်သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်းနိုင်ဖို့ဆိုတာ စိတ်နှစ်ခုကို အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်အောင်လုပ်ယူခြင်းတစ်မျိုးလို့ထင်တယ် ထိပ်ထားဦး။”

ကိုချမ်းမြေ့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုင်ရာ တွေးခေါ်ယူဆချက်များ သည် သူမအမြင်မှာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။ ချစ်တယ်ဆိုသောစကား ထက် သူမဘဝကို အလေးထားဂရုစိုက်မှုကိုပင် ထပ်တလဲလဲ ပြောပြနေ သည်။

“တစ်ခါအထိနာဖူးတဲ့ ထိပ်ထားနဲ့လဲသားရဲ့ ခေါင်းမာမှုကိုတော့ ကိုချမ်းမြေ့ တော်တော်လေး စိတ်ရှည်ရမယ်။ စကားဆိုတာ ကုန်အောင် မပြောကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မ အချိန်တွေကို စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်။”

“အချိန်ကာလဟာ အရာရာကို မေ့စွမ်းစေတဲ့ တန်ခိုးရှင်လို ဆိုချင်တာလား ထိပ်ထားဦး”

“ဒီသဘောပါပဲ၊ အချိန်ကာလအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့လိုက်ပြီး လူ့သဘောဆိုတာလည်း ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သဘောရှိပါတယ်၊ ဖြစ်လွယ်ခြင်းနဲ့ သန္ဓေတည်တဲ့ အရာတစ်ခုဟာ သူ့အလိုလို ပျက်လွယ်တတ်တယ်၊ သံသရာဆိုတာ အရှည်ကြီးပါ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝတွေမှာ ထိပ်ထားတို့တတွေဟာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြလို့ ဒီအခြေအနေတွေနဲ့လာပြီး ဆုံဆည်းရခြင်းပါပဲ၊ ကိုချမ်းမြေ့နဲ့ထိပ်ထားတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီဘဝမှာ အတူဆုံခွင့် ကံပါရင် ဆုံကြရမှာပေါ့၊ ထိပ်ထားကတော့ မမျှော်လင့်တတ်တာကြာပြီ၊ ထိပ်ထား မျှော်လင့်ခြင်းတွေဟာ အိပ်မက်နဲ့အတူတူ လွင့်လွင့်သွားတတ်တာချည်းပဲ”

“မျှော်လင့်မှုဆိုတာ မရေရာတတ်ပေမယ့် ကိုယ်ခွဲလွန်းတမ်းတရာကို မျှော်လင့်မိကြတာချည်းပါပဲ၊ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုးအချိန်တုန်းကတော့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ငါ မျှော်လင့်တတ်နေပြီ ထိပ်ထားဦး၊ ငါ့ဘဝမှာ နင်ရှိမှဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ အိပ်မက်တွေလည်း ငါ မက်နေရပြီ၊ ဒီစကားမျိုးတွေကိုတော့ ဘယ်မိန်းကလေးတွေကိုမှ ငါ မပြောပြခဲ့ဖူးဘူး၊ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တဲ့ ငါဟာ နင်နဲ့ကျမှ ကြောင့်ကြလာရတတ်တယ်”

စကားပြောနေသည့် အချိန်လေးကိုပင် သေချာ သရုပ်ခွဲကြည့်

မိပြန်သည်။

သူမကိုယ်တိုင်ကပင် ဒီစကားသံတွေကို ကြည်နူးနေမိသည်လား။ ယတိပြတ် မငြင်းပယ်နိုင်ခြင်းကိုက တွယ်ငြိချင်သည့် သဘောများလားလေ။

မယုံရဲသော နှလုံးသားအသိမှာတော့ အချစ်ကို လန့်နေမိသည်။

မှတ်မှတ်သားသား ရလိုက်သော သင်ခန်းစာကြောင့်ပင် မတိမ်းလွယ်ခြင်း ဖြစ်မည်။

နှလုံးသားကို ကြည်နူးစေပြီး အိပ်မက်တွေကို သစ်စေမည့် စကားသံတွေကိုတော့ ပစ်ပစ်ခါခါ မပြုရက်ပြန်။

သံယောဇဉ်ရှည်ခဲ့သော ရာသီများကြောင့်ပင် နားလည်ခြင်းဖြင့် စာနာစိတ် ဖြစ်မိပြန်သည်တဲ့လား။

အနားမှာရှိနေခဲ့သူ၊ သံယောဇဉ်ဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြသူချင်းမှာ အချိန်ကာလကို တရားသူကြီးအဖြစ် စံထားဖို့ လိုအပ်ပါမည်လား။

ဒီဘဝမှာ အချစ်ကို ဒုတိယကြိမ်မြောက် ဖူးတွေ့လိုက်ချိန်မှာတော့ နှလုံးသားက အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေပြီ၊ အချစ်နှင့် ယဉ်ပါးခဲ့သော နှလုံးသားမှာ ပျက်လတ်မှု နည်းပါးနေတာတော့ အရမ်းကို သေချာနေ၏။

ဦးမင်းသွေးအတွက် အချိန်ပေးခဲ့သော သီတင်းတစ်ပတ်သည် ကုန်လွယ်လွန်းသည်ဟု ထင်မိရပြန်သည်။ ထိုသီတင်းတစ်ပတ်သည် ဦးမင်းသွေးနှင့် ပို၍ပို၍ဝေးသွားစေပြီး ကိုချမ်းမြေ့နှင့် သူမတို့အတွက် ကိုတော့ ပို၍ပို၍နီးလာစေပြန်၏။

သီတင်းတစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် အစွန်းထွက်ချင်သော သံယောဇဉ်အငွေအသက်တို့ကြောင့်ပင် နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရင်ခုန်ခြင်း ဖြစ်စေ၏။

အေးစက်ခဲ့ပြီးသား နုလုံးသားအသိသည် သူ့အလိုလို ရုန်းထ ထိုးထွက်လာပြန်၏။

သီတင်းတစ်ပတ်ကုန်ဆုံး၍ အလုပ်ပြန်ဆင်းသော နံနက်ခင်းမှာ တော့ သူမဆီသို့ ရောက်လာသော မျက်နှာသည် ဦးမင်းသွေး မဟုတ်ပဲ ကိုချမ်းမြေ့ ဖြစ်နေလေ၏။

“ကိုချမ်းမြေ့ ရောက်နေတယ် ထိပ်ထားဦးရေ”

ဒီနေ့အဖို့ကတော့ သူမ၏အလှအပပျားသည် တစ်စုံတစ်ခု
အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ပြင်ဆင်မိသည်။

သီတာစန်းကတော့ ကိုချမ်းမြေ့ရောက်လာလို့ အတော်လေး
ရွှင်ပျနေ၏။

“အလုပ်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ကြပြီလား။”

“ဖြစ်နေပြီ ကိုချမ်းမြေ့”

“ဒီနေ့တော့ သီတာစန်းကိုရော ထိပ်ထားဦးကိုပါ လိုက်ပို့ပေး
မယ်”

“တော်ပါ။ ကိုယ့်တာသာကိုယ်ပဲ ဖယ်ရီ စီးပါမယ်။ ထိပ်ထားဦး
ကိုပဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

သီတာစန်းကတော့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ငြင်းဆို၏။

ဒီအချိန်ကတော့ ဦးမင်းသွေးတစ်ယောက် ပေါက်ချလာစ
ရာ အကြောင်းမရှိပေ။ သူမအဖို့ ဒီနေ့ အလုပ်ပြန်ဆင်းခြင်းသည်
အလားအလာနှစ်ခု ဖြစ်နိုင်၏။ ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူမ၏
အလုပ်ဆင်းခြင်းမှာ ဒီနေ့ နောက်ဆုံး ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိ၏။

“ငါ စိတ်မချဘူး ထိပ်ထားဦးရယ်၊ ဦးမင်းသွေးနဲ့တွေ့တဲ့
နေရာအထိ ငါ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

“မလိုအပ်ပဲ ဘာကြောင့် ပြဿနာထဲကို ဝင်ချင်ရတာလဲ
ကိုချမ်းမြေ့၊ ထိပ်ထားတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရှင်းရင် ရနေတဲ့ဥစ္စာကို”

“သူ့ဩဇာသက်ရောက်တဲ့ အဝန်းဝိုင်းထဲကို နင် သွားရှင်းပြီး
ရင်ဆိုင်ရမှာ”

“ဒီအတွက် တွေးမပူပါနဲ့၊ သေကြေပျက်စီးစေတဲ့ ဘာလက်
နက်မှ မပါပဲ စိတ်ဓာတ်ချင်း တိုက်ကြတဲ့ပွဲမှာ အနိုင်အရှုံးဆိုတာက
ရင်ခုန်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ
မြင့်နေဖို့ပဲလိုတယ်။ ဘယ်လိုဩဇာပဲ သက်ရောက်သက်ရောက် ဘယ်
လောက်ပဲ အပိုင်းအပိုင်းများနေပါစေ၊ စိတ်ဓာတ်ပဲလိုတယ်။ ကိုယ့်စိတ်
က သန်နေတာပဲ။ အမှားလုပ်ထားတဲ့သူဘက်က ဩဇာဘယ်လောက်
ကြီးမားကြီးမား အခြေအရာဘယ်လောက်ပဲ တောင်တင်းအောင်ဖြည့်ဖြည့်
စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဦးမင်းသွေးက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတယ်။ သူ့မာယာတွေ
ကို တစ်မျိုးပြင်ပြီး ထိပ်ထားဦး အလကားသက်သက် ကျဆုံးမှာကို
မလိုလားလို့ပါ”

“စိတ်ချနေစမ်းပါ။ ကုမ္ပဏီနားမှာပဲ ချပေးပြီး လုပ်စရာရှိတာကို
ပြန်လုပ်ပါ။ ဒီပွဲရဲ့အမြေကို ညနေပြန်ဆုံတဲ့အချိန်မှာ ကိုချမ်းမြေ့ သိရမှာပါ။
အလုပ်ပြုတ်ရုံကလွဲပြီး အားလုံးကို အနိုင်ရမှာ သေချာပါတယ်”

ဦးမင်းသွေးနှင့် တွေ့ဆုံဖို့အတွက် သီတာစန်းကတော့ ကိုချမ်းမြေ့
ကပါ သူမကို မလွှတ်ချင်ပေ။

သူမကလည်း မသွားလို့မဖြစ်။ သတ္တိနည်းသူအဖြစ် တွင်ကျန်

မရစ်စေချင်။ ဦးမင်းသွေးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံရခြင်းက ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော အတွေ့အကြုံတစ်ခု ဖြစ်လေ၏။

တစ်ပတ်ခန့် ကင်းကွာသွားသော အခန်းဝိုင်းလေးက သူ့မကို အသံမဲ့စွာ ဆီးကြို၏။ ပြီးတော့ . . .

အလုပ်တွင်းမှ လူများ၏ နှုတ်ဆက်သံများကို တုံ့ပြန်ရင်း သူမ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ဦးမင်းသွေး၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

ဦးမင်းသွေး၏ အခန်းထဲကို ဝင်ချိန်အထိ တစ်စုံတစ်ဦးကမျှ တားမြစ်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ပို၍ အားတက်သွားရသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဦးမင်းသွေးက နိုင်ငံခြားသားနှစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေ၏။ သူမကတော့ သူမစားပွဲမှာပင် ဝင်ထိုင်ရင်း စာရင်းဖိုင် များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် စီနေလိုက်သည်။

ပိုင်ရှင်နှင့် သီတင်းတစ်ပတ်မျှ ကင်းကွာသွားသော စားပွဲလေး မှာ ခြေရာလက်ရာတို့ ပျက်၍နေသည်။ သူမစားပွဲကို သပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်လို ပြီးခါနီးမှာပင် နိုင်ငံခြားသားနှစ်ယောက် အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွား၏။

“ထိပ်ထားဦးတောင် ရောက်လာပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဦးမင်းသွေး။ ဒီနေ့က ကျွန်မတို့ ပြန်ဆုံရမယ်”

ရက်လေ”

“အလုပ်တွေများလို့ ကို မေ့သွားတာ အမှန်ပဲ ထိပ်ထားဦး၊ ဒါကြောင့်ပဲ ကို လာမကြိုဖြစ်တာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးမင်းသွေး။ ကျွန်မ ဒီစားပွဲမှာ ဆက်ထိုင်ခွင့် တော့ ရှိပါသေးတယ်နော်”

“ကံကြမ္မာက ဆန်းတယ်ပဲ ဆိုရမယ်။ ကိုဘက်က ဘာမှစဉ်း စားဆုံးဖြတ်စရာမလိုတဲ့ အခြေအနေတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့တယ် ထိပ်ထားဦး”

ဦးမင်းသွေး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို သေချာစူးစမ်းနေရ သည်။ မာယာများဖို့ ကြီးစားနေခြင်းလား . . . ဟု တွေးတောဆဲမှာပင် ဦးမင်းသွေး ဆက်ပြော၏။

“ကို ပြင်သစ်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အနက်ဖြန်မနက် သွားရမယ် ထိပ်ထားဦး။ လေးငါးလလောက် ကြာရင်ကြာမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီထက်ပိုပြီးတော့ ကြာရင်လည်း ကြာသွားနိုင်တယ်”

ဦးမင်းသွေးမှာ စကားတွေ ကျန်နေသေးသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်း ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူမအဖို့ အလုပ်ပြုတ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။

“ကိုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ မိတ်ဆွေဖြစ်ရေးကို ကို ဘာမှ မစဉ်းစားမဆုံးဖြတ်ရပဲ ကံကြမ္မာက ဆုံးဖြတ်ပေးသွားတယ်။ ကိုနေရာမှာ စက်ရုံဘက်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မနက်ဖြန် ရောက်

လာလိမ့်မယ်။ သူ့အတွက် လိုအပ်တာတွေ၊ သူလိုချင်ရာ ဖြစ်ချင်တာတွေ အတွက် ထိပ်ထားဦးကိုပဲ ဆက်ပြီး ကို တာဝန်ပေးထားခဲ့မယ်”

သူ့မတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးကို တကယ်ပင် ကံကြမ္မာ က အဆုံးအဖြတ် ပေးသွားခဲ့ပြီ။

“အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမင်းသွေး ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ . . . ဘာဖြစ်လဲ ထိပ်ထားဦး”

“ဦးမင်းသွေးနဲ့ ခွဲရတဲ့အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တစ်ဖက်က တွေးကြည့်ပြန်တော့ ဦးမင်းသွေး ပြင်သစ်သွားရတဲ့ကိစ္စ အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဟိုရောက်ရင် အားလုံး အစစ အရာရာ အဆင်ပြေပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးမှာပါ”

“ကိုလည်း မင်းကို အခုတစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ အခုချိန်ကစပြီး ဒီအခန်းထဲကနေ ကို ထွက်သွားတာနဲ့ ပြန်ဝင်ဖြစ်တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့အဖို့ လုပ်စရာရှိတာတွေကို ထိပ်ထားဦးပဲ ကြည့်လုပ်ထားပေးပါ။ မနက်ဖြန်တော့ ကိုနေရာကို လူစား ရောက်လာ မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဦးမင်းသွေးရဲ့ ခရီးစဉ်နဲ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေ အားလုံး အဆင်ပြေပါစေ”

“ဘာကြောင့် ကိုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာလို့ ပြောရတာ လည်းဆိုရင် အရင်အခေါက်ပေါင်းများစွာ ကို ပြင်သစ်သွားရတယ်။

ခဏဆို ခဏပဲ။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ လတွေ တော်တော်ကြာမှာ၊ ဒါ ကြောင့်ပဲ စောစောက ကို ပြောခဲ့တာ ငြိမ်းချမ်းသော မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ဖို့ ကံကြမ္မာက အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားတာလေ”

“ဒီစကားဟာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ရိုးသားတဲ့ ခင်မင်ခြင်းတွေ စတင်လိုက်တာပဲလို့ ကျွန်မ မှတ်ယူပါတယ်။ ဦးမင်းသွေး ကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ပြောမှား ဆိုမှား အမြင်မှားတာတွေရှိရင် ကျေးအေးပါ ဦးမင်းသွေး”

“အားလုံးကို ကို ကျေးအေးပါတယ်။ ကို တွေဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ ထိပ်ထားဦးက အလှဆုံးနဲ့ စိတ်ဓာတ် အခိုင်မာဆုံးပဲ။ ထိပ်ထားဦးရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ ထိပ်ထားဦးရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ် သွေးတွေကို လေးစားမိတာတော့ အမှန်ပဲ”

ဦးမင်းသွေးက စကားလုံးများဖြင့် မြှောက်ပင်နေပြန်၏။

ဒီလိုကျတော့လည်း ဦးမင်းသွေးသည် စိတ်ကောင်းစေတနာ ကောင်းရှိသူ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဦးမင်းသွေး ပြောသလို သာမန်မိတ်ဆွေ အဖြစ် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆက်လက်ခင်မင်ခွင့်ကို ကံကြမ္မာက အဆုံးအဖြတ် ပေးသည်ဆိုလျှင်၊ ကိုချမ်းမြေ့နှင့်ပတ်သက်သော တစ်သက်တာ အတူ တကွ နေထိုင်ရေးကိစ္စကို ကံကြမ္မာက ဘယ်ပုံစံမျိုးနှင့် အဆုံးအဖြတ် ပေးမည် မသိပေ။

အခက်အခဲတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ သီတာစန်း ကိုချမ်းမြေ့တို့နှင့် သုံးယောက်အဆုံမှာတော့ ဦးမင်းသွေးကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သည်။ ပထမဆုံး ဝမ်းသာစကားဆိုသူက သီတာစန်းပင်ဖြစ်၏။

“နင့်ကုသိုလ်ကံက ကောင်းတစ်လူည့်ဆိုတစ်ခဲပဲ ထိပ်ထားဦး အခုကြည့်စမ်း ဦးမင်းသွေးရဲ့ ရန်ကနေ သူ့အလိုလို လွတ်သွားရပြန်ပြီ ငါဖြင့် တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မရောက်ဘူး။ နင်တို့ကိစ္စ အဆင်မပြေရင်တော့ ငါလည်း အလုပ်ထွက်ရမှာပဲလို့ တွေးနေတာ။ အခုတော့ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးအခြေအနေကို ကံကြမ္မာက အဆုံးအဖြတ် ပေးသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သီတာစန်း ငါကတော့ အားလုံးကို ပြင်ဆင်ပြီး သွားခဲ့တာပဲ။ ဟိုရောက်တော့ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရပဲ ပြဿနာက သူ့အလိုလို ရှင်းပြီးသား ဖြစ်နေတာ”

“ဒီလိုဖြစ်သွားရတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ ပြဿနာက ဆက်ကြီးထွားနေမှာ။ ထိပ်ထားဦး ကံကောင်းလာပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့”

ကိုချမ်းမြေ့ စကားကြောင့်ပင် သူမ ပြုံးလိုက်ရသေး၏။

“ထိပ်ထားဦး . . . လူတစ်ယောက်ဟာ ကံဆိုးပြီဆိုရင် ဆက်တိုက်ဆိုတတ်တယ်။ ကံကောင်းပြီဆိုလည်း ဆက်တိုက် ကံကောင်း

တတ်တာတဲ့ နင်နဲ့ ကိုချမ်းမြေ့တို့ ကိစ္စလည်း အဆင်ပြေ.ယ်ဆိုတာကို ငါ သိနေတယ်။ ငါတော့ စားချင်လှပြီဟာ”

သီတာစန်းကတော့ မြောက်တိုးပင့်ကော်လုပ်ရင်းက အစဖော်နေသည်။ ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ သီတာစန်းစကားကို ဘာမှပြန်မပြောပဲ ငြိမ်နေ၏။

“ကာယကံရှင်က ဘာမှ အဆုံးအဖြတ်မပေးရသေးပဲနဲ့ နင်က ပါးစပ်တပြင်ပြင်လုပ်နေတော့ နင်ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ သီတာစန်း”

“ငါ သိနေပါတယ်ဟာ။ နင်တို့နှစ်ယောက်က ဒီဘဝမှာ ပေါင်းကိုပေါင်းရမယ့် ကုသိုလ်ကံ ပါနေကြတာ။ သံယောဇဉ်သက်တမ်းက နည်းတာမှတ်လို့ ဒီကြားထဲ အနှောင့်အယှက်တွေ တော်တော်များများကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြပြီပေါ့။ ဇာတ်သိမ်းခန်းနား ရောက်မှ နင်က တိုးလိုး တန်းလန်းထားတော့ ကြားထဲက လူက လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်ရတာပေါ့ဟာ မဟုတ်ဘူးလား ကိုချမ်းမြေ့”

သီတာစန်းတစ်ယောက်ကတော့ ပြောလေကဲလေ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ သီတာစန်း သိအောင် ပြောရဦးမယ်။ ဟိုးအချိန်ကတည်းက သည်းခံစိတ်ရှည်ခြင်းဆိုတာကို အမြဲ နှလုံးသွင်းခဲ့ကြတာ။ အခုကိစ္စမှာလည်း သည်းခံစိတ်ရှည်နိုင်ပါတယ်”

သီတာစန်းနှင့် ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ အတိုင်အဖောက် ညီနေကြ

သည်။

သူတို့ ဖြစ်စေချင်နေသောကိစ္စက သူမ နှုတ်စကားပေါ်မှာ တည်နေ၏။ သူမ၏ ခေါင်းညိတ်ခြင်း၊ ခေါင်းခါခြင်းသည် ဘဝတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်နိုင်သလို ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိပေ၏။

၂၁။

သိတာစန်းက သွယ်ဝိုက်၍တစ်မျိုး တိုက်ရိုက်နှင့်တစ်ဖုံ နည်း လမ်းမျိုးစုံသုံးပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို နားပူနားဆာ လုပ်တော့၏။

ကိုချမ်းမြေ့အနေနှင့်ကလည်း သည်းခံစိတ်ရည်ခြင်းကို တဖွေ ပြောပြီး သူမအား ခေါင်းညိတ်လာစေရန် ကြိုးပမ်းနေ၏။

လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အသားလွတ် ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါလုပ်ဖို့ဆိုတာက တော်တော်လေးတော့ ပြီးစလွယ်နိုင်လွန်းသည် ဟု ထင်နေမိသည်။

ကိုချမ်းမြေ့၏ သည်းခံစိတ်ရည်ခြင်းနှင့် သိတာစန်း၏ နားပူ နားဆာ စကားများကို နာခံရင်း ရက်များစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မထင်မှတ်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုက သူ့အလိုလို ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ထိုအရေးကိစ္စကြောင့်ပင် သူမ၏ ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါခြင်း အမှုမှာ တော်တော်လေး အသက်ဝင် လေးနက်သွားစေရန် ကြံ့ကြံ့ကံ

လာခဲ့ပြန်သည်။

“နှင့်အနေနဲ့ ကိုချမ်းမြေ့ကို လက်ထပ်သင့်တာ အမှန်ပဲ၊ နှင့်အပေါ်မှာ ဂုဏ်ဂုဏ်တယ်၊ ကြင်နာတယ်၊ ပြောစရာဆိုလို့ သူ့နေပုံ ထိုင်ပုံနဲ့ ရှုပ်ပွေမှုပဲ။ ဒါကလည်း ဟိုတက်ပိုင်းကပါ။ ငါတို့နဲ့သိပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီအမှုအကျင့်တွေ နည်းသွားတာကို ငါ သတိထားမိ တယ်”

“ကိုချမ်းမြေ့ကို နှင်သဘောကျတယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား သီတာစန်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ငါက တိုက်တွန်းနေတာပေါ့၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အန္တရာယ် ခံတယ်၊ သည်းခံစိတ်ရည်တတ်တယ်”

“ဒီလောက်တောင် နှင် ဖြစ်နေရင် ငါ ကိုချမ်းမြေ့ကို ပြော လိုက်မယ်၊ သီတာစန်းကတော့ ကိုချမ်းမြေ့အပေါ် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သဘောကျနေတယ်၊ သီတာစန်းနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပါလားလို့ ပြောလိုက်မယ် ဟာ”

“နှင့်ပြောလည်း အပိုပဲနေမှာပေါ့ ထိပ်ထားဦး၊ ကိုချမ်းမြေ့ရဲ့ မေတ္တာစေတနာက နှင့်အပေါ်မှာပဲ ခြုံလွှမ်းနေတာ၊ သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်း မေတ္တာကလည်း နှင့်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ဖြစ်နေတာ၊ ငါနဲ့ ကိုချမ်းမြေ့က တကယ့်ကို အဝေးကြီးပါဟာ၊ နှင် စကားမလွှဲနဲ့၊ ငါ အကောင်းပြောနေတာ”

“ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာက အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုး မှ မဟုတ်တာပဲ သီတာစန်းရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘဝနဲ့ချီပြီး အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးလေ၊ ချစ်တာခင်တာ သံယောဇဉ် ရှိတာတင် မကတော့ဘူး၊ ဘဝတစ်ခုကို သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ထူထောင်ရမဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ စဉ်းစားနိုင်လေ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာ”

“ထားပါတော့ဟာ အချိန်ကို နှင် စောင့်နေတယ်ပဲ ထားပါ တော့၊ ကိုချမ်းမြေ့ကို နှင် ခေါင်းညိတ်မှာလား၊ ခေါင်းခါမှာလားဆိုတဲ့ အဖြေကိုတော့ ငါသိအောင် ကြိုပြောထားပါလား”

“ဘာလဲ သီတာစန်း စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကို ကြိုသိချင်နေ တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အောင်စာရင်းကပ်မဲ့နေမှ သိရတာက ပိုရင်ခန့်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ သီတာစန်းရယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ငါ ဆုံးဖြတ်တဲ့ နေ့မှာ ခေါင်းလည်း ညိတ်နိုင်သလို ခေါင်းလည်း ခါပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်က အဲဒီ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ”

“ဒီစကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ငါ သတိပေးချင်တယ် ထိပ်ထားဦး၊ ကိုချမ်းမြေ့ဟာ ဦးမင်းသွေးလို သူစိမ်းမဟုတ်သလို နှင့်အပေါ် တွယ်တာပုံချင်းလည်း မတူဘူး၊ အချိန်တွေ အများကြီး စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ နှင် ခေါင်းခါလိုက်မယ်ဆိုရင် အားလုံးအတွက် ဝမ်းနည်း စရာ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်”

သီတာစန်း စကားကို ဘာမှ မတုံ့ပြန်ပဲ စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို လှန်ဖတ်နေလိုက်သည်။ သီတာစန်း စကားများနှင့် အပြုအမူများကို စိတ်ဝင်တစား မရှိလေဟန်ဖြင့် နာရေးစာမျက်နှာကို အကြောင်းမဲ့ ကြည့်နေမိပြန်သည်။

• သူမ၏ မျက်လုံးများက မှတ်မိနေသော နာမည်များ ပါဝင်နေသော နာရေးကြော်ငြာ တစ်ခုအပေါ် အာရုံစိုက်သွားမိသည်။ ပြီးတော့ နာရေးကြော်ငြာကို ဆုံးအောင် ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ နှုတ်ကပါ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ကိုယိုးတို့ မေမေတောင် ဆုံးသွားပြီပဲ”

“လူတစ်ယောက် သေဆုံးတာကို ဝမ်းသာတယ်လို့ မပြောကောင်းပေမယ့် ဒီသတင်းကြားရတာ ငါတော့ ဝမ်းသာသလိုပဲ၊ နင့်ကိုယိုးက ဂျပန်ရောက်နေတာဆိုတော့ အသက်မစီဘူး ထင်တယ်”

“မိမယ် မထင်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ပြန်လာဖြစ်မယ်ဆိုရင် တောင် သင်္ဂြိုဟ်တာကို မိချင်မှမိမှာ”

“အမေချစ်တဲ့သားဆိုတော့ နင့်ကိုတောင် အမေစကား နားထောင်ပြီး ပစ်နိုင်သေးတာပဲ၊ သူ့အမေ ဆုံးတာကိုတော့ ပြန်လာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆုံးတဲ့ရက်နဲ့ သင်္ဂြိုဟ်မယ့်ရက်က ငါးရက်ခြားထားတော့ နင့်ကိုယိုးကို စောင့်တာထင်တယ်၊ နင့် ကိုယိုးတော့ ဒီသတင်းကြားရင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်မှာ သေချာတယ် ထိပ်ထားဦး”

“နောက်ဆုံးတော့လည်း အတ္တတွေ၊ ဟနတွေ၊ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုတွေကို သေခြင်းတရားကပဲ အနိုင်ယူသွားခဲ့တာပဲ”

ကိုယိုး မေမေ ဆုံးသွားခြင်းအတွက် သူမအဖို့တော့ သံဝေဂတရား ဖြစ်မိသည်။ ဒီသတင်းကို ကိုချမ်းမြေ့တစ်ယောက်လည်း သိပြီး လောက်ပြီထင်၏။

ကိုယိုး မေမေ သေဆုံးသည့် သတင်းကို ရသည့်နေ့မှာရော နောက်နေ့မှာပါ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် အဆက်အသွယ် မရခဲ့ပေ။

သူမအနေနှင့်လည်း ရက်ခြားသွားတော့ သွေးအေးသွားပြီး ထိုကိစ္စကို မေ့လျော့သွားခဲ့၏။

ကိုယိုး မေမေ ဆုံးပြီး ခြောက်ရက်မြောက်သော စနေနေ့နံနက်ခင်းမှာ ကိုချမ်းမြေ့တစ်ယောက် ပေါက်ချလာ၏။

သူမနှင့် သီတာစန်းကတော့ အလုပ်အားရက်မို့ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

“ကိုချမ်းမြေ့ကြီးက နှစ်ရက်လောက် ပျောက်သွားလိုက်တာ ဒီမှာ မျှော်တဲ့သူက လည်ပင်းရှည်လို့ အမြဲပြောနေရတာ”

ကိုချမ်းမြေ့အား တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် သီတာစန်းက စကားနာ

ထိုးလိုက်၏။

“အလုပ် နည်းနည်းရှုပ်သွားတာလည်း ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကိစ္စတစ်ခုလည်း အရေးပေါ်လာလို့”

“ကိုချမ်းမြေ့ကို ပြောရဦးမယ်၊ ကိုမျိုးမေမေ ဆုံးသွားတာကို သိပြီးပြီဦး၊ ထိပ်ထားတော့ သတင်းစာထဲမှာ နာရေး တွေလိုက်တယ်”

“သိပြီးပြီ ထိပ်ထားဦး နင့်ကို ပြောစရာလည်း ရှိနေတယ်”

“ဘာလဲ ကိုချမ်းမြေ့ သူပြန်ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အမေ နာရေးကိစ္စနဲ့ ခဏပြန်လာတာ”

“ကိုချမ်းမြေ့တို့ချင်း တွေ့ပြီးကြပြီ ထင်တယ်”

ကိုချမ်းမြေ့၏ အမူအရာနှင့် စကားသံများကို သရုပ်ခွဲရင်းက သူမ မေးလိုက်မိသည်။ သူမ တွေးမိပြီး မေးလိုက်တာ မှန်နေ၏။

“တွေ့ပြီးပြီ ထိပ်ထားဦး၊ နင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာက လည်း အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်”

ကိုချမ်းမြေ့ဘက်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် သူမအဖို့မှာကတော့ လုံးဝ စိတ်မလှုပ်ရှားမိ။ ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ ကျားသေ အသက်ဝင်လာမှာကို တွေးပြီး ပူပန်နေပုံရသည်။

သီတာစန်းက အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး အလိုက် တသိပင် ရှောင်ထွက်ပေး၏။

“ကဲ . . . ဒါဆိုလည်း အေးအေးဆေးဆေးသာ စကားပြော

နေရစ်ကြတော့ ကျွန်မတော့ အလုပ်အားရက်မို့ ဆံပင်သွားညှပ်လိုက်ဦး မယ်”

ဆံပင်ညှပ်ခြင်းကို အကြောင်းပြုကာ သီတာစန်း ထွက်သွား၏။ သီတာစန်း၏ လျှောက်ထားမှုများကို နင်းလိုက်သော ခြေသံများ ဆုံးသည်နှင့် ကိုချမ်းမြေ့တစ်ယောက် စကားပြန်ဆက်၏။

“နေမျိုးကျော်က ငါနဲ့ လာတွေ့တယ် ထိပ်ထားဦး”

“တွေ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ ကိုချမ်းမြေ့”

“သူ စကားတွေ အများကြီး ပြောသွားတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောသံဆိုသံတွေကို သူ မယုံပါဘူးတဲ့၊ ငါကတော့ လိပ်ပြာမလုံလို့ ငါတို့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်မိတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ သူက ဘာပြောသေးလဲ”

“နင်နဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တယ်တဲ့ နင် သူနဲ့ တွေ့လိုက်ပါ နင် သူ့ကို မတွေ့ဘူးဆိုရင် ငါ ကြားထဲက မကောင်းဘူး၊ ငါက နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒုတိယလူပါ ထိပ်ထားဦးရာ”

မိခင်မိတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားလွန်းနေသော ကိုချမ်းမြေ့၏ အမူအရာ များကိုသာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့သည်။

“နင် နေမျိုးကျော်နဲ့ တွေ့မယ် မဟုတ်လား ထိပ်ထားဦး”

“ကိုချမ်းမြေ့က တွေ့စေချင်နေမှတော့ ထိပ်ထား သူ့ကို တွေ့ပါ့မယ်”

“ငါ တွေ့စေချင်တယ်ဆိုတာက ငါ့လိပ်ပြာ ငါ မလုံလို့ပါ။ နင့်ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းထားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာမှ ငါ့ကို ပြန်မပြောဘူး။ မင်းတို့ချင်းကို ဂွက တစ်ပိုင်းပဲတဲ့ ငါနဲ့ ထိပ်ထားဦး စကားပြောကြည့်ချင်သေးတယ်လို့ သူက ငါ့ကို တောင်းဆိုတယ်။ နင် မတွေ့လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ငါ့အနေနဲ့လည်း မတွေ့ဖို့ကို မတိုက်တွန်းချင်ဘူး။”

“သူ့မှာ ပြောစရာစကားတွေရော ရှိသေးလို့လား။”

“နင်တို့ ငါတို့ မသိသေးတဲ့ အကြောင်းတွေရှိတယ်။ သူပြော တာကို နင်နားနဲ့နင် နားထောင်လိုက်ပါ။ ငါ ကြီးပြောပြထားဘူး။ နင်သူနဲ့ တွေ့ကိုတွေ့သင့်တယ် ထိပ်ထားဦး။”

“ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် တွေ့ရမှာလဲ ကိုချမ်းမြေ့”

“မနက်ဖြန် နေ့လည်တစ်နာရီ ဒီအခန်းမှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သီတာစန်း ရှိမနေဖို့ကို ထိပ်ထားဦးပဲ ကြည့်မိလို့လိုက်ပေါ့။”

“ကောင်းပြီလေ။ မနက်ဖြန် နေ့လည်တစ်နာရီမှာ ဒီအခန်းမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိနေမယ်လို့ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ။”

“နင်တို့ချင်း ဆွေးနွေးကြတဲ့အခါမှာ ငါ့အကြောင်းကို နင့်ခေါင်း ထဲက ထုတ်ထားပါ။ တစ်စုံတစ်ခုခုကြောင့် နင့်ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေမှာ စိုးလို့ပါ။ နင်တို့ချင်း အကြေအလည် ဆွေးနွေးကြပါ ထိပ်ထားဦး။”

ကိုမျိုးတစ်ယောက်က ဘာတွေပြောနေ မျက်ရည်ခဲ ထိုးထား

သည် မသိ။

ကိုချမ်းမြေ့ကတော့ သူမနှင့် ကိုမျိုးတို့ တွေ့ဆုံပြီးနောက် ထွက်ပေါ်လာမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ကြိုတင်ထိတ်လန့်နေခြင်းများ လား။

ကိုချမ်းမြေ့၏ ယောက်ယက်ခတ်နေမှုကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုး ကျေနပ်နေမိပြန်၏။

“ဒါဆိုရင် နင်က နင်ကိုမျိုးနဲ့တွေ့ဖို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်ပေါ့”

“ကိုချမ်းမြေ့က တွေ့စေချင်နေတာကိုး။”

“ဒီ ကိုချမ်းမြေ့ကြီးကလည်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလဲ မသိပါဘူး။ ငါသာ အနားမှာ ရှိနေခဲ့ရင် မရရအောင် ပြောမှာပဲ။ နင်ကရော တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိလား။”

သီတာစန်းက သူမ၏ သဘောထားကို တရားဝင် မေးလာ၏။

သူမ၏ အဖြေကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ ဖြစ်သည်။

“သူ ပြောမယ့်စကားတွေကို နားထောင်ကြည့်ချင်တာရယ်။ ပြီးတော့ ငါ မပြောဖြစ်လိုက်တဲ့ စကားတွေကို သူ့ကြားစေချင်တာရယ် ကြောင့်ပဲ ငါ တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။”

“နင်တို့ချင်း တွေ့လို့ အဆင်ပြေသွားကြရင်တော့ ဒုက္ခတွေ များကုန်တော့မှာပဲဟာ။ နင်ကိုမျိုးက ထောက်ထားစရာ၊ ငဲ့ညှာစရာ အမေ ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က လွတ်လပ်သွားပြီး တကယ်လို့ နင်တို့ချင်း အဆင်ပြေသွားကြရင်တော့ ကိုချမ်းမြေ့ကြီးက သနားစရာ အရမ်းကောင်းမှာပဲ။ ဒါကြောင့် နင်ကို ပြောတာပေါ့။ လက်ထပ်ဖို့ကိုစွဲကို မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်ခိုင်းတာ။ နင်တို့ချင်း ပြန်ဆုံရဖို့အတွက် ကံကြမ္မာက အဆုံးအဖြတ်ပေးဦးမှာလား မသိပါဘူးဟာ”

သီတာစန်း၏ တွေးတောမှုများကလည်း စိုးရိမ်စိတ်များ ခြုံလွှမ်း နေ၏။

ဘာပဲပြောပြော မနက်ဖြန် နေ့လည်တစ်နာရီသည် ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးသောအချိန် ပြီးတော့ သူမအတွက် ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို နှိဒါန်း အစပျိုးချိန်လည်း ဖြစ်နေမည်ထင်၏။

၂၂။

တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လည် တစ်နာရီတိုးခါနီးလေ သူမစိတ်တို့ လှုပ်ရှားလာလေ ဖြစ်နေ၏။

မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းခြင်းသည် ကိုမျိုးနှင့် ဆက်စပ်ပြီး သူမရင်မှာ တဖန်ဖြစ်ပေါ်လာရပြန်၏။

အတိတ်က အကြောင်းများကြောင့်ပင် သူမရင်မှာ နာကျင်မိ ပြန်သည်။

နေ့လည် တစ်နာရီတိတိမှာ လူခေါ် ဘဲလ်မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တံခါးအဖွင့်မှာပင် အတန်ကြာ ကင်းကွာသွားခဲ့သော ချစ်သူဟောင်း၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့ရသည်။

“ထိပ်ထား”

“အထဲဝင်ပါ ကိုမျိုး”

သူမက ယဉ်ကျေးစွာပင် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းက နာရီကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကိုမျိုး

ပြောသည်။

“တစ်နာရီတိတိမှာ ကိုမျိုး ရောက်ပါတယ်နော် ထိပ်ထား”
ကိုမျိုး၏ အပြုအမူအပြောအဆိုက အရင်နှင့် များစွာ ခြားနား
သွား၏။

“တိုမျိုး ပြောစရာရှိတာတွေကို အရင်ပြောပါ။ ထိပ်ထား
နားထောင်ပေးမယ်။ ထိပ်ထားမှာလည်း ကိုမျိုးကို ပြောစရာတွေ
ရှိနေတယ်”

အပေးအယူသဘောမျိုးပေါက်အောင် စကားပိုင်းကို စတင်
လိုက်သည်။

“ကိုမျိုး ပထမပြောချင်တာကတော့ လက်မှတ်ထိုးမယ့်နေ့က
အကြောင်းပဲ ထိပ်ထား”

စကားမဆက်သေးပဲ သူမ၏ အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်၏။
တကယ်တမ်းကတော့ ကိုမျိုးတစ်ယောက် အတိတ်ကို တမင် အပင်ပန်း
ခံပြီး ပြန်လည် တူးဆွနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီနေ့မတိုင်ခင် ညနေအထိကတော့ ကိုမျိုး ရောက်အောင်
လာမလို့ပါပဲ။ ညဘက်ရောက်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ မေမေတို့
အစ်မတို့နဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။ သူတို့က ကိုမျိုးကို ဝိုင်းပြောကြတာ
ပါ။ ကိုမျိုးတို့ အစီအစဉ်တွေကို အတိအကျ မသိပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်
မှာ ချမ်းမြေ့က စီစဉ်လာနိုင်တယ်လို့ သူတို့တွေ တွက်ကြတယ်။

သူတို့က ကိုမျိုးကို ပြောတယ်။ တကယ်လို့ ထိပ်ထားနဲ့ကိုမျိုးတို့
ခိုးပြေးဖြစ်ကြရင် သူတို့မှာ ထုတ်သုံးဖို့ နည်းလမ်းတွေ ရှိတယ်တဲ့။
သူတို့ ကြံစည်ထားတဲ့ နည်းလမ်းက ကိုမျိုးကိုတော့ မထိခိုက်စေဘူး။
တကယ်လို့ ကိုမျိုးတို့ ခိုးပြေးဖြစ်ကြရင် ထိပ်ထားနဲ့ ချမ်းမြေ့ကို
သူတို့က ပြဿနာရှာဖို့ ထိပ်ထား အခေါ်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ထားကြတာ။
ထိပ်ထားတို့ အခေါ်အိမ်က ပစ္စည်းတွေ လက်ဝတ်ရတနာတွေ နိယူပြေး
မှုနဲ့ ထိပ်ထားနဲ့ ချမ်းမြေ့ကို ဖမ်းမယ်တဲ့ တကယ်လည်း အဲဒီပစ္စည်းတွေ
ရှိနေတာကို ကိုမျိုးက သိနေတော့ အတော်လေး လန့်သွားတယ်။
ကိုမျိုးရဲ့ ပျော့ညွတ်တဲ့ စိတ်လည်း ပါပါတယ်။ ဒီမှာတင် ကိုမျိုး သူတို့ကို
အပေးအယူ လုပ်လိုက်တယ်။ နောက်နေ့မှာ ကိုမျိုးတို့ ကြံစည်ထားတဲ့
အစီစဉ်တွေကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ကိုမျိုးကတော့ ထိပ်ထားတို့ဆီ
မသွားရတော့ဘူးပေါ့။ ထိပ်ထားနဲ့ ချမ်းမြေ့တို့ကို ပစ္စည်းတွေကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တော့မှ ပြဿနာ မရှာဖို့ကို တောင်းဆိုလိုက်တယ်။
ကိုမျိုးပြောတဲ့ စကားကို မေမေက တာဝန်ယူပါတယ်တဲ့။ အဓိက
ကတော့ ထိပ်ထားကို လက်မထပ်ဖြစ်ဖို့ပါပဲတဲ့။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့
သူတို့တွေ ကြိုတင်ကြံစည်ထားကြတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုမျိုးကို ဂျပန်ရောက်
အောင် ပို့လိုက်ကြတယ်။ အပြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲ ထိပ်ထား”

“အခုမှပြောပြတော့ ဒီကိစ္စတွေက ပြန်ပြီး အသစ်ဖြစ်မှာမှ
မဟုတ်တော့တာပဲ ကိုမျိုး ကိုမျိုး ထိပ်ထားကို ချန်ရစ်ခဲ့တာက

ချန်ရစ်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ထိပ်ထား။ ဒီအတွက်ကြောင့်ပဲ ကိုမိုး၊ အလုပ်ကို ကြိုးစားတယ်။ ပိုက်ဆံရအောင် ရှာတယ်။ အခြေအနေတွေ အေးဆေးလို့ရှိရင် ချမ်းမြေ့ကတစ်ဆင့် ရင်းပြပြီး ထိပ်ထားနဲ့ကိုမိုး ပြန်ဆက်သွယ်မယ်လို့ အမြဲစိတ်ကူးရှိပါတယ်”

“ထိပ်ထားတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်ခဲ့ပြီ ဘယ်လို ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာကို ကိုမိုး နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလား”

သူမ မေးသင့်သည်ထင်၍ မေးလိုက်သည်။ ကိုမိုးကတော့ သူ့အဖြေကို ချက်ချင်းပြန်ပြော၏။

“ချမ်းမြေ့ တစ်ယောက်လုံး ထိပ်ထားကို စောင့်ရှောက်ကုန်ရစ်မယ်ဆိုတာကို ကိုမိုး သိနေတယ်။ ဒီအတွက် ကိုမိုး စိတ်အေးတာတော့ အမှန်ပဲ။ ချမ်းမြေ့ရဲ့ စေတနာတွေကို ယုံပြီး အဲဒီအချိန်က ကိုမိုး တွေးခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင် အစကတည်းက ထိပ်ထားတို့ နှစ်ယောက်နားမှာ ကိုချမ်းမြေ့ ရှိမနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ဒါမှ တာဝန်မသိတဲ့ သတ္တိနည်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုစကားတွေများ ပြောလာမလဲလို့ ထိပ်ထားသိချင်တာ အမှန်ပဲ”

“ပြောပါ ထိပ်ထား။ ထိပ်ထားပြောသမျှခံဖို့ ကိုမိုး လာခဲ့တာပါ။”

မေမေဆုံးတာ သိရတော့ အရမ်းဝမ်းနည်းပြီး မြန်မာပြည်ကို ချက်ချင်းပြန်ခဲ့တယ်။ မေမေဆုံးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ခွင့်သွယ်ရက်ရတယ်။ မေမေ့ကို နောက်ဆုံးကန်တော့လို့ပြီတာနဲ့ ထိပ်ထားနဲ့ တွေ့ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ကိုမိုး ပြန်ရောက်ကတည်းက ထိပ်ထားနဲ့ ချမ်းမြေ့တို့ အကြောင်းကို လူတွေက ရစရာမရှိအောင် ပြောကြတယ်။ သူတို့ ပြောသလောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ကိုမိုး သိနေတာပဲ။ ကိုမိုး ချမ်းမြေ့နဲ့တွေ့တယ်။ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒီမှာတင် ထိပ်ထားကို ချမ်းမြေ့က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတဲ့ကိစ္စကို သိရတာ”

“အဲဒီကိစ္စကို သိရတော့ ကိုမိုး ဘာပြောချင်လဲ”

“ကိုမိုး အပြောရခက်တာတော့ အမှန်ပဲ ထိပ်ထား ချမ်းမြေ့ကတော့ မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေအောင် ညှိကြပါလို့ ပြောပြီး ထိပ်ထားနဲ့ တွေ့ရအောင် စီစဉ်ပေးတယ်။ ဒီကိစ္စက ထိပ်ထားပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်။ ကိုမိုးက ဘာမှ ပြောပိုင်ခွင့်မှ မရှိတာ”

“ကိုချမ်းမြေ့ကို လက်ထပ်မယ်၊ လက်မထပ်ဘူးလို့ ဘာဆုံးဖြတ်ချက်မှ မချရသေးတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ချမ်းမြေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ကိုမိုးမှာ ပြောစရာတွေ ကျန်နေသေးတယ် ထိပ်ထား”

ကိုချမ်းမြေ့နှင့် ပတ်သက်သည်ဆို၍ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ကိုချမ်းမြေ့နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမ မသိသေးသည့် အကြောင်း

အရာတွေ ရှိနေသေးသည်တဲ့လား . . .။

“ဘာတွေများလဲ ကိုမျိုး”

“အစက စပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ထိပ်ထား မေမေဆုံးတဲ့နေ့က စရမယ် ထင်တယ်။ ထိပ်ထားက ပစ္စည်းတွေ အပ်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး ဘဏ်မှာအပ်ဖို့ ဆရာက ကိုမျိုးနဲ့ ချမ်းမြေ့ကို တာဝန်ပေးတယ်။ ထိပ်ထားမေမေ ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ စိန်လက်စွပ်ကလွဲလို့ ကျန်တာတွေကို ရောင်းဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဏ်တော့ မအပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ထိပ်ထားပိုက်ဆံတွေနဲ့ ချမ်းမြေ့က အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်။ ရလာတဲ့ အမြတ်အစွန်းထဲကနေပြီး စုတာကိုစုတယ်။ ထိပ်ထားကို ကိုမျိုးပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှဟာ ချမ်းမြေ့ ဝယ်ပေးခဲ့တာချည်းပဲ။ ကိုမျိုးရဲ့ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပါဘူး။ ကိုမျိုးတို့ တိုက်ခန်းဝယ်ကြတော့လည်း အရင်းထဲက ဝယ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ရှာလို့ရတဲ့ အမြတ်ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်တာ။ ထိပ်ထားရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အခုထက်ထိ မပျောက်မပျက် ရှိနေတုန်းပဲ”

“နေပါဦး။ ဒါဆိုရင် ထိပ်ထား ပြန်ပေးခိုင်းလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကိုမျိုး မရဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ချမ်းမြေ့ ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်။ ကိုမျိုးကို ပြန်ပြောဖို့မှ မလိုတာ။ တကယ်လို့ ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးဟာ ထိပ်ထား ပစ္စည်းတွေပဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုချမ်းမြေ့က တစ်ခါမှ ပြောမပြဘူး”

“အခု သိရပြီပဲ ထိပ်ထား ဒါကြောင့် ကိုမျိုးမှာ အခက်တွေနေရတာပေါ့။ ကိုမျိုးအပေါ်မှာရော အထူးသဖြင့် ထိပ်ထားအပေါ်မှာပါ ကောင်းခဲ့တယ်။ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တယ်။ ချမ်းမြေ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့ကိစ္စကို ကိုမျိုး စိတ်လည်းမဆိုးဘူး။ အပြစ်လည်းမပြင်ဘူး။ ထိပ်ထား လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုမျိုးတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ထိပ်ထား ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် နစ်နာရမှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုမျိုးပဲ နစ်နာနစ်နာ။ ချမ်းမြေ့ပဲ နစ်နာနစ်နာ။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ထိပ်ထား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုမျိုးတို့တွေက သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

အကြောင်းကို သိရပြီးချိန်မှာတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ တာဝန်က သူမပေါ်သို့ အလိုလို ကျရောက်လာ၏။

ကိုမျိုးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူမ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုမျိုး ဘယ်နေ့ ပြန်ဖြစ်မှာလဲ”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ပြန်မှာ ထိပ်ထား”

“ဒါဆိုရင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ လေယာဉ်ကွင်းကို ထိပ်ထား ထာခဲ့မယ်”

ထိပ်ထားနဲ့ အတူတူ ကိုမျိုးတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုလည်း ပါလာမယ်။ ကိုမျိုးကို ထိပ်ထား ထောင့်ကွင်း

လိုက်ပို့ပါမယ်”

“ဘာကိုမှ ကိုယ့်နဲ့ ကြုံမတွေ့ချင်တော့ဘူး ထိပ်ထား၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ သီရိမယ်အဖြေဟာ ကိုယ့်နဲ့တို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ထိခိုက်နာကျင်စေမှာ အမှန်ပဲ”

“စကားပိုင်းက ပြန်လည်ပြီး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

တကယ်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြောစရာစကားတွေ ကုန်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူမအတွက်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချရတော့မည်လေ။

“ဟယ် . . . ဒီလိုဆိုတော့ ကိုချမ်းမြေ့ကြီးက ပိုလို့တောင် သနားဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာပဲ၊ နင် ဘယ်သူတက် ယိမ်းမှာလဲဟင်”

သွယ်ဝိုက်စွာဖြင့် အဖြေကို သိတာစန်း အစ်ထုတ်၏။

“နင် မကြာခင် သီရိမှာပါ”

“ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ကိုချမ်းမြေ့ကြီး ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းမယ်၊ နင့် ကိုယ့်ကို ငါ သဘောမကျပါဘူး”

“ဒါနဲ့ . . . နင်နဲ့ရော ကိုချမ်းမြေ့ မတွေ့ကြဘူးလား သိတာစန်း”

“မတွေ့ပါဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုချမ်းမြေ့များ လာမလားလို့ပါ”

“နင် မျှော်သေးတယ်ပေါ့”

“ငါထင်ထားတာက ဒီနေ့ညနေရောက်လာမယ်လို့ ထင်ထားတာ”

“ဒီနေ့တော့ လာမယ် မထင်ပါဘူး၊ မိုးတောင်ချုပ်နေပြီပဲ”

“နင် အိပ်ချင် အိပ်တော့လေ”

“အေးပါ၊ အိပ်ဆို အိပ်ပါမယ် ထိပ်ထားဦးရယ်၊ ငါတစ်ခုပဲ တောင်းပန်ချင်တယ်၊ ကိုချမ်းမြေ့ကြီးကိုတော့ နင် ထည့်စဉ်းစားပေးပါ” သိတာစန်း စကားကို မဖြေမိပေ။

အိပ်ချင်စိတ် မရှိသေးသောကြောင့် ဝရန်တာကို ထွက်ရပ်မိသည်။

ဒီအချိန်ဆိုရင် သူမ တစ်ယောက်တည်းမကပဲ ကျန်နှစ်ယောက်ပါ စဉ်းစားနေကြမှာ သေချာ၏။

သိတာစန်း အိပ်မောကျချိန်လောက်မှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ရင်းက စိတ်ကူးပေါ်လာ၏။

အချစ်နဲ့ အတွေးပွဲ ၂၆၈

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၌ သူမ ပေးရမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တယ်လိုပြောရ
ရင် ကောင်းမည်နည်း။

လက်ခန့်ပေါ်လာသော စိတ်ကူးကြောင့်ပင် တစ်ချက်ပြီးပြီး
စာနစ်စောင်ကို ရေးဖြစ်တော့၏။

တစ်စောင်က ကိုယိုးအတွက် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းကို
လိုက်ပို့ရင်းက ကိုယိုးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးမည်။ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်မှ
ဖတ်ဖို့ကိုပါ ပြောရမည်။

ကျန်တစ်စောင်ကတော့ ကိုချမ်းမြေ့အတွက်ပဲ ဖြစ်၏။

၂၃၁

ကိုယိုး ...

သံလျှောက်ပုံကို သူ့ငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကနေပဲ ဒီစာကို ဖတ်ပါ
...။

တစ်ချို့က မြစ်ပျက်ခဲ့တော့ပေမယ့် အိပ်မက်တွေလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါ
တော့။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်မရွံ့ကြပဲ ကံကြမ္မာကို စာသုံးစာဖတ်တတ်ရင်
မြစ်ပျက်ခဲ့ကြတယ်။

နောင်နောင်ပေမယ့် ဘဝကုသိုလ်တွေ ဒီလို ကြောက်မရွံ့ကြရင်
မပြတ်ပဲ ဆုတောင်းပါ ကိုယိုး။

ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ထိပ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယိုး သိလောက်

ຜູ້ ທັງປາກົດ

ຮຽນກຸງຄຸນເຮືອງ ທັງໝົດ ບໍ່ມີເກີດຜູ້ ທີ່ຊື່ກຸງຄຸນເຮືອງ
ກຸງຄຸນເຮືອງ ກຸງຄຸນເຮືອງເຮືອງຄຸນເຮືອງ ...

ວິມະເກຣດ ອັດທະນະຍາ
ທັງໝົດ

ກຸງຄຸນເຮືອງ ...

ກຸງຄຸນເຮືອງຄຸນເຮືອງ ອັດທະນະຍາກຸງຄຸນເຮືອງ ກຸງຄຸນ
ເຮືອງ ທັງໝົດ ທັງໝົດ ທັງໝົດ

ກຸງຄຸນເຮືອງ ທັງໝົດ ທັງໝົດ ທັງໝົດ

ກຸງຄຸນເຮືອງ ທັງໝົດ ທັງໝົດ ທັງໝົດ

ກຸງຄຸນເຮືອງ ທັງໝົດ ທັງໝົດ ທັງໝົດ

ກຸງຄຸນເຮືອງ ທັງໝົດ ທັງໝົດ ທັງໝົດ

အချစ်နဲ့ အလွမ်းပဲ အေ.၂၃၂

တဲ့ စိတ်နဲ့ အမြဲနေချင်တယ်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ဂျပန်စကားတိုင်းကို တံပေါင်းစာစည်းထဲ

မြစ်စေတယ် ဆိုရင်တော့ ထပ်ထားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိလောက်ပြီ
ထင်ပါတယ်။

ချစ်သူအတွက် တောင်းဆိုချက်တွေ အလွမ်းတွေ မပါဘူး။ မျက်ရည်
တွေမပါပါဘူး။

ချစ်သူ့ရင်ခွင်ကြားမှာနေချင်တာ...
ထပ်ထား

အေ.၂၃၂ (ဝန်းစော)